Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	udgivet af Julius Chr. Gerson.
Titel | Title:	Den nye Børneven : illustreret Tidsskrift for Børn
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1848-1850
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

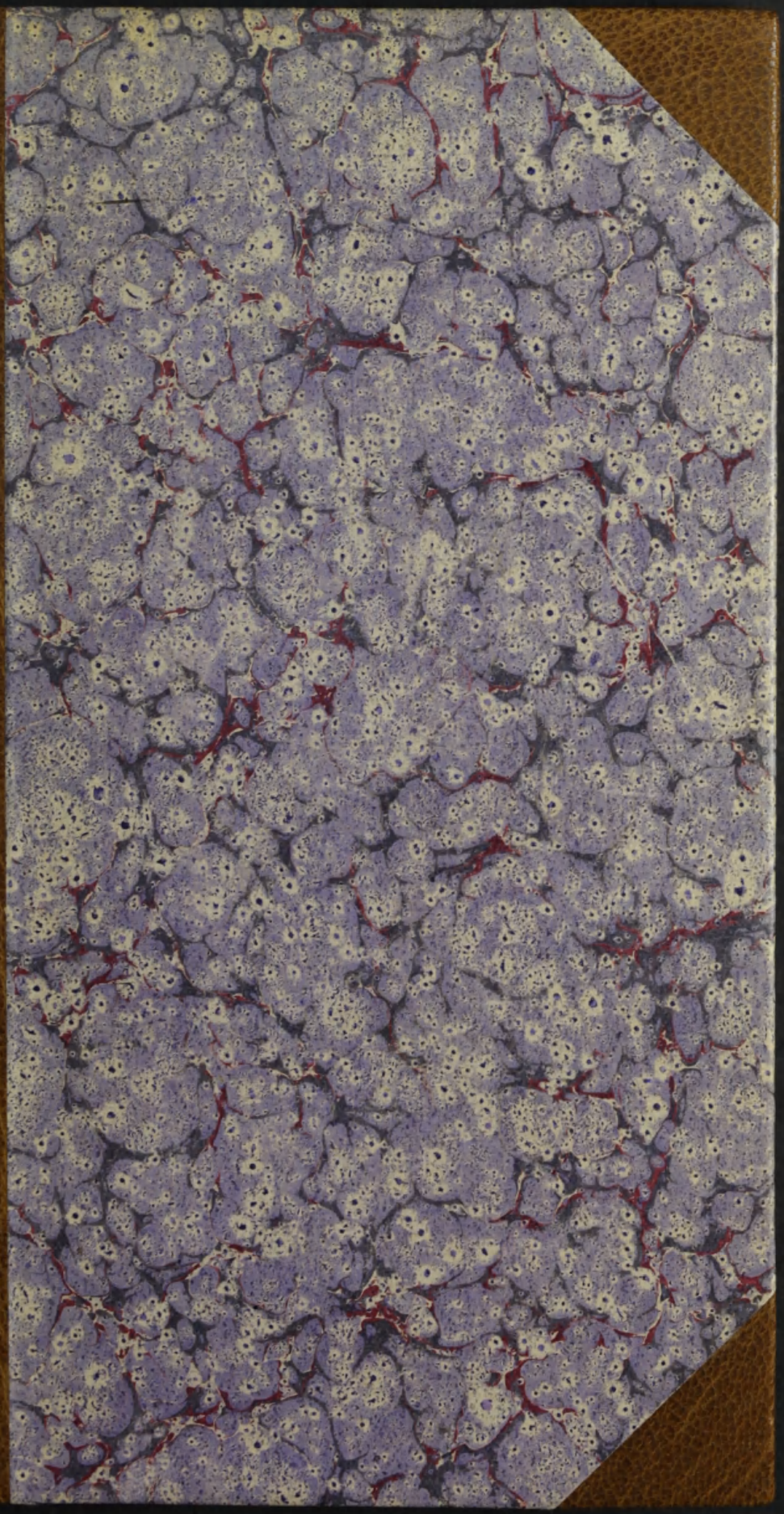

15,- 221,- 8°

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020706091

BENT ANDREP

Den nye

BØRNEVEN

Illustreret Tidsskrift for Børn,

udgivet af

Julius Chr. Gerson.

KJØBENHAVN.

Chr. Steen & Søns Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den

nye Børneven,

illustreret Tidsskrift for Børn,

udgivet

af

Julius Chr. Gerson.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Chr. Steen & Søn.
Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.
1848.

6116

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Forord.

Naar en Børneven besøger et Huus, hvor han veed der er Børn, har han som oftest et og andet Godt med sig, for at være saa meget desto mere velkommen. Han seer gjerne et glad Ansigt, og hører gjerne en hjertelig Latter; han har derfor sørget for, at det han bringer kan bevirke begge Dele. Et glad Smil, thi naar Barnet smiler titter der en Engel ud af dets Die, og det gjør den Voxne saa godt engang imellem at mindes om hvordan det seer ud i Paradiset; en hjertelig Latter, thi naar Barnet leer, føler den Voxne hvor godt den kjære Gud har meent det med Verden. Han sætter sig derfor ned imellem alle de Smaa, nikker til En, rækker Haanden til en Anden og kysser en Tredie paa Panden; han hvidsker med dem Alle, og aabner alt som de klynge sig om ham for sine Gaver. Kunde denne „Børneven", der hermed træder ind i eders Stue, for Aanden, der rører

sig i den, erholde en synlig, menneskelig Skikkelse, da vilde den bære sig ganske saaledes ad; den vilde kalde alle Smaa sammen om sig, og jo flere glade Smil den kunde skabe, og jo hyppigere og hjerteligere Latter den kunde bevirke, desto mere vilde den føle sig tilfreds. Dog en menneskelig Skikkelse kan den ikke faae, den maa nøies uden en saadan. Alligevel kunne I slutte eder til den, tale med den, spøge med den, lee og græde med den, alligevel kunne I skjænke den eders Kjærlighed.

Og paa at dette maa skee, derpaa skal „Børnevennen" anvende Alt!

Udgiveren.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hørren,

en Historie.

Hørren stod i Blomster. Den har saadanne deilige blaa Blomster saa bløde som Vingerne paa et Møl og endnu meget finere. — Solen skinnede paa Hørren og Regnskyerne vandede den, og det var ligesaa godt for den som det er for Smaabørn at blive vadskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørren.

„Folk siger jeg staaer saa udmærket godt," sagde Hørren, „og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Stykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af Alle! Jeg har det saa godt, og jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin muntrer op og hvor den Regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!"

„Ja, ja, ja!" sagde Gjerdestavene, „I kjende ikke Verden, men det gjør vi, der er Knuder i os!" og saa knagede de saa ynkelig:

„Snip snap snurre
Basselurre,
Visen er ude!"

„Nei, den er ikke!" sagde Hørren; Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre hvor jeg vorer, jeg kan føle jeg har Blomst! jeg er den Allerlykkeligste!"

Men en Dag kom der Folk og toge Hørren i Toppen og ruskede den op med Rod, det gjorde ondt; og den blev lagt i Vand ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild ligesom den skulde steges, det var grueligt!

„Man kan ikke altid have det godt!" sagde Hørren, „man maa prøve noget, saa veed man noget!"

Men det blev rigtignok slemt. Hørren blev knækket og brækket, skettet og hæglet, ja hvad vidste den hvad det hedte; den kom paa Rokken, snurre rur! det var ikke mueligt at holde Tankerne samlede.

„Jeg har været overordentlig lykkelig!" tænkte den i al sin Pine! Man maa være glad ved det Gode, man har havt! Glad, glad, o!" — og det sagde den endnu da den kom paa Væven, — og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørren, hver eneste Urt, blev til det ene Stykke!

„Ja, men det er jo mageløst! Det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo Gjerdestavene de vidste rigtig nok god Besked med deres

„Snip snap snurre
Basselurre!"

Visen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt noget, saa er jeg ogsaa nu bleven noget for det, jeg er den Lykkeligste af Alle! — Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke passet, og Vand faaer man kun naar det regner. Nu har jeg Opvartning! Pigen vender mig hver Morgen, og med Vankanden faaer jeg Regnbad hver Aften; ja Præstekonen selv har holdt Tale over mig og sagt at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!"

Nu kom Lærredet i Huus, nu kom det under Sax. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøielse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintøi, af det man ikke nævner, men, som alle Mennesker maa have; det var tolv Stykker af det.

„Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er det man skal gjøre, det er den rette Fornøielse. Vi ere bleven tolv Stykker, men vi ere alle dog eet og det samme, vi er et Dusin! Hvor det er en mageløs Lykke!"

Og Aar gik, — og saa kunde det ikke holde længer.

„Engang maa det jo være forbi!" sagde hvert

Stykke, „jeg gad jo gjerne holdt noget længer, men man maa ikke forlange umuelige Ting!" Og saa bleve de revne i Stumper og Laser, de troede at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og kogte, ja de vidste ikke selv hvad — og saa bleve de deiligt fiint hvidt Papir!

„Nei, det er en Overraskelse! Og en deilig Overraskelse!" sagde Papiret: „Nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en magelos Lykke!" Og der blev skrevet paa det, de allerdeiligste Historier, og Folk hørte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Velsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

„Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blaa Blomst paa Marken! hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Kundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu engang virkeligt saa! Vor Herre veed at jeg selv slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Leilighed maatte gjøre, for at være til! Og saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Hæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: „Visen er ude!" saa gaaer den just over i noget meget Høiere og Bedre;

Nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Mennesker kunne læse mig! Det er det Rimeligste! Før havde jeg blaa Blomster, nu har jeg for hver Blomst de deiligste Tanker! Jeg er den Allerlykkeligste!"

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt hvad der stod skrevet paa det sat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for saa kunde uendelig flere Folk faae Gavn og Glæde deraf end om det eneste Papir, som det Skrevne var paa, havde løbet Verden rundt, og var blevet slidt op paa Halvveien.

„Ja, det er nu det allerfornuftigste!" tænkte det beskrevne Papir. „Det faldt mig slet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Ære ligesom en gammel Bedstefader! Det er mig der er skrevet paa, Ordene flød af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Nu kan der rigtignok blive bestilt noget! Nei, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!"

Saa blev Papiret samlet i Bundt og lagt paa Hylde. „Man har godt af at hvile paa sin Gjerning!" sagde Papiret. „Det er meget rigtig at man samler sig og kommer til Eftertanke om hvad der boer i En. Nu først veed jeg rigtigt hvad der staaer i mig! Og kjende sig selv det er det egentlige Frem-

skridt. Hvad mon der nu vil komme, noget fremad skeer der, det gaaer altid fremad!" —

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorstenen, det skulde brændes, for det maatte ikke sælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Puddersukker. Og alle Børnene i Huset stode rundt om, de vilde see det blusse, de vilde see i Asken de mange røde Ildgnister, der ligesom løbe afsted og slukkes, den ene efter den anden, saa gesvindt — det er Børnene der gaae af Skole, og den allersidste Gnist er Skolemesteren; tidt troer man han er gaaet, men saa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bundt paa Ilden. Uh! hvor det slog op i Lue. „Uh!" sagde det, og lige i det samme blev det een heel Flamme; den gik saa høit i Veiret som aldrig Hørren havde kunnet løfte sin lille blaa Blomst, og skinnede som aldrig det hvide Linned havde kunnet skinne; alle de skrevne Bogstaver bleve i et Øieblik ganske røde, og alle Ord og Tanker gik op i Lue.

„Nu gaaer jeg lige op i Solen!" sagde det inde i Flammen, og det var som tusende Stemmer sagde det i een, og Flammen slog gjennem Skorstenen heelt oven ud; — — og finere end Flammen, ganske usynlig for Menneskenes Øine, svævede smaa bitte Væsener, ligesaa mange som der havde været

Blomster paa Hørren. De vare endnu lettere end Flammen, der førte dem, og da den slukkedes og der kun var tilbage af Papiret den sorte Aske, dandsede de endnu en Gang hen over den og hvor de rørte saae man deres Fodspor, det var de røde Gnister. „Børnene gik af Skole og Skolemesteren var den sidste;" det var en Fornøielse at see paa, og Husets Børn stode og sang ved den døde Aske:

„Snip snap snurre
Basselurre!
Visen er ude!"

Men de smaa usynlige Væsener, sagde hver: „Visen er aldrig ude! Det er det deiligste ved det Hele! Jeg veed det og derfor er jeg den Allerlykkeligste!"

Men det kunde Børnene hverken høre eller forstaae og det skulde de ikke heller, for Børn maa ikke vide Alting.

H. C. Andersen.

Farvel til Vinteren.

Nu vandrer Herr Vinter
Afsted fra vort Land —
Gratulerer til Reisen,
Høist fornemme Mand.

Tør jeg bede at hilse
Hvor Reisen gaaer hen —
Sørg ei, hvis De ikke
Kan besøge os igjen.

Vel skatte vi høilig
Deres Høiheds Visit —
Men rettest det var dog
Den ei skete for tidt.

Udg.

Bibelbilleder.

Hvo iblandt de unge Læsere har ikke atter og atter læst Biblens Fortællinger, og hvo har ikke studset og følt sig greben ved den Skjønhedens og Sandhedens Magt de besidde. Vi have i Aanden seet hvorledes Abraham troende og lydig traadte hen til Altret, for at offre sin Søn, fordi det saa var Guds Villie; hvorledes Joseph elskede og ærede sin Fader, elskede og tilgav sine Brødre. Vi have seet hvorledes Despotismen hvilede tungt over Jøderne, hvorledes Guds Haand reddede Moses, for at han engang kunde vorde sit Folks Befrier, hvordan han udførte sit Hverv og hvordan Pharao beredte sin egen Undergang, da han vilde berede den for Guds Udsendte. Vi have i Aanden seet hvorledes senere i Tiden Hyrderne, opfyldte af Englenes Tilsagn, kom til Bethlehem, og hvordan de fandt Maria og Joseph ved den Krybbe, hvori Frelserbarnet hvilede. Vi have seet hvorledes Jesus voxte op og blev til Mand, hvorledes han paa Bjerget udkaarede sig sine Disciple og hvordan han henrev det tilstedeværende Folk ved sin skjønne Bjergprædiken. Vi have seet ham der, hvor

han lader Børnene komme til sig og velsigner dem; hvordan han som Fredens Konge holder sit Indtog i Jerusalem medens Folket river Grene af Træerne og strøer dem for hans Fod. Vi have endelig seet Christus paa Korset, med Dødens Piinsler i sit Bryst men med Kjærlighedens Tilgivelse paa sin Læbe. Vi have seet det med Aandens Øie men ikke med Legemets. For at imidlertid ogsaa dette kan skee sin Ret, ville vi afverlende i dette Tidsskrift lade Bibelbilleder, udførte af dygtige Kunstnerhænder, fuldkommengjøre og klare for os hvad vor Phantasie har forestillet os, og som Begyndelse hermed:

Moses reddes af Pharaos Datter.
Jesu Fødsel.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Carl Otto's lith. Inst.

Moses redder af Pharaos Datter.

Carl Ouot lith. Inst.

Jesu Födsel.

Vægterpiben.

Et Eventyr.

„Hvad det er for en daarlig Concert, de holde deroppe," sagde Vægterpiben, og tittede et langt Stykke ud af Vægterens Lomme; „den skulde jeg være med til, saa skulde den blive anderledes."

„See, er Piben nu ikke atter ved at krybe op af Lommen", mumlede Vægteren, der sad paa Afviseren udenfor en glimrende oplyst Gaard. „Da skal jeg dog sørge for, at den skal blive dernede. Jo jo, den gad vel været med til Concerten deroppe. Men Gud skee Lov, at det ikke skeer, det vilde blive en slem Forstyrrelse."

Og han puttede Piben heelt ned paa Bunden af Frakkelommen, og lagde sit Lommetørklæde og et Knippe Nøgler ovenpaa. „See saa, kryb nu op, om du kan," sagde han, satte Morgenstjernen mellem sine Been, svøbte sit uldne Tørklæde fast om Halsen, og gav sig til at nikke.

„Med vil jeg og med maa jeg! Kan jeg ikke krybe ovenud, saa kan jeg krybe nedenud," tænkte

Piben, trykkede sig ind i et Hjørne af Lommen, hvor der var et ganske lille Hul, smuttede derigjennem, og trillede ud paa Gaden. Naar jeg nu blot kunde komme iveiret og op til Selskabet deroppe. Hvor jeg vilde blive hørt paa, hvor jeg vilde gjøre Lykke!" Og medens den sagde det, væltede den sig længere frem paa de af Maanen belyste Fliser.

Da kom idetsamme en Skomagerdreng slingrende hen ad Gaden med et Par Dandsesko i Haanden. „Huit!" sagde han, „der ligger en Pibe og Vægteren sover. Piben er min. Vær saa god, Ole Lukøie, og sladdre ikke af Skole." Og dermed sprang han op i Huset med Skoene, der jo rigtignok kom flere Timer for seent.

„Jeg gad dog vidst, om Piben er sikker," tænkte Drengen, da han havde afleveret Skoene, og endnu ventede paa Svar om de passede. „Huit!" sagde han, „Ganske udmærket! Bedste Kaliber Nummer eet! Den burde være første Fløitenist ved Taffelmusikken, saa fiint som den kan skjære." Og han satte den nok engang for Munden, og udstødte en lang, hvinende Trille.

„Seer vi det, jeg kommer med," sagde Piben, og dirrede i Skomagerdrengens Fingre. „Naar jeg nu blot var inde i Salen og Violinen vilde holde

Tact; men det forstaaer den sig vel ikke paa." Og Piben lød paany, endnu længere og endnu mere hvinende.

Da styrtede Sønnen i Huset ud fra Balsalen, trak Handsken af, og gav Skomagerdrengen et saa drøit Drefigen, at Piben trillede ud af hans Haand og ind i Balsalen. „Afsted, uforskammede Knægt! Ikke nok at du kommer med Balskoene, naar Ballet er halvt forbi, men du gjør ovenikjøbet Gadestreger inde i Stuen." Og dermed stødte han Drengen ud, og lukkede Døren for ham.

„Ind i Balsalen kom jeg da", tænkte Piben, nu gjælder det kun om, at Nogen faaer Øie paa mig. Men det skal jeg nok sørge for. Og saa trillede den sig hen foran en Dames Fødder just som hun kom feiende i en flyvende Vals. Først paa Hæl og saa paa Taa, der laa Damen saa lang hun var, og hendes Cavalleer ovenpaa. Hele Selskabet strømmede til, for at være deeltagende; hist og her lod imidlertid en sagte Latter sig høre, og en og anden Ondskabsfuld hvidskede: „Der laae de sidst." Cavalleren reiste sig iveiret, og hjalp sin Dame op fra Gulvet. „Der ligger Frøkenens Fjende", sagde han, „men den skal ikke rose sig af sin Triumph." Og han satte Foden paa Piben, saa Mundstykket knustes. Damen slog

undseelig Øinene ned, lod et harmfuldt Blik falde paa Piben, og ilede ud af Balsalen.

„Men hvor er da ogsaa den forbandede Pibe kommen her ind i Salen", sagde en af de Musicerende, der stod tæt ved. „Det Slags Musik skal vi dog ikke have Noget af." Og han tog den lemlæstede Pibe op, aabnede et Vindue, og kastede den ned paa Brostenene.

I samme Øieblik lød fra alle Nabogaderne Raabet: „Brand!" Vægterne peb, og Slufferne joge afsted, saa det gnistrede fra Stenene. Vægteren paa Afviseren foer op, greb i sin Lomme efter Piben, og da han mærkede, at den var borte, udstødte han en Eed, saa det tordnede efter. Og hans Øine søgte rundt om paa Brostenene. Da faldt hans Blik paa den halvknuste Pibe, han tog den i sin Haand, satte den til Munden, men den gav ingen Lyd. Harmfuld kastede han den ned foran sig, traadte paa den, og stødte den derpaa ud i Rendestenen.

Larmende bruste Mængden hen igjennem Gaderne, for at komme til Brandstedet. Ogsaa Skomagerdrengen piilte afsted med, fløitende mellem Fingrene. Da han kom udenfor den oplyste Gaard, hvor Ballet var blevet afbrudt for anden Gang, vendte han sig om, saae op mod Vinduerne og sag-

de: „Nu skulde du have været her, Mester Huit, saa havde du været paa din Plads."

Men midt i en Bunke Skarn i Rendestenen laa Piben, og hørte Skomagerdrengens Ord og tænkte: „Ja, bag efter kommer Tyndtøl! Mit Knæk har jeg væk!"

Udg.

Aftenbøn.

Dagen lukker sit Øie,
Maanen hæver sig brat —
Herre Gud i Himlen,
Skjænk os en rolig Nat.

Skjænk os en stille Slummer;
Lad dine Engle smaa
Vogte i Naade over
Leiet, vi hvile paa.

Skjærm hver, som Søvnen venter
Grædende og forladt —
Herre Gud i Himlen,
Skjænk dem en rolig Nat.

Udg.

Tordenaflederen.

„Ja", sagde jeg til begge Drengene, der sade og vendte hinanden Ryggen, ganske trodsige, „ja, naar den Gamle levede endnu, saa var det noget Andet; jeg mener den gamle Herr Tirre-Tirrelirre med sin Tordenafleder.

Dertil svarede begge Drengene Intet. Den Ene saae med rødgrædte Øine ud af Vinduet, den anden sad mørk og tvær i en Krog af Stuen. De havde været i Kiv med hinanden, og ingen af dem vilde begynde at tale først. Medens det saaledes var mørkt inde i Værelset, var det udenfor den klareste Maimorgen. Træerne blomstrede, Oldenborrene surrede, og Solen skinnede varm og glandsfuld ned paa den dugfugtige Jord.

„Var den Gamle kun her", sagde jeg efter nogen Tids Forløb, „saa var Alt godt imellem eder inden faa Minuter." De taug endnu en Tidlang, det gjorde jeg ogsaa. Endelig spurgte Carl, uden at afbryde sine Jagttagelser ved Vinduet: „Hvem var da denne Gamle?"

„Er det mig du spørger, kjære Carl?" sagde jeg.

„Ja, det er dig, jeg spørger," var hans Svar.

„Det var en hjertelig god, gammel Mand. Ingen vidste hvor han var fra, hvor han sov om Natten, hvad han spiste eller hvad han drak. Men alle Børn holdt af ham; thi han legede ofte hele Timer med dem, kunde fortælle de snurrigste Eventyr, og kom aldrig, uden i sine Lommer at bringe Noget til Enhver. Det Mærkværdigste ved ham var imidlertid hans trekantede Hat, et Slags Tredækker, som man fra Arilds Tid af har kaldet Tordenafleder. Naar der nemlig nogetsteds var udbrudt en Ordstrid mellem Gamle og Unge, og det lod til at gaae over til Haandgribeligheder, saa var ofte pludselig, uden at Nogen kunde begribe hvorfra han kom, den gamle Tirre-Tirrelirre midt iblandt de Trættende. Han satte sin trekantede Hat, som han ellers pleiede at bære under Armen, snart paa det høire snart paa det venstre Øre, og snart dybt ned i Nakken, saa at den ene Spids stod iveiret som en Snabel. Derhos gjorde han de besynderligste Ansigter, og lo saa han var færdig at briste; men pludselig vare de Uenige forsonede, de vidste selv ikke hvordan; deres Trods og Vrede havde forandret sig til Munterhed og glad Latter; Uveiret over dem havde fordeelt sig, og Fredens Sol stod paa den skyfri Himmel. Naar han saaledes ved sin mærkværdige Hat havde tilveiebragt Forsoningen mellem Vorne,

saa forsvandt han almindeligviis bag den nærmeste Have eller bag et Hjørne; men hos Børn blev han endnu en Tidlang, førte dem tilbage til deres Lege, fortalte dem Historier eller gjorde dem Smaaforæringer."

„Det troer jeg ikke", brummede Frits, der hele Tiden igjennem ikke havde vendt sit Blik bort fra Hjørnet af Stuen.

„Det kan gjerne være", sagde jeg; „der vil findes meget Andet som du ikke troer, men som dog er sandt; man oplever mange Ting, som man ikke kan begribe. Hvis I forøvrigt ville høre Mere om den mærkværdige Gamle, saa vil jeg fortælle eder hvor jeg saae ham første Gang."

De syntes at være tilfreds dermed, thi de satte sig begge lige overfor mig og saae paa mig.

„Det er nu mange Aar siden" jeg var just i eders Alder, om ikke yngre — da var der en smuk Søndagmorgen stor Glæde i Huset hos os; vi skulde om Eftermiddagen til en Fest hos min Onkel. Vi havde allerede spiist til Middag, Vognen stod for Døren, vi vilde just til at stige ind, da min Fader endnu en Gang gik op i sit Værelse og saae til Veirglasset. Han kom tilbage hovedrystende, og sagde: „Idag bliver der neppe Noget af Reisen, der er Torden i Luften." Men vi pinede ham saa længe til han endelig gav efter og steg til Vogns. Veiret var

saa smukt og Luften saa varm og rolig, at vi lode Kaleschen slaae tilbage. Men vi vare neppe komne en halv Miil før der paa Himlen viste sig hvide Skyer, der bleve mørkere og mørkere og stadig trængte sig tættere sammen. En stærk Blæst, som rystede Træerne, og som hvirvlede Støvet op fra Chaussèen, reiste sig; der faldt tunge Draaber, og i Frastand rullede Tordenen. Begge mine Sødskende græd høit; min lille Broder vilde skjule sig paa Bunden af Vognen og holdt Hænderne for sine Øren. Medens Kudsken lukkede Vognen sagde han: „Var kun Herr Tirre-Tirrelirre her, saa vare vi godt farne." Vi joge hen ad Veien, medens det tordnede og lynede udenfor og Regnen faldt ned i Strømme. Pludselig bemærkede jeg gjennem det lille runde Vindue i Vognlæderet en føer Mand, der stod bag paa. Han var klædt i en lang brun Frakke, bar en trekantet Hat paa Hovedet og saae smilende, med det ene Øie lukket, op mod Skyerne. Paa eengang hørte vi ingen anden Støi end Hjulenes Rullen, og min Fader sagde: „Jeg troer, at Tordenveiret er ophørt." I samme Øieblik standsede Vognen, Kudsken slog Kaleschen tilbage og vi saae ud paa den klare Himmel. Langt borte saae man endnu enkelte matte Lyn i de flygtende Skyer, og hørte en dæmpet Torden. Men Sæden stod langt friskere, og paa hvert Straa hang der en blinkende

Draabe. En behagelig Kjøling og en liflig Vellugt opfyldte Luften medens Solen glimrede paa Himlen som en Dronning. Nu vare vi ogsaa allerede ganske nær Landsbyen, saae min Onkels hvide Gaard med de grønne Skaader og hørte Musiken tone. Vi jublede, og min Fader undrede sig over at Tordenveiret var gaaet saa hurtigt over. Men jeg taug, jeg vidste nok at det var Herr Tirrelirre, som nu var forsvunden, der havde Skyld deri.

Da vi havde drukket Kaffe, gik vi ned til det store Lindetræ, hvor Sognets pyntede Bønderkarle og Piger dandsede og jublede. Underveis kjøbte jeg to Dukker til mine Søstre og til min lille Broder en Bajas, der svingede nok saa rask med Arme og Been, naar man trak i en Snor. Men da min Broder lod den dandse altfor ofte og altfor stærkt, gik Snoren itu, og hans Lemmer hang pludselig ganske lamme. Da han bemærkede dette, begyndte han at græde, kastede sit Legetøi bort, og vilde tage Dukken fra mine smaa Søstre. Derved opstod der nu en lydelig Strid, som jeg forgjæves søgte at bilægge. Der samlede sig Tilskuere omkring os, og de drillede os ikke lidt. Med eengang saae jeg den gamle Herr Tirrelirre imellem os; han havde taget Bajassen op fra Jorden, havde gjort den istand, og rakte min Broder den. Ogsaa Dukken, som de under Trætten

havde revet et Been af, havde han gjort istand i et Dieblik. Han tog begge mine Sødskende ved Hænderne, banede sig Vei gjennem Trængselen, og forsvandt med dem. Vi havde næsten glemt ham igjen og stode og saae paa Dandsen, da reiste der sig pludselig et vildt Skrig. Musiken taug; en tyk Flok af Mennesker trængte sig sammen. Jeg tog mine Sødskende tilside og vilde ile hjem til min Onkel, forskrækket ved at see Soldater, der kom, for at skaffe Orden, der hvor Slagsmaalet fandt Sted. Endnu engang saae vi tilbage, da opdagede vi en trekantet Hat, der bevægede sig hastig frem og tilbage mellem Mængden. Det er vist Herr Tirrelirre, tænkte jeg og blev staaende; Larmen standsede, der herskede en kort Stilhed. Med eengang lod et høit Jubelskrig, Menneskemassen spredtes, man saae lutter glade Ansigter, Musik og Dands begyndte paa Ny; den gode Gamle havde atter fordeelt et Uveir og tilveiebragt Rolighed og Orden. Senere har jeg ofte seet ham, og har tidt glædet mig ved ham. Hvordan han bar sig ad med saa hurtig at forvandle Splid og Ufred til Fred og Glæde, det veed jeg ikke; formodentlig var det nok, at han lod sig see. Om han lever endnu, og hvor han opholder sig, veed jeg heller ikke; der er Mange som troe, at han aldrig vil døe saa længe Verden staaer. Mig forekom det, som jeg nylig saae ham

gaae igjennem Stuen; ja, jeg seer endnu hans muntre og aabne Ansigt hist ved Døren."

Drengene saae idetsamme hen imod Væggen, de betragtede derpaa mig, loe ganske høit, toge deres Kaskjetter og løb forsonede Haand i Haand ud i Haven mellem de blomstrende Træer og de støiende Fugle.

(Est. Leuckhardt.)

Fortællinger.

1.

Franziska.

I en lille Landsby ved Rhinen sad en Dag, henad Skumringen, en fattig, ung Mand, en Væver, endnu ved sin Væverstol, og tænkte ved Arbeidet iblandt Andet først paa Kong Hiskias, siden paa sin Fader og Moder, hvis Livstraad alt længe var løben af Spolen, og af og til paa sin salig Bedstefader, paa hvis Knæ han tidt havde siddet, og hvem han havde fulgt til Graven, og han var saa fordybet i sine Tanker og i sit Arbeid, at han slet ikke mærkede Noget til, at en smuk Kareth med fire stolte Skimler kom rullende og holdt stille udenfor Huset. Men da Nogen trykkede paa Dørklinken, og et venligt, ungdommeligt Væsen traadte ind med smukke, bølgende Lokker og i en lang, himmelblaa Klædning, og hun med en mild Stemme og et mildt Blik spurgte ham: „Kjender du mig, Henrik?" da var det som om han foer op af en dyb Søvn, og han var saa forskrækket, at han ikke kunde tale. Han troede, at det var hans Engel, der

viste sig for ham, og det var det da ogsaa paa en Maade, det var nemlig hans Søster Franziska, men hun levede endnu. — For Aar tilbage, havde de, barfodede som de dengang gik, samlet mangen Kurv med Brænde sammen, havde i Fælledsskab plukket mangen lille Krukke Jordbær og baaret den til Staden, og paa Hjemveien havde de spiist af een Skive Brød, dog saaledes at den ene altid vilde spise mindre, for ikke at forfordele den anden. Men da Armoden og Haandværket havde ført Brødrene fra Forældrenes Huus, blev Franziska alene hos den gamle, svagelige Moder, og pleiede hende, ved at arbeide for hende om Dagen og vaage med hende de lange søvnløse Nætter. Og saa sad hun da og læste for hende af en gammel, sønderreven Bog fra Holland af, om de smukke Huse, om de store Skibe, om det store Søslag ved Doggersbanke, og hun bar den syge Kones Alderdom og Særhed med barnlig Taalmod. Men eengang, tidlig om Morgenen Klokken to, sagde Moderen: „Bed med mig, min Datter. Denne Nat har ingen Morgen mere for mig i denne Verden." Da bad og hulkede og kyssede det stakkels Barn den døende Moder, og Moderen sagde: „Gud velsigne dig og" — og tog den anden Halvdeel af den moderlige Velsignelse: „og gjengjelde dig" med sig over i Evigheden. Men da Moderen var begravet og Franziska

var kommen tilbage til det tomme Huus, og bad og græd, og tænkte paa hvad der nu skulde blive af hende, sagde Noget i hendes Indre: „Gaa til Holland", og hendes Hoved og Blik hævede sig langsomt og tænksomt, og den sidste Taare blev for denne Gang siddende i hendes blaa Øie.

Da hun var kommen fra Landsby til Stad og fra Stad til Landsby bedende og betlende og stolende paa Gud, og endelig havde naaet Holland og havde samlet saa meget at hun kunde kjøbe sig en net Klædning, og da hun eensom og forladt vandrede igjennem Rotterdams vrimlende Gader, sagde atter Noget i hendes Indre: „Gaa ind i det Huus med de hvide Gardiner for Vinduerne." Men da hun var kommen igjennem Gangen, forbi Marmortrappen og ind i Gaarden, thi hun haabede at træffe paa Nogen før hun bankede paa, saa stod en bedaget venlig Kone af et fornemt Udseende i Gaarden, og fodrede Fjerkræet, Hønsene, Duerne og Paafuglene.

„Hvad vil du her, mit Barn? Franziska syntes godt om den fornemme, venlige Kone, og fortalte hende modig hele Historien. „Ogsaa jeg er en stakkels lille Kylling, der trænger til eders Brød", sagde Franzisca og bad hende om Tjeneste. Men Damen fattede Tillid til Pigens Beskedenhed og Uskyld og til hendes vaade Øie og sagde: „Vær tilfreds,

mit Barn, Gud vil ikke blive i Gjeld til dig for din Moders Velsignelse. Jeg vil tage dig i Tjeneste og sørge for dig, naar du er brav." Thi den gamle Dame tænkte: „Hvo kan vide om ikke den kjære Gud har bestemt mig til at betale Gjelden." Og hun var Enke efter en riig Rotterdamer Kjøbmand, men af Fødsel en Engelænderinde. Saaledes blev Franziska først Stuepige, og da hendes Frue fik hende kjær, og hun blev mere og mere dannet, og mere og mere forstandig, blev hun Kammerjomfru.

Om Foraaret, da Roserne skjøde Knopper, kom fra Genua den fornemme Frues Søstersøn, og da de talte sammen snart om Dette og snart om Hiint, traadte Franzisca ind i Værelset, for at rydde op og lægge tilrette, og vidste ikke at han var i Stuen; hun blev derfor en Smule forskrækket og gik strax ud igjen. Men da hun var borte, sagde Søstersønnen til sin Mormoder „Tante, I har der en nydelig Pige til Kammerjomfru. Det er Skade, at hun ikke er høiere paa Straa." Tanten sagde: „Det er en fattig fader- og moderløs Pige fra Tydskland, hun er ikke alene smuk, men ogsaa forstandig, og ikke alene forstandig, men ogsaa from, og hun er bleven mig kjær som mit Barn." Kort at sige, efter nogle Ugers Forløb blev Franziska forlovet med den unge Englænder, og efter at et Aar eller lidt mindre var

gaaet, kom Brudgommen tilbage, og Vielsen fandt Sted i Tantens Huus.

Men da nu Talen blev om det unge Ægtepars Afreise, saa saae den unge Kone bedende paa sin Gemal, om at hun endnu en Gang maatte komme til sit kjære Hjem og besøge sin Moders Grav og takke hende, og at hun endnu en Gang maatte see sine Sødskende og Venner. Saadan gik det da, at hun hiin Dag tog hen til sin fattige Broder, Væveren, og da han paa hendes Svar: „Kjender du mig, Henrik?" ikke gav noget Svar, sagde hun: „Jeg er Franziska, din Søster!" Da lod han af Bestyrtelse Skytten falde, og hans Søster omarmede ham. Men han kunde i Førstningen ikke ret glæde sig, fordi hun var bleven saa fornem, og han skammede sig for den fremmede Herre, hendes Gemal, ved at Rigdom og Armod omfavnede hinanden saa hjertelig og sagde du til hinanden, indtil han saae, at hun med Armodens Klædning ikke havde aflagt sin Ydmyghed, og kun havde forandret sin Stand ikke sit Hjerte. Men efter nogle Dages Forløb, da hun havde besøgt alle sine Slægtninge og Bekjendte, reiste hun med sin Gemal til Genua, og begge leve formodentlig endnu i England, hvor hendes Gemal efter nogen Tids Forløb arvede en Slægtnings rige Godser.

Vi maae oprigtig tilstaae, at hvad der rører os meest ved denne Historie er, at den kjære Gud var nærværende, da den døende Moder velsignede sin Datter, og at han havde bestemt en fornem Kjøbmands Kone i Rotterdam og en brav, riig Englænder til at bringe en fattig, døende Enkes Velsignelse til hendes fromme Barn.

(Efter Hebel.)

Herr Charles.

En Kjøbmand i Petersborg, en Franskmand af Fødsel, lod just sin deilige lille Søn ride Ranke paa sine Knæ, og saae saa tilfreds ud, at man kunde see paa ham, han var en velhavende og lykkelig Mand, og at han ansaae sin Lykke for en Guds Velsignelse, da traadte en Fremmed, en Polak, ind i Stuen med fire syge, halvfrosne Børn.

„Der bringer jeg eder Børnene." Kjøbmanden betragtede Polakken lidt forundret. „Hvad skal jeg med de Børn? Hvem tilhøre de? Hvo sender eder til mig?" — „De tilhøre Ingen," sagde Polakken, „en død Kone i Sneen halvfjerdssindstyve Miil paa denne Side Vilna. I kan gjøre med dem hvad I vil." I er kommen til det urette Sted," sagde Kjøbmanden. Men Polakken svarede, uden at lade

sig forstyrre: „Hvis I er Herr Charles, saa er jeg paa rette Sted. Ja, det var Herr Charles. En fransk Dame, en Enke, havde nemlig levet længe i Velstand og uden Dadel i Moskau. Men da for fem Aar siden Franskmændene vare i Moskau, behandlede hun dem mere som Landsmænd end det behagede Indvaanerne; thi Blodet fornægter sig ikke, og efterat hun ved den store Brand havde mistet sit Huus og sin Velstand, og kun havde reddet sine fem Børn, maatte hun, fordi hun var mistænkelig, ikke alene reise ud af Staden men ogsaa ud af Landet. Thi ellers havde hun reddet sig til Petersborg, hvor hun haabede at finde en formuende Fætter. Da hun i en skrækkelig Kulde og under usigelige Lidelser var kommen til Vilna, syg og blottet for alle Nødvendigheder og Beqvemmeligheder til en saa lang Reise, traf hun paa en ædel, russisk Fyrste, og klagede sin Nød for ham. Fyrsten skjænkede hende tre hundrede Rubler, og da han erfoer, at hun havde en Fætter i Petersborg, gav han hende frit Valg, om hun vilde fortsætte sin Reise til Frankrig eller vende om med et Pas til Petersborg. Da saae hun vaklende mellem hvad hun vilde paa sin ældste lille Dreng, der var det forstandigste men ogsaa det sygeste af Børnene. Hvor vil du hen, min Søn?" „Hvor du tager hen, Moder," sagde Drengen og han havde Ret; thi

endnu før hun reiste bort, gik han i Graven. Hun forsynede sig derfor med det Nødvendige, og accorderede med en Polak, at han for femhundrede Rubler skulde bringe hende til Petersborg til hendes Fætter; hun tænkte som saa, Fætteren lægger nok det Manglende til. Men Dag for Dag blev hun sygere paa den lange Reise, og den sjette eller syvende Dag døde hun. — „Hvor du tager hen," havde Drengen sagt, og den fattige Polak arvede efter hende Børnene, og de kunde tale med hverandre saameget som en Polak kan forstaae, naar et fransk Barn taler russisk, eller en lille Franskmand, naar man vil tale Polsk med ham. Ikke Enhver vilde just have ønsket sig i Polakkens Sted. Det var ham selv heller ikke kjært. Hvad skal jeg gjøre?" tænkte han, „vende om igjen — og hvor skal jeg gjøre af Børnene. Kjøre videre — og hvem skal jeg bringe dem til?" Gjør hvad du bør, sagde endelig Noget inden i ham. Vil du berøve de stakkels Børn det Sidste og det Eneste, som de have at arve efter deres Moder, det Løfte, du har givet hende." Han knælede derfor med de ulykkelige Fader- og Moderløse omkring Liget, og bad med dem et polsk Fadervor. „Og før os ikke i Fristelse." Derpaa lod hvert af Børnene en Haandfuld Snee og en Taare faldt paa Moderens kolde Bryst; det kunde

sige Saameget som at de gjerne vilde vise hende den sidste Pligt, at begrave hende, og at de nu vare forladte, ulykkelige Børn. Derpaa kjørte han trøstig videre med dem, afsted til Petersborg; thi han kunde ikke faae i sit Hoved at den, der havde betroet ham Børnene, vilde lade ham i Stikken, og da nu endelig den store Stad kom nærmere og nærmere og tilsidst laae klart for hans Øie, forespurgte han sig hos Børnene, saa godt han kunde gjøre sig forstaaelig for dem, hvor da Fætteren boede, og erfoer af dem, saa godt han kunde forstaae dem: „det vide vi ikke." — „Men hans Tilnavn blot?" — „Charles." Læseren troer nu at mærke Noget, og naar det ikke var en sand Historie, saa var Herr Charles nu Fætter. Børnene vare forsørgede og Fortællingen var endt. Men Sandheden er ofte langt opfindsommere end Digtningen. Nei, Herr Charles er ikke Fætteren, men en Anden af samme Navn, og indtil den Dag idag er der Ingen, der veed hvordan den virkelige Fætter egentlig hedder og om han er i Petersborg, og hvor han boer. Den stakkels Mand vandrede derfor overhaands forlegen i to Dage omkring i Staden, og havde smaa Franskmænd at sælge. Men Ingen vilde spørge ham: „Hvor dyrt er Parret!" og Herr Charles forlangte dem ikke engang foræret, og var end ikke villig til at tage mod eet

af dem. Men da et Ord tog et andet, og Polakken simpelt og menneskeligt fortalte ham deres Skjæbne og sin Nød, tænkte han, „eet skal jeg dog skille ham ved." Og det blev ham varmere og varmere om Hjertet: „Jeg vil dog skille ham ved to," og da endelig Børnene klyngede sig op til ham i den Tanke, at han var Fætteren, og begyndte at græde paa Fransk, thi de kjære Læsere ville vel ogsaa have bemærket, at de franske Børn græde anderledes end andre, og da Herr Charles kjendte sit Lands Sæd igjen, da rørte Gud hans Hjerte, saa at han følte som en Fader, naar han seer sine egne Børn græde og klage, og „i Guds Navn," sagde han, „hvis det er saaledes, saa vil jeg ikke vægre mig," og han tog imod Børnene. „Sæt eder lidt ned," sagde han til Polakken, „jeg vil lade eder bringe en Smule Suppe."

Polakken spiste med god Appetit Suppen, og lagde Skeen bort, — han lagde Skeen bort, og blev siddende, han stod op og blev staaende. „Vær saa god," sagde han endelig, „og gjør mig nu færdig, Veien til Vilna er lang. Børnenes Moder har accorderet med mig om fem hundrede Rubler;" da foer det dog den milde Herr Charles hen over Øinene som Skyggen af en flyvende Foraarssky over den solrige Eng. „Gode Ven," sagde han, „I forekommer mig lidt curieus. Er det ikke nok, at jeg har

skilt eder ved Børnene, skal jeg ovenikjøbet betale eder Fragten?" Thi det kan hænde det bedste og redeligste Gemyt, især en Kjøbmand, at han mod sin Vidende og Villie først maa handle og prutte lidt, selv om det kun var med sig selv. Polakken svarede: „Gode Herre, jeg vil ikke sige eder det lige op i Ansigtet hvordan I forekommer mig. Er det ikke nok, at jeg bringer eder Børnene? Skulde jeg ogsaa havde ført dem omsonst? Tiderne ere daarlige og Fortjenesten kun ringe." „Just derfor," sagde Herr Charles, „maa jeg klage. Eller troer I, at jeg er saa riig, at jeg opkjøber fremmede Børn, eller saa ugudelig at jeg handler med dem? Vil I have dem igjen?" Men da paany et Ord tog et andet, og Polakken først nu med Forbauselse erfoer, at Herr Charles slet ikke var Fætteren, men kun af Medlidenhed modtog de stakkels Fader- og Moderløse, saa — „ja, naar det er saaledes," sagde han da, „saa, jeg er ingen riig Mand, og eders Landsmænd, Franskmændene, have heller ikke gjort mig dertil, men naar det forholder sig saaledes, kan jeg ikke forlange det af eder. „Gjør det godt paa de stakkels Smaa," sagde det ædle Menneske, og i hans Øie traadte en Taare, der kom som fra et overfyldt Hjerte; ogsaa overvældede den Herr Charles. „Monsieur Charles," tænkte han, „og en fattig polsk Fragtmand," — og

da Polakken allerede begyndte at kysse et efter et andet af Børnene til Afsked, og paa Polsk formanede dem til Lydighed og Fromhed, sagde Herr Charles: „Gode Ven, bliv lidt endnu. Jeg er dog ikke saa fattig, at jeg ikke skulde kunne betale eder eders velfortjente Fragt," og dermed gav han ham de femhundrede Rubler. Saaledes ere da Børnene nu forsørgede og Fragten betalt, og hvis en eller anden af de kjære Læsere ved Stadens Porte tvivlede om Fætteren ogsaa var at finde, og om han vilde gjøre det, saa kan han dog nu slaae sig til Ro, thi Forsynet har ikke engang havt Fætteren nødig.

(Efter Hebel.)

En Begravelse paa Carolinerne.

(Af en Reisendes Dagbog).

I stille Skjønhed stige af Sydhavets Bølger de lykkelige Caroliner. Vistnok er Jorden under alle Zoner riig paa Lande af ophøiet Skjønhed, Lande, der kunne kappes med disse Øer om den Ære at være Jordens Paradiis, hvis ikke overalt Menneskenes Laster og urene Lidenskaber indgravede deres hæslige Træk, og skæmmede Naturens rene Ansigt; men her leve virkelig Mennesker i den oprindelige paradisiske Sædernes Reenhed. Det er som om Himlen her har villet opstille et levende Beviis for, at Mennesket gik godt ud af Skaberens Haand, det er som om den med dobbelt mildt og omhyggeligt Øie vaagede over disse uskyldige Naturbørns Liv, og havde trukket en Tryllekreds om disse lykkelige Øer, som andre Folkeslags urene Lidenskaber og Tilbøieligheder ikke formaaede at giennemtrænge. Her findes hverken Sandvichsboernes krigeriske Trods, den hæslige Papunegers dyriske Raahed, de kannibalske Ombeyers Mordlyst eller Maleiernes Lumskhed og Marianerboernes Drikfældighed. Men den europæiske

Civilisation bringer paa sin seierrige Vei omkring Verden Folkeslagene med sin Dannelse ogsaa sine Laster. Hvor længe vil den barnlige Reenheds hellige Kraft modstaae den moderne Civilisations Sirenesang? Vi vide det ikke, men det vide vi, at den vil gjøre den en mere haardnakken Modstand end de vildeste Folkeslags ubændigste Kraft. Men endnu bestandig ere disse Naturbørn som de vare, blide, lidenskabsløse, arbeidssomme, lærelystne og af et kjærligt Gemyt. Jo længere man betragter dem, desto mere opdager nye, skjønne og ædle Charakteertræk, og det er umueligt kun at omgaaes en eneste Dag med en Carolin, uden at faae ham kjær, uden at betragte ham som Ven. Med Rette gave derfor Opdagerne af disse gjestfrie Øer dem Navn af Venskabsøerne. Beboernes hele Liv er et saa inderligt, at man kunde sige det kun bestaaer i uafbrudte Beviser paa gjensidig Ømhed. Man seer dem bestandig smile, selv naar de ere uvillige, men især naar de bede. De tilbede Skyerne og Vindene og alle deres religiøse Skikke og Sæder bære Præget af deres blide Charakteer. Naar Mennesket har været godt her paa Jorden, det vil sige, naar han ikke har slaaet sin Kone, det svagere Væsen, han skulde beskytte, og naar han ikke har stjaalet Jern, denne uundgaaelige Fornødenhed, saa bliver det efter dets Død forvandlet til en Sky og

kan fra Tid til anden i denne Skikkelse besøge sine Brødre og Venner, over hvem det udstrøer sin milde Dug. Hvilken smuk Træ! Vi havde Leilighed til paa Den Guhonn at see Dødsceremonierne for Kong Melissos Søn, og Fremstillingen deraf vil mere end nogetsomhelst Andet give et levende Billede om disse Øboeres milde Charakteer og uforderpvede Naturreenhed; især naar man derved tænker paa de vilde Skikke og de raa Udbrud af en ubændig Smerte, hvortil næsten alle Naturfolkeslag ved saadanne Leiligheder pleie at overlade sig.

Liigfølgen bestod af alle Øens Beboere, der i største Stilhed begave sig til Sørgehuset, Mænd og Qvinder imellem hverandre, uden at de enkelte Familier havde sluttet sig særskilt sammen. Man tillod os at træde ind i det Rum, hvor Melissos Søn laae, indhyllet i Maatter, der vare befæstede om Liget med Touge af Cocosbast. Ved hver en Knude flagrede der lange Haarlokker, et frivilligt Offer fra den Afdødes Slægt og Venner. Den gamle Konge sad paa en Steen, paa hvilken ogsaa hans Søns Hoved hvilede. Hans Øine vare røde af Graad, hans Legeme bedækket med Aske. Han reiste sig, da han saae Fremmede træde ind, kom hen til os, greb Capitainens Haand, og sagde med Udtrykket af den meest levende Smerte:

Disse ere de dyrebare Levninger af min Søn. O, han overgik Alle, naar det gjaldt at styre Baaden mellem de farligste Skjær. Ak, denne min kjære Søn har aldrig ugudelig løftet Haanden mod sin Hustru, han vilde aldrig have stjaalet Jern, og fra imorgen af vil han maaskee som en smuk Sky svæve hen over vore Hoveder, for at sige os, at han er tilfreds med de Kjærlighedens Taarer, vi have udgydt for hans Skyld. Melissos Søn var den Stærkeste og Behændigste paa hele Øen; han vilde ogsaa have været den Tappreste. Havde han levet, da de slemme Yapabeboere kom hid, for at dræbe vore Brødre og vore Qvinder, saa vilde de ikke være vendte tilbage, beladte med Bytte; thi Melissos Søn vilde med Stav og Slynge have tvunget dem til at flye i deres Baade. Nu er han død! Lader os græde og hylle os i Aske! Vi ville brænde disse dyrebare Levninger, for at de ikke skulle blive et Bytte for Jordens Dyr. Med den rensende Flamme stige han da hist op mod Himlen. Og gid han aldrig, naar han besøger vore smukke Øer, maa udgyde Vredes Strømme over Landet."

Derpaa traadte han til Liget og sagde henvendt til dette:

„Saa lev da vel, lev vel, mit Barn! Sørg ikke over at du har forladt mig, thi jeg føler paa min

Smerte, at jeg snart faaer dig at see igjen og da skal jeg hist ikke høre op med at omarme dig, saaledes som jeg her har gjort det med uendelig Kjærlighed!"

„Lev vel, Melissos Søn, lev vel, mine Dines Lys, lev vel, mit Liv."

Saasnart Liget, der blev baaret af sex Høvdinger, forlod Boligen, raabte Folket fortvivlet mod Himlen; Nogle vred Hænderne, Andre sloge paa deres Bryst, Alle udgjøde Taarer. Liget blev lagt i en Baad, og blev deri hele Dagen over. En Olding bød Kongen en aaben Cocosnød, og idet denne tog imod den „fordømte han sig selv til at leve" for sine Undersaatters Skyld. Efter Solens Nedgang blev Liget brændt, Asken lagt i Baaden og bragt til den Afdødes Hjem. Næste Morgen syntes Folket ikke mere at tænke paa den forrige Dags Begivenhed, thi Smerten efterlader ingen Braad i rene, skyldfrie Hjerter.

Den senere Tids Begivenheder,

fortalte af Carlsen.

---

a

Den Tid, vi leve i, er saa mærkværdig og saa riig paa Begivenheder, at det saavel-for den Yngre som for den Ældre er lærerigt og gavnligt, at vide Noget om den, og det saaledes at man ikke blot faaer Øie for de Tildragelser, som nu fængsle Enhvers Opmærksomhed, men ogsaa for den Aand, som rører sig deri. Jeg vil derfor, for mine unge Venner, der tidt maaskee videbegjerlige lyttede i Krogen, naar de Vorne talte om Dagens Begivenheder, give en kort saavidt muligt simpel og fattelig Fremstilling af det, som i de sidste Maaneder har tildraget sig i Europa, navnlig i Frankrig og Danmark, i det Haab, at de, naar den beleilige Stund kommer, kunne give en lille Skilling med i Lauget ved de Ældres Forhandlinger.

Førend den tredie franske Revolution udbrød den 22. Febr. sidstleden, havde den Friheds Aand, som rører sig i Nutiden, alt vist sig paa flere Steder og paa flere Maader. Dette var især Tilfældet i Italien, hvor Folkets Stræben efter Frihed i Løbet af

det sidste Aar havde taget en i dette Land hidtil ukjendt folkelig Retning. Denne Aand og denne Stræben var især fremkaldt ved den frisindede Pave Pius den 9de, som igjen understøttedes af Andre, deels Høitstaaende og Lærde, deels slette og rette Lægmænd af Folkets Midte, saasom Vognmanden Angelo Brunetti (Ciceroacchio), der stadig har samvirket med den folkelige og frihedselskende Pave til Oplysning og Frihed.

Med Deeltagelse saae det franske Folk Italiens Opvaagnen, og yttrede Misfornøielse over, at det franske Ministerium ikke havde Frihedssands og Hjerte nok til at tilsige og yde Italien en virksom Hjelp mod den østerrigske Enevoldsmagt, som truede med at blande sig i Italiens Anliggender, for at standse og tilintetgjøre dets Stræben.

Men foruden den Indvirkning, Frankrig havde modtaget af den italienske Friheds-Bevægelse, ligesom ogsaa af den før Aarets Slutning lykkelig og vel tilendebragte Schweitser-Krig, hvorved Jesuiterne bleve uddrevne af de oprørske katholske Kantoner („Sonderbundet"), og disse igjen forenede med de protestantiske Kantoner, bar det selv i sit eget Skjød Spiren til den Omvæltning, som nu er foregaaet. Ikke skal jeg gaae ind paa det Underordnede, der kan have medvirket dertil, jeg veed at Ungdommens ad-

spredte Sind ikke tillader lange Undersøgelser, og at en lille Kolbøtte ude i vor Herres friske Sol stundom er interessantere for Drengen end Grunden til den vigtigste Statsomvæltning, jeg skal kun og det i Orden fremsætte Hovedaarsagerne:

1. Den første og fornemste var uden Tvivl den Misnøie og Mistillid til Regjeringen, som var bleven vakt i Folket derved: at Regjeringen, istedetfor at opfylde de Løvter om fri og folkelig Udvikling af alle Samfundets Forhold, som den ved Julirevolutionen 1830 havde givet, tvertimod efterhaanden søgte at indskrænke Friheden og Folkets Rettigheder paa alle Maader, saa at Tilbagegangen i de senere Aar var aabenbar, navnlig siden at den talentfulde Minister Guizot kom til at lede Kongens Raad og staae ham nærmest. Dette Raad (Ministerium) havde bestandig søgt at hæmme den friere Udvikling, og betegnet de Modsatte Partiers Stræben efter Frihed og Forbedringer (Reformer) i Samfundsforholdene som „en Bevægelse, fremgaaet af fjendtlige eller blinde Lidenskaber."

2. Den anden Aarsag, der fremskyndede hiin Statsomvæltning, var dernæst den sædelige Fordærvelse, der i de senere Aar havde grebet om sig i de høiere Kredse, og som især kom tilsyne ved de Bestikkelser, som af Ministeriet og dettes Til-

hængere bleve anvendte for at vinde Stemmer i Deputeretkammeret (den Forsamling, som afhandler og afgjør Nationens Anliggender), for at Ministeriet altid kunde have Fleerheden paa sin Side, og derved overstemme Frihedspartiet, og undertrykke dets Stræben. Vakte Regjeringens Arbeiden paa at undertrykke Frihedssandsen overhoved Misnøie og Mistillid, saa fremkaldte dette alle Retsindiges Harme og Foragt mod den, og Foragt fortjener visselig ogsaa den Regjering, som ved Hjelp af slige Midler stræber at sætte sin Mening og sin Villie igjennem.

3. Endelig er den tredie og maaskee nærmeste Aarsag til Revolutionen, saaledes som vi allerede tidligere have bemærket, at søge i Ministeriets Forhold til andre Nationer udenfor Frankrig, især deri, at det ikke vilde understøtte Italienerne i deres Friheds Bestræbelser imod Østerrigs Undertrykkelser. Ifølge de Frihedsgrundsætninger, Frankrig tidligere ved Julirevolutionen 1830 har vedkjendt sig, burde det have været redebont dertil. Den franske Nation vilde ogsaa have været det, naar den selv havde maattet raade, men Ministeriet satte sig derimod. Hvor meget denne Fremgangsmaade blev misbilliget af de mest oplyste og bedst tænkende Mænd i Deputeretkammeret, sees bedst af den Tale, som den ædle Lamartine holdt den 28. Jan., hvori han skildrer

den Frihedsaand, som ved Pius den 9des Optræden var vaagnet i Italien, og siger, at Østerrig var en Fjende deraf. „Man skulde nu", bemærkede han — „have troet, at et constitutionelt Kabinet (Ministerraad), *) som det franske, vilde have opretholdt den vakte Frihedsaand og understøttet Italiens Fyrster og Nationer mod Østerrig og enhver anden Magt. Men det er gaaet en anden Vei; Hr. Guizot tilraadte Italien at bevare det Gamle." „Men" — spurgte Hr. Lamartine — „hvad er her at bevare? Alle mulige Misbrug, den laveste Overtro, østerrigsk Undertrykkelse o.s.v."

Dog denne den franske Regjerings Utilbøielighed for Frihedens og Menneskelighedens Sag voldte dens Fald, og vi ville see hvorledes dette skete. Skulde imidlertid de unge Læsere ikke ret have forstaaet det Meddeelte, da ville vi raade dem først at gjennemlæse det paany, eller raadføre sig derom med de Ældre, og hvad der først forekom dem mørkt og uklart, vil da nok blive dem tydeligt. Altsaa, vi skulle see hvorledes den franske Throne styrtede, hvordan det gik til at Kronens Guld traadtes i Støvet og Kongekaabens Purpur forvandledes til værdiløse Pjalter.

*) Rigsraadet i en Stat, der har en fri Forfatning.

Et af de Ønsker, hvis Opfyldelse Folket alt længe havde attraaet, var en udvidet Valglov; Frankrig har i de senere Aar havt i det mindste 35 til 36 Millioner Indbyggere, men ikke engang 200,000 deraf havde Ret til at vælge de Stænderdeputerede, fordi kun de Rige i Nationen havde Lov til at kaare dem, der skulde repræsentere Folket. At faae dette forandret, fandt man nødvendigt, for at Folkets Stemme kunde høres i Folkeraadet. For nu at vække og styrke Folkestemningen i denne Retning og vise Folkevillen lige overfor det Guizotske Ministerium, havde man efterhaanden i Provindserne holdt mange saakaldte „Reformbanketter" d. v. s. saadanne høitidelige, folkelige Festmaaltider, hvori saa mange som muligt af dem, der ønske een eller flere Reformer (Forbedringer) i Statsindretningerne og Statsbestyrelsen, deeltage; hvorved man taler sammen om den Sag, man ønsker at sætte i Gang, tager en og anden Beslutning, og vel ogsaa, for at bringe de Ting, der omhandles den tilbørlige Hylding, ved det fyldte Bæger udbringer en rungende Skaal for den. Nu ønskede man ogsaa i Paris at holde en saadan Reformbanket, for at fremme Valglovsreformen. Denne Banket skulde holdes den 22. Febr. Mange hæderlige og berømte Mænd stillede sig i Spidsen for den. En Deel af Nationalgarden, mange af de Deputerede,

Embedsmænd o.s.v. havde skrevet sig til den, desuden en betydelig Deel af Folket, og Opmærksomheden og Deeltagelsen for denne Banket tiltog med hver Dag. Man udtalte tydelig sin Hensigt dermed, og „Festcommitteen" eller de, som stode i Spidsen for Banketten, udstedte en offentlig Indbydelse, hvori den udtalte: at Banketten var en fuldkommen lovlig og fredelig Handling. Man vilde derved vise, at en saadan fredelig Forsamling var uafhængig af Politiets Myndighed. Kongens Raadgivere erklærede, at de vilde modsætte sig Banketten og paastode, at den var ulovlig. Banket-Formændene svarede kjækt: „Det maa Constitutionen afgjøre, nu ville vi holde Banketten." Da man havde ordnet Alt, valgt Localet og bestemt, i hvilken Orden Toget, der vilde være kommet til at bestaae af nogle og tyve tusind Mand, skulde gaae, — lod Regjeringen gjennem Politichefen sige: at den vel agtede ikke at forhindre Banketten med Vaabenmagt eller lukke Banketsalen, men den vilde sætte Deeltagerne under Tiltale, hvorhos Regjeringen gjorde de Deeltagende ansvarlige for Følgerne. Nu overveiede Banketmændene hvad de skulde gjøre, og besluttede ikke at holde Banketten. De gjorde dette, ikke fordi de frygtede for Anklage, men af Menneskekjærlighed og Skaansel mod deres Medbrødre, thi de frygtede, eftersom Sagen stod, at det store Tog vilde

foranledige Sammenstød med Politi-Soldaterne og maaskee vorde Grnnden til megen Blodsudgydelse. Nu var imidlertid denne Beslutning for sildig, og Folkeopløbet, som de vilde undgaae, fik just Næring derved, at Banketten gik over Styr. Næste Morgen saaes en uhyre Mængde Mennesker forsamlet paa Concordia-Pladsen, det Sted hvorfra Toget skulde udgaae. Da nu Politipræfecten havde truet med at adsprede alle saadanne Folkehobe; da der efterhaanden viste sig Politi-Soldater tilfods og tilhest; og da man fik at vide, at Reformbanketten ikke blev holdt var dermed Tegnet til Opstanden givet. Forbittelsen steeg med hvert Minut, og i et Nu var Folkemassen stegen til over 20,000, som for en stor Deel bestod af Studerende, Blusemænd (Haandværkere), samt Folk af andre Klasser. Endnu vare de vel ubevæbnede, men de havde taget en fast Holdning. Man satte sig i Bevægelse til Deputeretkammeret (det Sted, hvor Stænderforsamlingen holdes), og nu lød Raabet: „Ned med Ministrene! Leve Reformen! Leve Friheden! Leve Oppositionen!" Dette Raab klang naturligviis ikke godt i Regjeringsmændenes Øren, og fremfor Alt ikke i Politiets. De ridende Politisoldater satte ind paa Mængden, men Folket trak sig langsomt tilbage til Concordia-Pladsen, medens det samlede sig paa andre Steder.

Det drog derpaa gjennem Byens Gader, Nogle enkelte, Andre Arm i Arm, syngende franske Revolutionssange, Sange der allerede for Aar tilbage have været Glædesmusikken ved mangt et kronet Hoveds Død, og som fra Frankrig have klinget hen over hele Europa som en Varsel for de Konger, der ville kue Folkevillien. Oprøret gik nu som en Løbeild gjennem Paris. Først vendte man sig mod Vagthusene, nedrev dem og bemægtigede sig Skildvagternes Vaaben, dernæst angreb man Vaabenmagazinerne og det kongelige Geværfabrik for at skaffe sig Værge, dog forefandt man der kun faa Geværer. Man begyndte at opkaste Barrikader (spærre Gaderne med Vogne, Træer, Steen o.s.v.), men Regjeringens Tropper reve de fleste ned igjen. Politisoldaterne udøvede megen Grusomhed mod Folket, hvoraf en stor Deel endnu manglede Vaaben, ja de dræbte og saarede endogsaa værgeløse Qvinder og Børn. Henad Aftenen (den 22de) forøgedes efterhaanden Folkets Vaabenforraad. Man brød ind i Husene, og fratog de National-Gardister, som ikke deeltoge i Kampen, deres Værge; selv Jerngitterne paa nogle offentlige Bygninger brød man itu, for at bruge de spidse Jern som Landser. Næsten overalt hørtes nu Geværskud og Vaabengny, og Folket fægtede paa flere Steder med Soldaterne. Tolvaarige Drenge lagde Bøssen til Kinden,

og raabte med i Raabet: Ned med Ministrene. Man vil endogsaa have seet en mindre Folkehob anføres af en fjortenaarig Dreng. Det viste sig snart, at Soldaterne ikke havde stor Lyst til at kjæmpe mod Folket, og et Compagni maatte afvæbnes, fordi det vægrede sig derved. Mørket faldt nu paa, den Tid Slummeren skulde komme kom, men Lidenskaberne holdt Vagt og joge Slummeren bort; Sindets Gjæring varede ved, kun Kampen mellem Mand og Mand hørte op. Der tændtes Vagt-Ild paa flere Steder, og en Deel af Tropperne var under Vaaben hele Natten, medens Folket var beskjæftiget med at støbe Kugler til en fornyet Kamp den næste Dag.

Medens dette foregik paa Gaderne, var Deputeretkammeret forsamlet. Kongens Raadgivere mødte med rolig Sikkerhed og trodsig Foragt for Modpartiets Forestillinger, og da En af dette Partie, Odillon Barrot, fordrede oplæst en Anklage mod Raadgiverne, hvori de beskyldtes for: at have krænket Friheden og de borgerlige Rettigheder; at have stræbt ved Bestikkelser at forvanske den offentlige Mening, til Statens og Sædelighedens Fordærvelse; at have drevet Handel med Stats-Embeder osv. til deres egen Fordeel; at have forraadt Frankrigs Ære mod Udlandet o. s. fr., smilede Første-Ministeren

Guizot haanligt derover, medens Modpartiets Anførere saae nedtrykte og fortvivlede ud. Dog Hovmod staaer for Fald, det huskede Guizot ikke; Europas vældige Minister havde glemt hvad han havde lært paa Skolebænken. Men det maa man ikke glemme, og at Guizot ikke huskede det, maatte han bøde dyrt.

Næste Morgen tidlig bleve Borgertropperne gjentagne Gange kaldte til Vaaben, for at kæmpe mod Folket og dæmpe Oprøret, men der mødte kun Faa; henimod Middag samledes de derimod talrigt, idet de raabte: „Ned med Guizot! Leve Reformen!" Dette viste, at de enten allerede havde taget Folkets Parti eller dog vægrede sig ved at kæmpe imod det. Dette saaes ogsaa deraf, at Borgermilitairet paa et Sted med fældet Bajonet forhindrede en Flok Politisoldater fra at styrte sig ind paa en værgeløs Folkehob, som stod rolig og saae paa Kampen, og paa et andet Sted spærrede Veien for Rytteriet. Folket jublede derover, men Tropperne bleve mere og mere tvivlraadige og tilbageholdne. Imidlertid førtes Kampen paa flere Steder med megen Hæftighed og Blodet flød i Strømme. Naar Tropperne paa eet Sted fik Overhaand, saa forsamlede Folket sig heltemodigen igjen paa et andet Sted til fornyet Angreb. Nu opplantedes der lidt efter lidt paa forskjellige Steder 400 Kanoner, for at udslynge Død og Ødelæggelse

over den haardnakkede Folkemængde, og da Regjeringen for enhver Priis havde bestemt at dæmpe Oprøret, og i den Hensigt havde samlet et Troppe-Antal af omtrent 100,000 Mand i Paris, havde Folket efter al Sandsynlighed maattet bukke under, hvis ikke Borgermilitairet i det afgjørende Øieblik paa flere vigtige Puncter havde givet Sagen en anden Vending. Det kom nemlig i Haandgemæng med Politisoldaterne, man hørte Raabet: „Leve Linien!" Borgerne bleve overalt stemte for Folket og dets Sag. Man sang Marseillaisen og der raabtes atter og atter: „Leve Reformen! Ned med Guizot!" Hermed tog Sagen en for Regjeringen truende Vending. Man fordrede Ministrenes Afsættelse. Denne Fordring bragtes Kongen af en Deputation fra Kamrene, som fulgtes til Tuillerierne af en Deel af Borgergarden og mange Andre, ialt henved 4000 Mand. Kongen havde alt Kl. 1½ afskediget Guizot med hans Embedsbrødre, og istedetfor den haanende Trods Dagen i Forveien havde nu Dødsblegheden farvet hans Ansigt. Men paa Borgernes Kinder fremlokkede hans Afskedigelse Glædesrødme.

I de gamle Raadgiveres Sted kom nu nye, og skjøndt disse maaskee ikke vare stort bedre end hine, blev dog Efterretningen derom overalt optagen med Glæde og Jubel, fordi man var bleven den forhadte

Guizot qvit. Tropperne trak sig tilbage, og man drog gjennem Gaderne med Faner og klingende Spil under Raabet: „Alt er tilende! Ministeriet er afskediget! Leve Reformen!" Byen illumineredes festlig. Glæden over Forandringen gav sig tusindfold Luft.

Men „Alt var dog ikke tilende"; det har maattet være Forsynets Villie, at der, baade til Frankrigs og den øvrige Verdens Bedste, skulde foregaae en større Forandring med den franske Stat og Nation end der vilde have kunnet foregaae ved det omtalte Ministerskifte. Det Skete var kun Indledningen; hvad der nu fulgte paa Hovedhandlingen. Og den foranledigedes paa følgende Maade: Jublende og syngende drog Folkehobene igjennem Gaderne, for hist og her at fremskynde Illuminationen. Da en af disse Hobe omtrent Kl. 10 standsede udenfor Guizots Hotel og nærmede sig Vagten, fyrede de Politisoldater, som vare opstillede der, paa Mængden. Man saae i samme Øieblik, at det havde været Alvor, thi af den tætsluttede Hob sank henved 50 Mennesker enten døde eller haardt saarede til Jorden. Mere var ikke nødvendigt, endnu dette og Maalet var fuldt. Fra dette Øieblik begyndte den egentlige Revolution, og man tør nok sige, at Geværsalven udenfor Guizots Hotel har kostet Ludvig Philip og hans Slægt den franske Krone.

Ja, man siger vel neppe for Meget, naar man paastaaer, at den var den første Gnist til at tænde Frihedsblusset over hele Europa. Folket blev rasende og et Dievidne paastaaer, at Mange have grædt af Smerte og Forbittrelse, da de bragte de Saarede ind i Apothekerne og i Privathuse og da de kjørte de Døde bort. En Almuesmand skal saaledes, da han saae sin Søn synke for en Geværkugle, have grebet ham i sin Arm og raabt: „Trøst dig, om dit Saar binder jeg Ludvig Philips Purpur". Med Lynets Hurtighed udbredtes Efterretningen om det Skete, Opstanden blev almindelig. Nogle af Mængden trængte ind i Husene og fordrede Borgernes Geværer, Andre strømmede til Notredamekirken, brøde ind og ringede med Stormklokken. Soldaterne maatte nu ogsaa paa Benene. Natten mellem den 23de og 24de, ved Midnatstid, begyndte den hidsige Kamp og varede til Kl. 9 om Morgenen. Flere Hundrede Døde og Saarede vare dens Offre. Da blev der, af enkelte Officerer, som samtidig viste sig paa flere Steder, gjort Forsøg paa at berolige Folket ved den Bekjendtgjørelse, at den tappre Marskalk Bugeaud var udnævnt til Statholder i Paris og til øverste Befalingsmand over Nationalgarden. Dette, som naar det var skeet itide, vilde have tilfredsstillet Mange, blev nu forkastet med Raabet: „Vi ville ikke have Mar-

skalk Bugeaud!" Tropperne havde imidlertid trukket sig tilbage, som det syntes, fordi de ikke længere vilde slaaes med Folket; man drog gjennem Gaderne under Raabet: „Ned med Ludvig Philip! Ned med Ministrene!" Der udgik nu den Forkyndelse fra Tuillerierne, at Kongen havde udnævnt nye Ministre. Men Forkyndelsen kom for sildigt, det kunde ikke mere tilfredsstille Folket, og en levende Kamp begyndte paany under Raabet: „Ned med Ludvig Philip! Til Tuillerierne!" Det varede heller ikke længe inden den afgjørende Stund frembrød. Omtrent Kl. 12 begyndte Stormen paa den gamle Kongeborg, den Borg, der har været Vidne til saa mange Rædsler og til saa megen Glands; Kl. 12 begyndte den, Kl. 2 havde Folket bemægtiget sig Slottet. Angrebet var morderisk, og Municipalgarden blev tilintetgjort.

Medens dette foregik, havde Ludvig Philip, som indsaae, at nu stod Noden for Døren, og at han snarest maatte takke af, gjort det sidste Forsøg paa, at redde Thronen for sin Familie, idet han nedlagde Regjeringen til Bedste for sin niaarige Sønneson, Greven af Paris, hvis Moder, Hertuginden af Orleans, med sin lille Søn ved Haanden fremstillede sig i de Deputeredes Kammer i den Hensigt, enten selv at overtage Formynderskabet for ham, eller faae det overdraget

til hans afdøde Faders ældste Broder, Hertugen af Nemours. Men ingen af Delene lykkedes. Kun med Møie slap hun bort med den lille Kronprætendent ved Haanden. Vel blev dette Forslag antaget af de fleste Medlemmer i Kammeret (omtrent 300), men enkelte kraftige Stemmer (Ledru Rollins, Lamartines o. fl.) hævede sig derimod, de meente nemlig, at dette ingenlunde kunde tilfredsstille Nationens retfærdige og billige Ønsker. Medens denne sidste talede, trængte det bevæbnede Folk ind i Deputeretkammeret og lagde an paa de Deputerede. De maatte give efter, og nu raabtes der fra alle Sider: Leve Republiken! Der valgtes i en Hast en „provisorisk" (midlertidig) Regjering af 8 Mænd, der tildeels bestod af de foregaaende Talere, Lamartine, Ledru-Rollin o. s. v. Folket strømmede til det store Raadhuus, og den midlertidige Regjerings første Bestemmelse gik fra Mund til Mund: „Ingen Bourbonner*) mere! Republiken leve! Nationalforsamling! Provisorisk Regjering!"

Hermed var Revolutionen endt.

Medens denne sidste Deel af dette store Folkedrama foregik, medens Slottet stormedes og Thronen brændtes, sneg den franske Konge Ludvig Philip med

---

*) Navnet paa den franske Kongefamilie.

sin Familie sig ud af en Bagdør, og ilede gjennem Slotshaven forklædt videre. Den, som havde herskет over Millioner, og som naar han havde villet givet efter for Folkets første, billige Ønske, endnu kunde have baaret Frankrigs kostbare Krone, skjulte sig skjælvende i en Hyrevogn, hvorved han efter mange Besværligheder naaede Kanalen mellem England og Frankrig. Han, der havde traadt i glimrende Sale, under Glandsen af tusind Vorlys, stod nu i Nattens Mørke, forladt af sit Folk ved Strandbredden, medens Vinden legede med hans Lokker, som han havde leget med Folkets Ønsker. Ham fulgte Guizot, der nu havde Tid nok til at gjennemgaae sin glemte Børnelærdom.

Senere har den nye Regjering stadig arbeidet paa at ordne den franske Republiks Anliggender!

(Sluttes i næste Hefte.)

En Feriereise gjennem Schweitzeralperne.

(Efter Rud. Töpffer.)

Intet overgaaer den Glæde at gjøre en Fodreise. Fra det Øieblik af man har pakket sin Reisetaske og har sagt Skole- og Bogstøvet Farvel, fra det Øieblik af man med Staven i Haanden træder ud af Hjemmets Port, fra det Øieblik af er hele Verden Ens Eiendom. Den smilende Himmel, den vedergvægende Luft, den lysende Sol, Maanen, der om Aftenen hæver sig kjølig, Træer og Buske, Landevei og Fodsti, Bjerg og Dal, Alt hører Vanderen til. Og hvad der er det Herligste, ved hans Side vandre hans Kamerater, muntre, opvakte, forventningsfulde og jublende som han; det er hans kjære Bekjendte, hans fortrolige Venner. Med dem deler han den Verden, der for hver Miil aabner sig rigere, deler den med sin Næste og besidder den dog udeelt.

Hvad behøves der da saa Stort, for at være fornøiet paa Reiser! Frisk Mod, let Bagage, ungdommelig Kraft, godt Lune, raske Been, Øie og Hjerte modtagelige for alt det Skjønne, et muntert

Kameratskab og saa en taalelig fyldt Pung; det er Nøglen til Reiselivets Glæde.

Op altsaa mod Syd, mine unge Venner, tager Reisestokken i Haanden: Vi vandre! Som Kathagenienserne drage vi over Alperne til Italien. Hannibal havde sine Elefanter, vi have kun vore Fødder; men jeg tænker, at der er ingen iblandt os, der ikke stoler paa dem.

Papa Töpffer er Løsnet, og: „Over Alperne!" Feltskriget. Altsaa Papa Töpffer vil gjøre en Feriereise gjennem Schweitzeralperne, og ligesom tidligere, han gjorde en saadan Reise, har et ungt, muntert Selskab sluttet sig til ham, lutter Mennesker med aabent Sind, der seer Verden i dens hele Herlighed, fordi de selv bære en lille Verden af Lyksalighed i deres Hjerte. Det er just saadanne Vandrere som vi nylig skildrede; Kjækhed og Munterhed er deres Løsen, og muntre træffe vi dem hvorsomhelst. Papa Töpffer, der er hele Selskabets Sjel og Styrer, har bibragt dem Alle denne udæmpelige Lyst til at streife omkring; han viser Veien, Munterhed maae de selv lægge til. Deres Valgsprog er: Giv dig Stunder overalt, læg Mærke til Alt, saa skaber du Verden anden Gang. Hvo der gjennemflyver den i Galop, ligner den Slugvorne, der nedsluger et rigtbesat Taffels kostbare Retter istedetfor at nyde dem.

Papa Töpffer er reisefærdig; hele Selskabet ligeledes. Troer I, han lader sin Tegnemappe hjemme? Ingenlunde. Det er ham om at gjøre, at Reisen kan give fleersidigt Udbytte. Nu samler han sine modige, utaalmodige unge Vandrere for sidste Gang før sin Afreise. Parolen lyder denne Gang: „St. Gotthard. Misocco. Via-Mala. Glarus og Schvytz." Almindelig Jubel, stormende Munterhed! Hovedreisegrundsætning er: „Alle for Een, Een for Alle!" Da Papa Töpffer har overbeviist sig om, at dette er den electriske Gnist, der gjennemtrænger alle Hjerter, løfter han høitideligt som en Tambourmajor ved den gamle Keisergarde den vældige Mentorstav, og giver dermed Tegn til Opbrud. Eftertælle vi nu vore lystige Reisende, saa have vi een og tyve; og den gamle David, denne tro Sjel og Tjener, dette ærlige factotum er med.

Der er da nu Blanchard med den uhyre Appetit; den lille Percy, som løber og sladdrer lige rask; Harrison, den urolige Øvikfølvsmand, der er dobbelt saa stor som Percy; de to flagrende Fugle, Adolf og August, der gjerne klattrede op paa Chimbarosso for et Brombærs Skyld; saa kommer Myntsamleren Arthur; Skovmanden Bryan, der har svoret Alt hvad der flyver over Jorden Døden; Zanta, den alvorlige Fortraver, og Sterling, der klattrer som

en Gemse, stadig i Zikzak, og som hvert Øieblik taber sin Stok, sin Mappe eller sin Blouse. Endelig det sidste betydelige Kløverblad: Blochmann, Selskabets musikalske Sjel, han der er forhippet efter ethvert Claveer eller enhver strengeløs Guitar, der findes i Kroerne; Engelænderen Murray, som i Nattequarteret allerede sover ind over Suppen, og Verret, ligesom Arthur Elsker af Mynter, hvilke han hver Aften sorterer ligesaa omhyggelig som en Kræmmer sine Kræmmerhuse med Kaffe og Peber. Regne vi til de Nævnte endvidere Franckenthal, Regnier, Gervais og Broadly saa have vi alle de reisende Elever, som Papa Töpffer fører hen over Bjergene.

Første Dagsreise.

Den 15de August 1838 befinde vi, det vil sige den hele lille Reisearmee, os ombord paa Dampskibet. Ankerne ere lettede. Allerede efter en Times Forløb ere vi i Villeneuve. Man raaber: Land! Fastlandet, terra firma leve! For saa bevægelige Reisende som os er Dampskibet ikke skabt.

Efter en kort Vandring naae vi en lille Landsby. I Vertshuset, hvor der er temmelig knap Plads, har man fortrinlig Viin. Alt sidder og pimper, selv Stedets Præst. Vi lade os ogsaa Vinen smage, og drage derpaa videre til Ber, som vi naae henimod

Solnedgang. Bagtroppen omgaaer Stedet, og skjærer hen over de herlige Enge medens Fortroppen holder sig til Hovedlandeveien, og leiret i Skyggen af herlige Nøddetræer venter paa Efternølerne. Hornet toner og samler de Adspredte. Her har den Reisende Verret for første Gang det Uheld at tabe sin Reisetaske. Den ligger imidlertid rolig under et Nøddetræ, medens dens Eiermand er kommen saa nøgen som Hjob tilbage til sit Selskab. „Din Taske, Verret, hvor har du din Taske?" raaber hele Choret. Og Verret, der altid er distrait, seer op og ned ad sig, og savner først nu sin Taske. Saa gjelder det: Benene under Armen, for at Tasken ikke skal løbe bort imens, og det er da det første Stykke Vei, som Verret har tilbagelagt dobbelt.

Kort efter Solens Nedgang, medens Aftenhimlen endnu gløder i Purpur, ankommer Karavanen til Broen St. Mauria, og øiebliklig er ogsaa Brovægteren kommen ned af sit lille Taarn, stiller sig i passende Positur og fordrer Bropengene. Denne lille Mand, der næsten er bleven graa i Tjenesten, er den første Original vi møde. Med sin mekaniske Punctlighed minder han En om de smaa Træfigurer, som i gamle Uhrværker springe frem naar Klokken slaaer, og saasnart det er skeet forputte sig igjen til næste Klokkeslag. Iøvrigt er man her paa classisk

Grund; thi Broen hidrører fra Romernes Tid, og hvad den lille Brovægter angaaer, saa er han gammel nok til ogsaa at nedstamme fra Romerne; kun er hans Toilette gaaet lidt frem med Tiden.

Indgangen til St. Maurice har en eiendommelig malerisk Ynde, med et lille Præg af Oldtiden, af det Classiske. Ogsaa det har noget Eiendommeligt, Antikt, at der ved vor Ankomst opføres en Tragoedie. Og hvo ere Acteurerne? „Vore Studenter," siger Verten. Det maa være noget ganske mærkeligt, disse Skuespillere og dette Publicum. Uheldigviis ere vi komne for seent til at overvære Forestillingen; Forhænget er nylig faldet, og der spilles først igjen den næste Aften.

Gjestgivergaarden er ganske fuld af Fremmede, deriblandt Nogle, der allerede have spiist stærkt til Aften, og som have faaet sig en dygtig Pidsk. Spiseværelset er saa fuldt, at man er nær ved at qvæles, Pladserne næsten alle optagne, og vore begeistrede „Drankere" holde stadig ved at drikke. „Hvor skulle vi spise? er et ubehageligt men temmelig naturligt Spørgsmaal. Papa Töpffer antager en bekymret Mine, og Blanchard, Manden med den uhyre Appetit, har virkelig et ganske trøstesløst Ansigt. Imidlertid løber en stor Hund af St. Bernhard Racen gjøende om i Salen, og binder an med hver en

Fremmed. Verten løber frem og tilbage, og stiltiende vandrer under al denne Larm en hemmelighedsfuld Person i en hvid Frakke med Foerværk om Kanterne og med et Slags Negligemütze paa Hovedet, der ligemeget ligner en Pavekrone og en Nathue, frem og tilbage. Hvo mon det kan være? En ubekjendt Fremmed, der venter paa Postens Afgang. Man gjætter og gjætter saalænge til man efter de paa Ryggen foldede Hænder, den dybsindige Mine og den sagte Gang at dømme finder paa, at han maa være Diplomat.

Uimodsigelig ere vi, Reisekaravanen, værst farne i denne Atmosphære; vor Existens svæver som man siger mellem Himmel og Jord. Heldig den, som erobrer et Sophahjørne eller en Rørstol. Vor Skjæbne forhandles endnu i Kjøkkenet, og hvad den nomadiserende Vert angaaer, saa har han endnu ikke kastet noget naadigt Blik paa os. Frankenthal der har taget sine lyserøde Tøfler paa, danner det eneste lyse Punct i vor Tilværelse. Da — vi ere allerede nær ved at fortvivle — aabnes med eengang Himlen, det vil sige Stuedøren sig, og Suppen bæres ind.

Anden Dagsreise.

Nætterne ere overalt i hele Nedrevallis lige rolige. I den ene Kro ved Simplonveien gaaer det

ganske til som i den anden. Hele Natten igjennem hører man Postchaiser rulle, og Postilloner ringe. Henimod Klokken tre om Morgenen lyde Klokkerne fra alle Kirker. Denne Uro i Vallis synes at have Indflydelse paa dens Beboere, den største Deel af Valliserne see ogsaa søvnige ud selv om Dagen.

Henimod Klokken sex ere vi alle muntre. Det gjelder om at fortjene vor Frokost ved at vandre de tre Miil til Martigny. Nogle af os ere allerede forfærdelig sultne, iblandt andre Percy, der imidlertid beroliger sin Appetit med et betydeligt Parti Blommer.

Vi kunne ikke nægte, at Marschen til Martigny tager betydelig paa os. Med Undtagelse af vor uforfærdede Løber, der altid er i Fortroppen, bestaaer hele Armeen af lutter Marode. Man kaster sig hvert andet Øieblik hen paa Græsset; og Arthur, Naturvennen, overraskes af Søvnen som han sidder ved en Pyt og betragter Frøerne; om det er af Sympathi eller Fortvivlelse lader sig vanskelig afgjøre.

I Martigny træffe vi ved Frokostbordet tre kostelige Frokost-Exemplarer, saa rundmavede, saa røde i Ansigtet, saa ganske hensunkne i Nydelsen af de lækkre Sager, der staae for dem, med en saa verdenbetvingende Appetit, at vor Sult ved Synet deraf bliver mere og mere glubende, og at vor gode

Opdragelse maa gjøre Alt, for at holde os tilbage fra som Ulve at styrke os over de fremmede Coteletter.

For at tilbagelægge Veien fra Martigny til Sion, leie vi to Vogne af forskjellig Caliber. Nummer eet prima Sort, er et Slags Calesche, der hænger i Remme. Inden i den sidde syv eller otte Passagerer, der snart synke i sød Slummer ved Caleschens Gyngen. Den anden Vogn, secunda Sort, er langt naturligere og mere poetisk. Det er en Stigevogn, der sidder fast paa sine Axler, og som gjennemrynster Lunge og Lever ganske alvorlig. Paa dette Kjøretøi gaaer det lystig til, man synger, slutter Fostbroderskab, vifter med Faner, larmer og jubler. Her kan Ingen komme op, som er i ondt Lune; det skulde da være En, der var alvorlig søvnig. I Riddes skiftes Heste og Postilloner. Vor Postillon er en rask gammel Knark, bredskuldret og ganske høirød i Ansigtet; denne Farve er en Følge af hans nøie Kjendskab til alle Viinsorterne rundt omkring i Egnen. Han pidsker uophørlig løs paa sin Hest, og afhandler derhos sit Yndlingsthema. „Dette er Malvoisier, og det af den bedste. Her kommer De til at betale to Francs for den, os lader man den for tyve Sous; det forekommer mig meget billig. Hvo vilde vel gjerne drikke daarlig Viin; daarlig Viin er Gift, paa-

staae Lægerne, den befolker Kirkegaardene. Ja, det er ganske vist. Ganske vist. Kun Malvasieren er en Undtagelse, den giver os en Alder som Methusalem. Pli, pla! hvo vilde krybe som en Snegl; med os gaaer det plein carriére, i fuld Gallop!"

Med en saadan Thorie hos vor Postillon kunde det ikke feile, at vi ere i Sion inden tre Timers Forløb, hvor vi under hele Stadens Tilløb udskibe vort Reiseselskab. Veiret er ganske mageløst; vi tage en lille Kretin til Fører, og gjøre en Udflugt til de maleriske Bjerge, hvis ruinkronede Hoveder majestætisk beherske Staden Sion. Henrykkende Situationer! Hvo der kun forstaaer at føre et Blyant tager fat paa sin Forretning. Steile Toppe, mosbedækkede Steen, Kløster, Trægrnpper, Ruiner, der overgroes af en ungdommelig Plantevært med deres saftige Grønne, og midt paa Klippen et malerisk Kapel. Alt dette finder sine begeistrede Tegnere. Vi nedsætte os formelig her, bygge Hytter og saa fremdeles. Hvo der ikke tegner, spøger, leer eller hengiver sig til eensom Naturforskning til Solen gaaer ned, og Maven opkaster sig til vor Fører, ved at vise os Veien til et godt Aftensmaaltid.

Vor Vertinde, Madame Muston, er en i høi Grad forekommende Kone. Hun troer, at hun, fordi vi have spiist saa hurtig og saa slet, maa gjøre

Noget for os. Og hvad gjør den gode Kone? Hun beverter os med Malvoisier, med den samme Drik, som vor Postillon fra Riddes roste saa meget. Ære være den, som har fortjent det, vor høirøde Postillon var en udmærket Kjender. Man kunde med dette Elixir opvække Døde.

Papa Töpffer indbyder en Herre fra Tessen, der spiser ved den anden Ende af Bordet, til at drikke med os, noget den joviale Herre ikke vægrer sig ved, og han lader sig saaledes begeistre af den meget roste Malvoisier, at han er færdig at qvæle os Alle, især Papa Töpffer, med sine Omfavnelser.

Tredie Dagsreise.

Valliserlandet til Brieg er ikke andet end en lang Landevei fuld af Støv. At ville gjennemvandre det i smaa Dagmarscher, vilde være at anvende sin Tid ilde. Vi tage derfor tre Vogne, der snart frembyde det forskjelligste Skuespil. I den første Vogn hersker den behageligste Underholdning; i Nummer to kives man lidt for en Forandrings Skyld; i Nummer tre overlader man sig til Søvnen. Henimod Middag ankomme Alle til Tourtemagne, og indtage her Frokost.

Ved Tourtemagne er der et herligt Vandfald, meget skjønnere end ved Pissevache. Vi forsømme

ikke at besøge det, og møde paa Tilbageveien en anden besynderlig Karavane. Det er en Jesuitpater med hans lille Skole, bestaaende af fem Mand, herlige Karle, deilige Planter. En Menneskekjender kunde hos dem studere Physiognomier. De ville ogsaa see Vandfaldet, de smaa Skjelme; desværre skjuler Solen sig bag Skyer, og det begynder at true med Regn. Naar nu bare ikke de kjære Smaafolk og deres Præceptor blive vaade!

Den Frokost, som Selskabet indtager i Tourtemagne, er udsøgt og rigelig, takket være Herr Simond, der søger sin Lige som Gjestgiver. Herr Simond og hans Kjeldermester ere, hvad det Ydre angaaer, sande Modsætninger, men hvad det Indre angaaer, nemlig den Kunst at beværte deres Gjester, da stemme de

saa mesterlig overeens, at det er en sand Glæde at være deres Gjest.

Herr Simond er nemlig tre Gange saa tyk som hans Kjeldermester, og denne om mueligt endnu tyndere; desuagtet veed den Gjest, der skal tage Afsked, neppe hvem han forlader med meest Veemod. Endelig tager man en Beslutning skjænker Kjeldermesteren to Taarer, men Herr Simond tre, fordi han er tykkere.

Paa Veien fra Tourtemagne til Visse, møder der intet Overordentligt, uden at der langs Veien strækker sig lange Moradser, hvori der voxer deiligt Rør. Fuglefængeren Bryan og den lille Percy kunne ikke modstaae Lysten til at skjære sig af dette herlige Rør, og have for samme Sags Skyld den Ubehagelighed, at de bleve stikkende i Morads til Hofterne. Man arbeider sig jo vel ud deraf, men i hvilken Tilstand!

Ved Visp er der en Bro, hvorfra man nyder er en fortryllende Udsigt over det deilige Landskab. Medens de Reisende vederqvæge sig derved, faaer de Øiet paa en Gjenstand af en anden Natur, der frembyder et herligt Skue. Det er en lille Kretin, et sandt Pragteremplar, en Fyr med en pudseerlig, majestætisk Holdning. Han svinger sin Stav som en Tambourmajor, og kaster triumpherende Blik omkring sig som om han var Seierherren fra Austerlitz. Tilsidst stiller han sig ved Grøften; og lader

de Reisende formelig passere Revue, og det med en Mine som en utilfreds General, der ikke synes om sine Undergivnes Parademarsch.

I det Dieblik de Reisende forlade Broen aabne sig Himlens Sluser, og Regnen synker som til en Syndflod. Det hedder nu: Hovedet sænket, Skuldrene ind, Kraven op, Hatten ned i Ansigtet. Kort sagt, der bliver en Bestyrtelse i Karavanen som iblandt en Flok Faar, naar det tordner. Gervais og Regnier kunne sagtens lee, de have Paraplyer med, og faae dem hurtigt slaaet op. Blanchard dukker med ind under Regniers Paraply, thi de holde ligesaameget af hinanden som Poul og Virginie. De stadig Lystige i Selskabet lade sig taalmodig gjen-

nemregne, marschere rask videre, og tænke: Paa Regn følger Solskin. Andre ere tyet ind under et gammelt Kapels beskyttende Portal, og opdage her ved et Tilfælde — ligesom det skeer ved de fleste vigtige Opdagelser — en gammel Dør med kunstigt indskaarne Figurer fra det 15de Aarhundrede. Atter Andre, der ere flygtede ind i en Hytte, gjøre der den for Øieblikket endnu vigtigere Opdagelse, at der forefindes en udmærket Viin. Fortroppen endelig er allerede i Brieg, hvor hele Karavanen efterhaanden ankommer før det bliver mørkt, taalelig tørret og forsynet med en Appetit, der er i Stand til at tage Hevn for al den udstandne Modgang.

Fjerde Dagsreise.

Papa Töpffer bryder i god Tid op med sin Reisekaravane fra Brieg. Veiret er ubehageligt; hele Naturen har sin Smudskjole paa, thi det har regnet dygtigt hele Natten igjennem. Graa Taager omhylle Bjergenes Toppe, og stige op af Afgrundene.

Med frisk Reisemod overvindes ogsaa slet Veir. Snart ligger Simplon bag de Reisende, der nu sætte over Rhone, for at drage langs den høire Bred af Floden op til dens Kilde.

Ovenfor Brieg bliver Valliser Landet i høi Grad malerisk. Smukke Skove, gjennemskaarne

af Enge og Kløfter, udbrede sig for os; en lille Kjørevei slynger sig igjennem disse hyggelige Egne. Ovenfor Lax bestaaer Træværten næsten ene og alene af Fyrre, men saasnart man er kommen udenfor Sletten hviler Øiet med Henrykkelse paa de yppigste Græsninger. Den Vandrendes Hjerte slaaer friere, thi man føler sig ikke mere som i de indre Dele af Cantonerne indeklemt mellem uhyre, nær sammenpressende Klippemasser. Hvor let og reen er ikke Luften her! Ogsaa ere Beboerne reenlige og see godt ud. De stakkels, ulykkelige Vanskabninger, med deres bleggule Ansigter, deres slappe Træk og dumme, stirrende Øine seer man slet ikke her, og dette forhøier den Reisende Nydelsen, thi den prægtige Natur fordunkles ikke for ham af menneskelig Smuds og menneskelig Elendighed.

Hvor venlige og pyntelige tage Smaabyerne sig ud! Hvor malerisk de hænge hist paa Bjergene! Hytte ved Hytte, alle tømrede af Træ, og saa tæt sammen som om den ene skulde holde den anden varm. Grønne Plainer omslutte disse Bjergboernes selskabelige Reder. Over Landsbyen paa en Klippe hæver sig Kirken, hvis hvide Mure stikker malerisk af mod den dunkle Baggrund af Skove. Rundtom paa Bjergene klattre brogede Kalve, og deres Klokker klinge saa harmonisk, saa hyggeligt! Ja, her er det

godt at være; her kunde ogsaa vi have Lyst til at boe og bygge, og i Stilhed glæde os ved Bjerg og Dal, som Gud skabte saa navnløs herlig!

En Miil fra Brieg kommer Reiseselskabet paa Grund af et af dets Medlemmers kjække Sorgløshed i en slem Skræk. Foran os er den steile Ryg af et vældigt Bjerg, over hvilket Veien fører i Krumninger, da en næsten lodret Sti ikke kan bestiges. Der er imidlertid Nogle af vort Reiseselskab, der slet ikke kunne lide dette Ud og Ind, men hellere vilde lige over. Saadan en ligefrem Mand er Zanta. Men han har ikke husket, at Skrænterne ere slibrige af Regnen, og at der er dybe Kløfter. Der hænger han da nu, den gode Herr Zanta, mellem Himmel og Jord og kan hverken komme frem eller tilbage, op eller ned. Han maa klamre sig krampagtigt til en Trærod, for ikke at glide ned ad den steile Skrænt. Heldigviis er den unge Mand Regnier kort iforveien ad Krumninger kommen op til Toppen. Han bemærker Zanta i hans fortvivlede Stilling, og ikke uden Livsfare lykkes det ham ved sin vældige Stok at drage den dødelige forskrækkede Reisekammerat op.

Læg vel Mærke til dette, mine unge Bjergreisende. Værer aldrig for kjække i Bjergegne, og hav fremfor Alt Respect for Krumveie, hvis I have Liv og Lemmer kjære!

I Lax spise vi ganske udmærket Frokost i en rummelig Sal, der er prydet efter Valliser Skik; langs Væggene brogede Nischer, der afvexle med Billeder af værdige Forfædre i deres Nationaldragt, i Midten et langt gammeldags Spisebord, hvori der er skaaret allehaande Figurer. Store sexkantede Vinduer med Helgenbilleder og Crucifixer give Værelset en behagelig Lysning. Med eet Ord, et ægte, landlig Valliser Gjestværelses hele bequemme Luxus findes her. Bag disse blanke sexkantede Vinduesruder, som Valliserbonden sætter saa megen Priis paa, nyder han sin stille Søndagsglæde. Der opelsker og pleier han i malede Baller sin Nellikeflor. Der sidder han hele Timer og beskuer sin Verden, sin lille Have, Skov, Bjerg og Himmel og hvad der gaaer forbi, og glæder sig derved, og er derved den kjære Gud og Himlen langt nærmere end vi andre Menneskeborn dybt nedenunder ham i vore støvede Stæder.

Valliser Landmanden offrer ikke Søndagen til Sværm og Drik, nei han feirer den i sine stille Bjerge ret stille, gudsfrygtig og andægtig. Om Morgenen gaaer han til Kirken i sin Festklædning. Om Aftenen, naar det begynder at blive kjøligt, sidder han udenfor sit Huus i en gemytlig Passiar, og qvæger sig, naar han er tørstig, med et Glas velsmagende

Melk; thi Viin drikke disse noisomme Folk sjelden, da den her er for dyr.

I et fortrinligt Veir bryder den muntre Reiseskare op fra Lax. Underveis krydses de af en Original af en „Englishman" med en ægte Peter-Schlemihls Syvmileskridt. To Førere bære efter ham tvende mægtige Vadsække og fire Bøsser, hvormed han vender at fælde en heel Skare Gemser.

Underveis opstøver vor Harrison alle Svinehytterne, for at kjøbe Brød, og finder dog Intet. „Jeg troer," siger han ærgerlig, „at Folk her leve af Luften som Chamæleonen." Heldigere paa sin Viis er Papa Töpffer; han opdriver hos en Barbeer en Quantitet Sukker, og forsøder dermed i den nærmeste Landsby hele Skoleungdommens Smaamunde. Hvor de Børn glæde sig! Hvor de smadske, og slikke sig om Fingrene. Ja, det hændes dem vel ogsaa sjelden, at de faae Sligt.

Udenfor den temmelig lurvede Gjestgivergaard seer vort Selskab en Skjærsliber, der har travlt med at slibe hele Landsbyens Knive; strax trækker vor hele Karavane ogsaa sine Knive frem, og giver ham dem ligeledes til at slibe. Ikke langt derfra er en Smedie. Glædelige Opdagelse! Strax er Papa-Töpffer-Skaren rede med deres Piggekjeppe, Piggene skjærpes, og den flittige Mand har Arbeide for

hele Natten. Ogsaa Papa Töpffer betroer ham sin Reisestok. Denne Stok er et fortrinligt Stykke. Den har været med paa mere end femten Reiser, og har gjort tusinde Tjenester. Disse Strabadser have imidlertid forkortet den henved halvtredie Tommer, og dem skulde vor Cyclop nu erstatte.

Vort Maaltid i Gjæstgiverstedet var saare tarveligt, men det blev krydret af Sult. Natteleiet var endnu ringere, men Træthed jevner det Ubehagelige.

Femte Dagsreise.

Det er et mageløst Veir! Og det er heldigt, thi idag skulle vi bestige Furca. Om to Timer naae vi Oberwald, den sidste Landsby ved Grændsen af Vallis; vi komme nu til Rhonegletscheren, denne prægtige Kæmpe, der behersker hele Dalen. Først og fremmest spises der Frokost i en lille Kneipe ved Foden af Furcabjerget. Papa Töpffer forlanger Thee; man rækker ham Schweitzerthee, sat paa et Slags blaa Blomster, anden Thee kjender man ikke her.

Efter Frokosten besøger man Rhonekilderne og Toppen af Rhonegletscheren. Hvilket prægtigt Skue! Denne majestætiske Bue af Jis, der funkler og glimrer i tusindfold Refler, i Grønt og Blaat. Disse Hvælvinger, pragtfuldere end noget Christentempel kan

opvise det, ødelægge og opreise sig selv uden Ophør. Det styrter sammen og synker, kun for at opbygge sig igjen desto dristigere og prægtigere. Furkaen er steil, og det er vanskelig at bestige den. Man maa ofte gjøre Holdt og samle Kræfter. Papa Töpffer tegner paa disse svimlende Høider Førerens Hest, og Føreren tilkjendegiver sin Glæde ved at see sin gamle Tjener foreviget ved Kunsten.

Endelig naaer man Toppen af Furca, hvor der rundtom aabner sig en umaadelig Horizont af Bjerge. En Karavane af Herrer og Damer paa Muuldyr stiger op ad den sneebedækte Bjergryg, som vore Reisende maae ned ad. Man betragter hinanden, svinger med Hatte og Tørklæder, snart er det andet Selskab oppe; det er Franskmænd, høflige, flinke Folk, som man let gjør Bekjendtskab med. Kun Skade, at man maa skilles fra hinanden saa snart. Ved Afskeden overlader Muuldyrselskabet vore Reisende en Gjed, der er kommen løbende til dem i en eller anden Landsbye.

Papa Töpsser blæser til Opbrud. Nedstigningen har her sine eiendommelige Vanskeligheder. Der er uhyre Sneekrænter, som man omhyggelig maa gaae udenom, for at naae en Fodsti. Hvo der er klog, bærer sig saaledes ad. Men vore superkloge Ligefremsfolk vove alligevel at lade sig glide lige

ned, saaledes som Førerne pleie at gjøre det. Saa gaaer det da lystig med den ene Kolbøtte over den anden, og de ankomme nedenfor til de Øvriges Glæde i allehaande løierlige Stillinger. Det lystigste Skuespil afgiver Harrison. Fordi det er lykkedes Bryan at komme ned ad Sneefrænten i opreist Stilling, saa vil han absolut gjøre Bryan det efter; men, o vee, han ryster, han vakler, han dumper, han triller afsted i en Kugle og synker ned i Sneen, han kradser sig ud igjen, tager Tilløb paany, undgaaer med Møie et farligt Hul, og ankommer endelig efter tusinde Stød aldeles lignende en Sneebolt nede til uhyre Latter for alle hans Colleger.

Ved Foden af Furcabjerget ligger Realp, hvorfra den grønne Urserendal aabner sig. Selskabets Hunger er grændseløs, og Papa Töpffer maa enten han vil eller ei uddele Levnetsmidler, for at undgaae et Oprør. Forgjæves indvender Papa Töpffer, at vi kun have to Miil til den store St. Gotthardvei; det hjelper ikke, han maa ud med Maden.

I vort Nattelogis er der en paafaldende Mangel paa Stole. De eneste slige firbenede Væsner der findes ere i det Værelse, hvor Percy og Blanchard sove. Der bliver da nu ganske alvorlig Larm, og det ved Midnatstid. Der kommer Peer og Poul for at hente

en Stol til sin Seng, og tilsidst er der kun en eneste trebenet tilbage, der bærer Percys og Blanchards Garderobe.

Sjette Dagreise.

Muutert op! Marschen idag er altfor herlig; det gjelder op ad St. Gotthard. Ganske tidlig vandre vi afsted, Stokken i Haanden og Tasken paa Ryggen. En fugtig Taage indhyller endnu alle Bjerge, saa at vi allerede efter ti Skridt tabe Hospital af Sigte.

Før Afreisen har Papa Töpffer havt Leilighed til at prøve Postmesterens geografiske Kundskaber. Postmesteren i Hospital er nemlig et Fruentimmer. Papa Töpffer afleverer et Brev. „Hvor skal det hen?" — „Til Genf." — „Koster 30 Sou." — „Jeg troede ikke, det frankeredes til Schweiz." — „Rigtig." — „Ligger da Genf i Schweiz?" — „Det forstaaer sig." — „Ja, saa koster det ikke Noget."

Taagen løfter sig, det begynder at blive smukt. I denne Høide er der ingen Skov mere, man seer ikke engang noget Træ eller nogen Græsgang. Kun et Slags grønt Mos dækker Klippestenen, af samme Slags som man seer det paa St. Bernhard.

En god Deel af Reiseselskabet forpligter sig til at følge den saakaldte gamle Vei. Den slynger sig dybere ned i Dalkløften, snart i lige Retning med Strømmen, snart gjennemskaaren af den. Derved op-

staaer nu stor Forvirring. Reisecaravanen deler sig i to Afdelinger. Nummer Eet: Division Henri. Denne har en ganske eiendommelig Methode at reise paa; den passerer Floden der, hvor den er vanskeligst at passere. Hvert Øieblik forfeiler den Veien, adspreder sig, samler sig paa øde Ser, og har stadig vaade Fødder. General Henri holder sig, alle de Signaler ugtet, der uafbrudt gives ham, stivt og fast til den høire Bred. Man skulde troe, at han vilde følge Floden til dens Udspring. Divisionen Nummer To, General Harrison, viser sig først som en ægte Vandrotte. Bestandig drivvaad; frem og tilbage over Strømmen. Der hjelper hverken Raad eller Varsel, det gaaer ud over de stakkels Fisk og Frøer. Endelig kommer General Harrison skibbruden paa det Tøre, hvor vi da tilsidst Alle møde hverandre.

Men hvad hjelper den tørre Jordbund, naar Fødderne ere vaade, naar Vadsækken trykker og Maven knurrer? Under saadanne Omstændigheder kan det ikke være andet, end at der opstaaer en moralsk Forvildelse hos Troppen. Papa Töpffer gjør jo vistnok alt hvad han kan derimod. Han appellerer til den herlige Udsigt. Beundrer, mine unge Venner, raaber han pathetisk, Stillingen af disse Bjergmasser; hvor ædel og majestætisk, hvor dristig og dog hvor regelmæssig! Er det ikke netop disse prægtige For-

mer, den henrivende Farvetone, der hviler over disse gigantiske Grupper, der gjøre Alpelandskabet saa smukt? Bøier og krummer sig ikke Hovedveien om disse himmelstormende Bjergmasser liig et Perlehalsbaand om en Jetteqvindes Hals?" Den herlige Tale gjør aldeles intet Indtryk, og Papa Töpffer maa gjøre et Forsøg paa en anden Maade. Han taler om den dobbelte Trøst, som den nære Frokost vil yde. Til heller ingen Nytte. Sultne Maver have intet Gehør. Man knurrer, bliver liggende, erklærer sig for Invalid. „Ikke et Skridt videre," lyder det fra mange Munde. Selv Anførerne have tabt Modet, og anstille en Marsch som den gamle Keisergarde, da den kom fra Rusland. Der er nær ved at udbryde Mytteri, da naaer man endelig St. Gotthards-Hospital. Al Lidelse er forglemt, ny Kraft gjennemstrømmer alle Nerver; nu venter os Paradisets Glæder. Værer signede I Kapuzinermunke, som beværte den smægtende Vandrer saa herligt! Den italienske Viin er udmærket, Frokosten rigelig, Tilberedelsen lader Intet tilbage at ønske. Her mærker man, skjøndt man er 6390 Fod over Havfladen, dog Intet til den strenge siberiske Kulde, som føles paa det Øvrige af St. Bernhard. Her er en klar, forfriskende Luft; de hyppig sig krydsende Veie, Bjergtoppenes overraskende Former, Alt yder dette Sted en oplivende Ynde.

Veien paa den høieste Top af St. Gotthard fører tæt forbi et lille Capel, der hæver sig paa en mægtig Klippeskrente, og saa ubetydeligt og simpelt det er trodser alle Vinterstorme og Uveir. Det er en henrykkende, en begeistrende Følelse saaledes at staae paa den høieste Top af saadant et Kæmpebjerg, med Skyerne for sin Fod, nær Guds Himmel. Hvor vældig Skabelsen er, hvor uendelig stor Naturen og Gud ere, her kan du føle det, føle det gjennem alle dine Pulse og Nerver, naar du forøvrigt ikke er en saadan udeeltagende, tilknappet Englænder, som flere af dem vi have mødt mellem disse Alper og Gletscher.

Fra St. Gotthards høieste Top frembyder der sig et ganske eget Skue. Paa eengang aabner sig et dybt, næsten lodret Svælg, i Form af et uhyre Amphitheater, og om denne Afgrunds kæmpehøie, fremragende Bjergstykker slynger sig i det skjønneste maleriske Perspectiv St. Gotthardsveien, som en vældig Kæmpeslange, hvis uhyre Krumninger nu og da forsvinde. Man seer hverken Begyndelse eller Ende paa denne Vei; det hele Kæmpelegem er slynget ind i sig selv, og Hovedet, saaledes synes det, har boret sig dybt i Jordens Indvolde. Og nu hvilken Glæde for vore Reisende, disse smaa Liliputanere i Töpfferarmeen, at krybe omkring paa Gotthardkæmpen, at stige den ned ad denne Krumvei, og ligesom slynge sig selv ned til Broen.

Ved af sligt et Skue maa man yde den dristige Menneskeaand sin Beundring; kjækt har den slynget sine jevne Stier over steile Klippegrunde. Vist er det, at St. Gotthardsveien ikke staaer tilbage for Simplons i dristigt Anlæg, i Kunst og Fasthed, og denne er dog Værket af en Keiser, der kunde byde over Skatte og over Mennesker i Millionviis, hiin kun lille Canton Uris det beskedne Værk. Men for den standhaftige Villie er Intet umuligt, og de samme frie Mænd i Uri, der engang sluttede Rütliforbundet og hjalp til at forjage Landfogderne, have ogsaa fuldendt dette udødelige Værk, der, saaledes som det nu bestaaer, dristigt kan maale sig med ethvert lignende!

Nu skifter den ene smukke Udsigt med den anden. Neppe have vi hiint dybe Svælg bag os, saa aabner der sig en ny Høislette. Hvilken Overraskelse, hvilken Glæde! Der ligger den for os, den vide, grønne, trærige Dal ved Airolo, i al sin saftige, skinnende Herlighed — det er som havde man forladt Tartarus og traadte nu ind i Elysium. Yppige Græsgange, oplivede af muntre arbeidsomme Mennesker, der slaae Hø, og velnærede Creaturer, der græsse paa Skrænterne. Allerede har vor Fortrop leiret sig i det duftende Grønne, og giver os nedstigende Efterskulkere de bekjendte Signaler, som vi besvare med jublende Hurraraab. Heldigst har Blanchard været

paa denne Tour; han har nemlig fundet et lille Myntstykke, og glemmer ikke at putte det i sin Samling.

Airolo er en flink lille Landsby, hvor der altid er Vogne og Muuldyr i Mængde. Her standser Caravanen in pleno, og tager sig en Slurk, der hører til de meest qvægende paa hele Reisen. Derpaa gaaer det kjækt fremad. Det gjelder om at komme til Laido inden Aften.

En Fjerdingvei bag Airolo lukker Dalgrunden sig næsten aldeles. Klipperne trænge sig her saa tæt sammen, at der kun bliver et ganske snævert Gjennembrud for Vei og Flod. Hiinsides dette Engpas aabner sig paany en svulmende Dal. Denne hele Egn har noget Paradisisk. Idet vi saaledes af fuld Hjerte hengive os til denne Nydelse, møder os en eensom glad Sjæl, der uden Omstændigheder gjør Bekjendtskab med os Han har det Særegne ved sig, at han bestandig leer. „Det kommer deraf," siger han, „at jeg altid er fornøiet, og denne Fornøielse kommer atter af, at jeg altid drikker." Og idet han forklarer os denne lystige Livsphilosophi, leer han atter saa hjertelig og saa forfærdelig, at han smitter hele Selskabet, og der opstaaer en uhyre, uudslukkelig Munterhed! Skade at vi ikke kunne tage denne Evigfornøiede med os; han skulde forsøde os mange Trin, naar vi ere trætte!

Landskabet bliver nu ved hvert Skridt yndigere.

Vi befinde os i Castanietræernes Region, og disse yde Landskabet hiin idyllische Duft, der gjør de sydlige Alper ad Italien til saa tiltrækkende. Vandreren finder her vederqvægende Skygger og hine yppig svulmende Plainer, paa hvilke man hviler saa velsignet.

Med den nedgaaende Sol ere vi i Laido. Den Reisende, Murray, der sandsynligviis er usædvanlig træt, bemærker her for første Gang, at „Verden dog er ganske umaadelig stor".

Gjestgiverstedet er ikke ilde. Man spiser godt til Aften, og lægger sig derpaa til at sove.

Syvende Dagreise.

Luften seer betænkelig ud. Papa Töpffer anseer det for raadeligt at leie en Reservevogn. Virkelig lader det til at Regnen kun har ventet paa vor Afmarsch. Neppe ere vi komne ud, før det begynder at strømme ned.

De Paraplybevæbnede opslaae koldblodig deres Instrument. De Andre dukke og hjelpe sig som sædvanlig. Et majestætisk Kastanietræ maa yde Beskyttelse saalænge til det selv begynder at dryppe. Reiseselskabet gjør lange Been, for at naae en lille Kro ved Veien. Her bivouakerer allerede Fortroppen og tørrer sig ved en stor Ild.

Mere og mere aabne sig Himlens Sluser. Papa

Töpffer viser en sand stoisk Sjelsro. „Her er jo godt at være," udraaber han ganske gemytlig. „Saa lader os da blive og faae Noget at spise!"

Det er da et Slags Trøst. Man recognoscerer Spisekammerets Stridskræfter, og finder at der kun haves tre Ting i Behold: Æg, Sukker og Ost. „Uforlignelig," udraaber Papa Töpffer, der idag er i et ganske mageløst Lune; „der have vi jo baade Hovedret og Desert, Æggekage og Ost." Og see, vor Anretning blev virkelig nok saa pyntelig.

Ved Betalingen opstaaer der en ganske eiendommelig Forvirring. Krofolkene ere vist ganske patriarchalsk redelige, men de forstaae sig ikke ret paa Beregninger; desuden regne de efter ganske ubekjendte Myntsorter. Der tager da nu hele Selskabet Kridt og Blyant i Haanden, man adderer og man multiplicerer paa Bænke og Borde, ja endogsaa paa Væggen. Det gjør Forvirringen fuldstændig. Der viser sig ikke mindre end seroogtredive Faciter, og ikke to stemme overeens, saa at den godmodige Vert, vaklende mellem for Lidet og for Meget, mellem Fordeel og Selvbebreidelse, ikke veed hvad han skal gjøre. Papa Töpffer, der idag er hypergenial, finder ogsaa her en Udvei. Han betjener sig her af en ægte Skolemestermethode, tager først en Femfrancsdaler af sin Pung, derpaa nok een, derpaa en tredie. „For meget, for meget!" raaber Verten. Rolig putter

Papa Töpffer den tredie Daler til sig igjen. Saaledes kommer man overeens, idet at Papa Töpffer endnu betaler en Fjerdedeel Daler for Brændsel, Beværtning og et venligt Ansigt.

Paa Landeveien træffe vi atter en herlig Original, en sjæleglad Drukkenbold, hvis fortrinlige Contrafei

Papa Töpffer strax afridser med en Blyant. En ypperligere Karl end han gives der ikke; med alle Lygterne udhængte, med Hatten paa Siden og Trøien over Armen dandser han vaklende hen ad Veien, synger og taler med sig selv — indtil man endelig i al Gemytlighed arresterer ham i næste Landsby.

En Miil fra Bellinzona forlade de Reisende St. Gotthardsdalen og betræde, idet de bøie tilvenstre, St. Bernardins-Dalen. Forvirring paany. Man vil overnatte i Lumino; men i Lumino gives der

intet Vertshuus, og vor Reservevogn har været saa fri at dreie tilbage til Hovedlandeveien, for at sikkre sig Generalkassereren Papa Töpffer, der kommer ad en Sidevei. Ergo maa den gamle David blive i Lumino og vente paa Kudsken, der endelig ankommer i strakt Gallop tre Qvarteer senere.

Det er allerede Nat og regner igjen; det faaer imidlertid ikke at hjelpe; vi maae til Roveredo. Denne Vei falder noget lang. Endelig kommer man der og staaer stille foran et smukt Huus. Man banker; men saa smukt Huset er udvendigt, saa grov er indvendig Verten; han erklærer de Reisende reent ud af Posen, at der ikke er Plads til dem.

„Hvordan?" siger Papa Töpffer forbittret, „i et saa rummeligt Huus er der ingen Plads?"

„Rummeligt nok, men det mangler Meubler."

„En god Dag med Meublerne, vi blive her."

Heldigviis blander en gammel Dame, der boer paa Stedet, og Vertens Datter sig med deri, og bevirke at de Reisende blive modtagne. Men hvad nu? Intet ordentligt Kjøkken, ingen Kamin, ingen Levnetsmidlrr. Stole har man slet ingen af; Enhver maa sætte sig paa sin Vadsæk. „Lad dem see til, hvordan de bære sig ad," brummer den grove Vert, og bekymrer sig ikke videre om os.

Vertens Datter, en vakker, venlig Pige, skaffer Raad. Man indrømmer os en lys Sal, nogle Bænke

maae erstatte Bord og Stole. Aftensmaden er mager nok; et Par Foreller, noget Ost og Brød, det er Alt. Murray er sovet ind, og vi har saaledes een Hungrig mindre.

Efter Maden begynder Larmen først for Alvor.

Senge dannes af Planker, Bræder, Bjelker, gamle Døre o. s. v.; og paa enhver saadan Sengeindretning maa der ligge to eller tre Sovere. Der er da naturligviis Alting galt; Een mangler Hovedpude, en Anden Lagen, en Tredie Overtæppe. Her rykker en Planke, hist glider en Halmpose ud, her taber en trebenet Stol Ligevægten, der styrter hele Historien overende. Og saa bliver der da en Lamenteren og en Raisonneren. Men hvad hjelper det! „Man maa holde tappert ud.“ Og det skeer da ogsaa medens Pladskregnen strømmer ned udenfor.

Ottende Dagreise.

Den bliver kort nok; kun en Springvei fra Roveredo til ostallo. Men Føret er ogsaa altfor galt.

Saadan en mørk Regndag, saa ubehagelig den i Begyndelsen synes den Reisende, har dog ogsaa sit Poetiske. Man hengiver sig i sin Skjæbne, man indretter sig i sit Værtshuus, man slutter Bekjendtskab med de fremmede Folk og danner en lille Colonie. Man finder paa ganske vidunderlige Ting, blot for at faae Tiden til at gaae, selv Kjedsomheden udtænker adspredende Beskjæftigelser.

Saadan gik det os her i Roveredo. Naturligviis er den første Tanke, efter at man er staaet op, Frokosten. Der bestilles Melk. Den er ikke at faae, men Kaffe derimod. Æg kan ogsaa faaes, men intet Smør. Vertens venlige Datter gjør alt muligt, for at faae os til at glemme Regnen. Efter endt Frokost gjelder det om at tilbringe Formiddagen. Man deler altsaa det store Spisebord i to Afdelinger. Afdeling 1 skriver Breve; Afdeling 2 tegner; Afdeling 3 spiller Kort. Tilfældigviis opdager Vandreren Percy, der utaalmodig trommer paa Vinduesruderne, skraaes overfor en lille Bod, hvor der sælges Figner. Strax styrter et halvt Dusin Reisende derover og gjøre Indkjøb. Nu spilles der Pharo, Ecarté, Piquet om Figner, og ved denne Leilighed seer man da

atter Karrigheden, denne Menneskehedens Hovedfeil, vise sig paa en ret lav Maade. Spillerne fortære nemlig de gode Figner, og med de daarlige, indkrøbne og plettede gjøre de Indsatsen, saa at den, der vinder meest, har mindst Nydelse, fordi han for sit Held faaer lutter fordærvede Vare.

Om Eftermiddagen klarer Luften sig lidet. Solen lader som om den vilde gjøre en Prøve paa hvad man kalder at skinne. Nu er der ingen Ro mere paa Selskabet; Papa Töpffer maa blæse til Opbrud. Men neppe ere vi komne underveis, før det begynder at pladskregne paany. Inden faa Minuters Forløb ere Alle gjennemvaade. Det er imidlertid Skade, thi just nu aabner sig en henrivende Dal, grøn, fuld af Træer, med en herlig Vegetation, og næsten enhver Bjergtop bærer maleriske Ruiner. Mellem disse flyder Monsastrømmen, der er riig paa Foreller. Virkelig træffe vi ogsaa ved Strandbredden et Par Fiskere, der have fanget to store Foreller. Strax sluttes der en Handel; tolv Livres for Parret, og saa bærer ovenikjøbet en lille Dreng med en poetisk Snotnæse dem til Lostallo.

Her venter os i det eneste lille Vertshuus et Phænomen. Det er Vertinden! Det er en Masse, et Taarn, en Mammuth. Den stakkels Kone synes selv at skamme sig ved sin Tykkelse; jeg troer, hun

betragter den som en Himlens Straf. Vi skulle ikke kunne sige hvo der ved denne Sammenkomst bliver meest ilde tilmode, Vertinden eller de Reisende. Saa meget er vist, at naar den gode Kone stamper igjennem Stuen, saa er det os som maatte der skee noget Uhyre, og vi krybe ængstelig sammen.

Regnen vedvarer; det er uundgaaeligt at overnatte i Lostallo. De Reisende vænne sig tilsidst til det mærkværdige Syn, og Vertinden viser sig dog ogsaa som en hjertensgod Kone, der gjør sine Gjester Alt til Behag.

Som Nattequarteer betragtet staaer Lostallo ti Grader høiere end Roveredo. For det Første er Aftensmaden god, paa et Par gamle Kykelekyer nær, som Ingen kan tygge. For det Andet er der i Spisesalen et Pianoforte, hvorpaa den Reisende Blochmann giver alle sine Melodier tilbedste. For det Tredie ere Sengene udmærkede, men saa store, at man kan pakke tre til fire af de smaa Tourister i een Seng.

Niende Dagreise.

De Reisende tage særdeles hjertelig Afsked fra deres kolossale Virtinde. Med nyt Mod gaaer det bestandig dybere ind i den deilige Misoccodal. En lang Skovstrækning omgiver os; uhyre Bjerge

rykke stadig mere og mere truende sammen; eventyrlige Skybilleder omgive deres evige Toppe.

En Miil fra Lostallo træffe vi en Mand, der klattrer omkring mellem Klipper og Steenpyramider som en Gemse. Det er Veiinspecteuren fra Lostallo, der har den vanskelige Opgave at anlægge en ny Landevei langs den rivende Bjergstrøm. Manden er virkelig begeistret for sit Kald. Hans Øie tindrer, naar han i Tanken seer sit neppe endnu begyndte Arbeide færdigt. Den sædvanlige Menneskeforstand forfærdes for de uhyre Vanskeligheder her er at overvinde. Men vor Bygmester seer allerede i Aanden Klippen sprengt, og Broen lagt. Som en Troldmand staaer den kraftige, begeistrede Mand paa Klippeblokken, og peger paa den dybt for hans Fod brusende Moesa: Dette fordømte Vand er min Dødsfjende; De kan endnu see den Forstyrrelse, det har anrettet ved den frygtelige Oversvømmelse 1834. Men jeg skal nok tæmme det; som en forskrækket Slange skal det lægge sig føieligt for min Fod!"

En Indskrift paa et Klippestykke foreviger den frygtelige Oversvømmelse, som har optaarnet disse Masser.

En Fjerdingvei fra Borgen Misocco ligger Landsbyen af samme Navn, hvorhen Caravanen kommer ganske forhungret. Som en Græshoppesværm over-

svømmer den Kroen og især Kjøkkenet; men, o vee — den havde ikke kunnet være værre faren i et Hexekjøkken.

Uimodsigelig er Gjestgiveren i Misocco den fataleste, meest bedrageriske Skjelm i hele Schveits, det levende Mønster paa en halvitaliensk kjeltringagtig Charlatan. Han taler sødt til Alle, taler Alle efter Munden, sympathiserer med alle sine Gjesters Tilbøieligheder, han er en Mand, der beundrer Alt, men dog sætter Retter for dem, som intet Menneske kan spise, saasom bedærvet Smør, Kjød, som har en lille Tanke, sammenløben Melk, meget tvivlsomme Æg og andre deslige mavemorderiske Substantser. Godt, tænker Papa Topffer, ere Varene kun saa la la, saa bliver ogsaa Betalingen saa la la, det vil sige meget billig. Lad see. Papa Topffer fordrer med megen Værdighed Regningen; strax er Verten borte, langt over alle Bjerge, og der er ingen anden at faae fat i end en skjævhovedet Samojed af en Opvarter.

„Hvor er Verten?" spørger Papa Topffer barsk.

„Jeg veed ikke, jeg veed det ikke", stammer Samojeden. „Vil Herren ikke være saa god at betale Regningen til mig?" Og han tager en Regning frem saa lang som store Bededag. Mageløst billigt. Det er kun een Gylden per Mand.

Jeg betaler ikke til nogen Anden end Verten

selv", siger Papa Tøpffer inderlig opbragt, og idet han skyder Samojeden bort gjør han sig rede til at søge Verten i alle Kroge. Han finder ham endelig udenfor Gjestgiverstedet, just som han paa sin Charlatanmaneer er ifærd med at sige nogle Damer og Herrer vel oversødede Ord. „Herr Vert, tordnede Papa Tøpffer, naar man forgiver Folk, saa maa man idetmindste høre sine Offeres Angstskrig." Denne eiendommelige Tiltale bringer Charlatanen ud af Fatning. Han bukker atter og atter og beder den forbittrede Papa Tøpffer at gaae ind i Huset med ham. „Ingenlunde", raaber Papa Tøpffer yderlig opbragt, her er Stedet, her i disse Herrers og Damers Nærværelse, ville vi tale om Sagen; her i Nærværelsen af dette ærede Selskab vil jeg spørge eder min Herr Gjestgiver, om det er rimeligt at fordre en Gylden pro Persona for en Frokost af raaden Æg; om det ikke er uhørt i et Christenland først at dræbe Folk med Gift og saa ovenikjøbet at bestjæle dem; her i Nærværelsen af disse ærede —"

Papa Tøpffer er ude af sig selv, og Verten, som ikke troer Freden, farer som en Piil ind i sit Huus, der snarere ligner Indgangen til en mistænkelig Hule, til stor Moro for de Fremmede, hvem dette tragicomiske Intermezzo sikkert vil tjene som Exempel. Istedetfor den forsvundne Vert viser Vert-

inden, Samojeden og alle Stedets Tyende sig ved Døren, for at stille os tilfreds, og for at capitulere. Finalen er: Papa Tøpffer betaler saa meget han synes, og vi ryste Støvet af vore Fødder.

Hiinsides Misocco begynder Veien at hæve sig betydeligt. Landskabet bliver vildere og vildere. Efter at have vandret nogle Miil naae de Reisende Høisletten, hvorpaa St. Bernhardin ligger. Her tage vi lidt Forfriskning i en Kro, og Papa Tøpffer gjør den over vor Appetit ganske forbausede Vert opmærksom paa, at hans bedrageriske Nabo i Misocco var Skyld i, at vi kom saa sultne som Ulve. Den ærlige Mand smiler; det lod ikke til at være ham noget Nyt, at man kommer fra Misocco med tomme Maver og Punge.

Ved Opbruddet erfare vi af Verten, at Veiene paa Toppen af Bernhardin ere temmelig usikkre, og at det ikke er sjelden man udplyndrer Folk. Den brave Mand medgiver os sin Søn som Fører.

Himlen er fuldkommen klar; men Luften isnende kold.

De Reisende indhente to Botanikere, der kun forhippede paa deres Planteudbytte gaae deres egne Veie, og snart igjen gaae tabt for Selskabet.

Egnen rundtomkring os faaer nu et polarisk Udseende. Vi befinde os allerede i Busk- og Mosre-

gionen. Himlen er reen og klar, Luften gjennemsigtig. Rundtomkring dykke utallige Bjergtoppe frem af dette rene Lufthav; nogle glimre i det herligste Lazurblaa, andre vise sig ganske farvede med Purpur af den nedgaaende Sol. Til Høire hæver sig St. Bernhardins majestætiske Pyramide, en truende vældig Masse, som man betragter med en Følelse som om man skulde tilintetgjøres af den. Nærmere Toppen forsvinder al Vegetation. Den er langt vildere og skjønnere end St. Gotthards. Her er heller intet Hospits, men et lille Huus, der er beboet hele Aaret igjennem.

Nedstigningen henad Schveitz er uforlignelig tiltrækkende; især naar man gaaer den Fodsti, der sænker sig mod den vilde Kløft ved Interheim. Her komme vi midt ind i Bærrenes Rige. Hele Kostskolen, søger, gramser, plukker, og det varer intet Qvarteer, saa have alle vore Reisende Hænder som Farverne og Læber saa sorteblaa som Cholera mænd. Vi vilde gjerne blive i Interheim, men der er nu engang ikke Noget at opdrive af hvad der hører til et Natteqvarteer. I Nusinen, een Miil derfra, vil man ikke beholde os. Vi maae altsaa til Splügen, hvor vi kun med megen Møie bleve anbragte. Alle Gjestgiversteder ere fulde af Engelændere, og disse give os meget at bestille. Idetmindste gavne de os ikke

andet, end at de fordreie Hovedet paa Verten, der seer Alt over Hovedet, der ikke taler Engelsk. Imidlertid holder vi dog et Stadsmaaltid her i Splügen, Aldrig har en varm Kjødsuppe vederqvæget nogen Reisende meer end os. Under vort Banquet spiller et gammelt Stueuhr en tydsk Melodi, der erindrer den Reisende Franckenthal om hans Tydskland, men luller den bekjendte Syvsover Murray i en interimistisk Slummer.

Tiende og ellevte Dagreise.

Splügen har idag mørk Himmel, og Veiret er ret hvad man kalder gjennemkoldt. Ogsaa Kaffen er yderst tyk, et Slags syrupagtig Cichorienmixtur. Hovedveien er endnu stadig meget befærdet af Engelændere. Der vrimler af Postchaiser og Postillonerne tjene Penge.

Vore Reisendes Værk idag er vildt romantisk, Det gaaer ad den berømte Via Mala. I Selskabet er der Nogle, der danne sig altfor fabelagtige Ideer om dette rædselsfulde Bjergpas. For at forjage disse mørke Fordomme, giver Papa Tøpffer en Side af Reisehaandbogen til Bedste. Vi lade den store Splügenvei, den meest befærdede af alle, der føre fra Tydskland til Italien, til Høire, og tage Ret-

ningen til Andar. En kold Blæst lufter i disse Høider; hele Selskabet har blaa Næser.

Det er det sande Bærrenes Paradiis vi nu gjennemvandre. Jordbær, Hindbær, Blaabær vore baade tilhøire og tilvenstre af Veien. Det er Noget for vore Letfodede, det bliver en sand Parforcejagt. Papa Tøpffer seer alvorlig og hovedrystende paa deres Færd. Hvorfor? Det bliver en Hemmelighed. Ikke destomindre tager han imod de Bær, som bydes ham af femten Hænder paa eengang, ja man paastaaer endogsaa, at Papa Tøpffer i sin Distraction spiser alle disse Bær op.

Atter en Regniling; derpaa Solskin. Saa igjen Pladskregn, saa naae vi Andur og Vertshuset og faae os en qvægende Drik. Ogsaa herhen forfølge Engelænderne os. Man kan ikke mere aabne Døren i noget Vertshuus, uden at falde over en Engelænder; det ringeste Fruentimmer, man møder paa disse Strækninger, er en halvhjelfrossen Lady.

De Reisendes Barometer begynder at pege paa Hjertebanken. Stor Urolighed blandt de Betænkelige. Man nærmer sig Tarterus Porte – endnu et Qvarteer, og den rædselsfulde Klippekløft ved Via Mala aabner sig. Underveis træffe vi idetmindste een rolig Sjæl, een, der er saa fortrolig med denne Underverdens Rædsler som Barnet med sin Vugge. Det er

Præsten i Andur, der i al Mag gjør sin Morgentour med en lang Pibe i Munden.

Det er umueligt at skildre Via Malas frygtelig vilde Skjønhed. Tænk dig, Læser, en uhyre Klipperift paa to Miils Længde, eller snarere en Dobbelkløft i hvis mørke Svælg man hører Rhinen bruse. Du seer den ikke, den dybe, larmende Strøm, men paa Rummets piilsnare Flugt mærker du dens underjordiske Tilværelse. En eviggrøn, fredelig Dalgrund skiller begge Svælgene fra hinanden, og Naturen har neppe nogetsteds paa Jorden føiet Rædsel og hyggelig Ynde saa nær sammen. I denne uhyre Kløft klynger sig nu Landeveien, snart tætpræsset mod den sorte Klippevæg, snart let og ziirlig over en mørk Afgrund, hvis Dyb Menneskets Øie ikke kan see. Den dernede fængslede Strøms Larm og Stønnen trænger kun svagt til Øret som en Fanges Suk i hans Fængsel. Og dog trænger Skabelsens altoplivende Aande ogsaa ind i dette Kæmpefængsel; thi hvor der kun hænger en Smule Jord ved Stenen, der skyder ogsaa en Plante eller et smækkert Træ frem, og saa snevert er Svælget, at disse Træers Grene fra begge Sider slynge sig i hinanden. Over en dyb, mørk Afgrund er det en eviggrøn Løvhytte.

Længere hen er der ikke andet end sorte Steen. Den dybe Taushed følges af en skrækkelig Larm af

underjordiske Vande, den eneste Lyd i denne frygtelige Censomhed. Angst og Skræk griber Gemyttet. Saaledes, min Læser, kan du tænke dig Tartarus Rædsler, eller Dantes Helved.

Hvad imidlertid vort Tartarus, Via Mala angaaer, saa træffer man der intet mindre end de Fordømtes veeklagende Sjæle, meget mere treffe vore Reisende paa et af de lysere Steder et meget elegant Selskab af Damer og Herrer, med Vifter, Knækparasoller og Glacehandsker, et Selskab som allermindst seer ud til at høre hjemme der.

Naar man træder ud af den anden Kløft, slynger Veien sig forbi Foden af en uhyre Klippebastion, paa hvis Tag man seer Ruinerne af den gamle Borg Rhætus. Saasnart man har denne Klippe bag sig, aabner sig en grøn, frugtbar og yndig Dal. Det er de elysæiske Marker, der grændse til Tartarus. Herlige Frihed! Der er atter varmt Solskin, smilende Eng, blaa Himmel. Vandreren aander igjen let i en varme grønne Natur.

Man har kaldet Graubündtner Landet et Net af Bjerge. I disse Ord, min kjære Læser, ligger en uforlignelig Sandhed. Dette Graubündtner Land er virkelig et beundringsværdigt Bjergnet, et lille Schveits i Schveits, fuld af Moder Naturs eventyrligste Lune, saa prægtigt er dette Land i sin Vildhed, saa høiti-

deligt i sin Ynde. Saa mangfoldige Alpeforgreninger, saa steile og dristige Bjergstillinger, saa talløse Gletscher og saa ynderige Høie finder du intetsteds sammen. Paa samme Dag kan du her komme fra Viinbjergenes, Kornmarkernes og Kastanietræernes varme Region til de polariske Jisregioner. Du behøver kun at vende dig om, for at see fra et smilende Landskab ind i en Vildnis, fuld af Rædsler. Og saa den herlige Belysning, som du nyder her ved Solens Opgang og Nedgang. Da bølger og gynger Alt; Øiet svæver gjennem et umaadeligt blaat Ætherhav op til Sneebjergenes Krystalglands. Ja, Graubündten er et af Naturens Trylle-Panoramaer.

Ved Enden af Via Mala ligger Borgen Tusis; i en Flække af samme Navn tilbringe de Reisende Natten.

Om Morgenen bryder man op til Chur, Hovedstaden i Graubünden. Lette Skyer tilhylle Himmelhvælvingen, og Solen titter igjennem som gjennem et Gazeslør.

Reichenau er det Sted, hvor Ludvig Philipp, Franskmændenes nu flygtede Konge, levede som Skolelærer. Prægtige Egehøie omkrandse Byen.

I Chur, der ligger i høi Grad malerisk, holde de Reisende Rastdag. Her gjør man for første Gang efter Afmarschen fra Genf stor Toilette. Efter en

lille Times Forløb staaer hele Tøpffer Hæren som forvandlet. Hvo skulde nu i disse pyntede Smaaherrer med de ziirlige Mansketter og med de stadselige Glacehandsker gjenkjende de graa Blousecavallerer, hvis Dragt var overlæsset med alle muelige Jordfarver. Ja, det er vist at Klæder skaber Folk, det vil da sige udvendig.

Før Middagsmaden toge de Reisende Stadens Seeværdigheder i Diesyn. Man spreder sig til forskjellige Kanter. Nogle besøge Tøihuset, Andre Museet, Andre vandre i Kathedralens kjølige Buegange, medens atter Andre i et eller andet Kaffehuus forgjeves forlange en Portion Jis. Her kjender man kun til Øl eller Liqueur. Imidlertid kommer Spisetimen, og da alle de Adspredte hvad en sulten Mave angaaer ere ganske mærkværdig enige, saa træffe de, Alle ganske rigtig sammen i Hotellet, da Suppen sættes paa Bordet. Det er nu engang saaledes, til Spisekammeret føre alle Veie.

Eftermiddagen er atter viet til en dolce far niente. Man streifer omkring i alle Retntnger, for atter at samles mod Aftenen, der denne Gang krydres med musikalsk Nydelse. Der er nemlig i en af Salene et Flygel, paa hvilket Musikeren Blochmann giver sine herligste Phantasier tilbedste.

Tolvte Dagsreise.

I Chur give de Reisende deres Linned til Blegen. Denne Omstændighed forsinker Opbrudet om Morgenen. Man fordriver imidlertid Tiden med at spise Frokost, at musicere og at skrive Breve. Klokken 10 kommer den med Længsel ventede Vaskerkone. Men, o vee, det har regnet paa Tørrepladsen, Linnedet er endnu ganske fugtigt. Papa Töpffer viser ogsaa denne Gang hele sin Sjelsstyrke, han meddeler Enhver sin Pakke, og de putte den Alle med Foragt i deres Tasker.

Neppe er Selskabet kommen paa Marschen, før der kommer en vældig Regn; heldigviis naaer man imidlertid til en bedækket Bro, hvor der gjøres Holdt. Her skeer der da noget høist Mærkeligt. Tænk Dig kun, kjære Læser, en lille Tiggerdreng kommer listende. Papa Töpffer, der idag igjen er i et aparte Humeur, rækker ham istedetfor en Skilling — en Priis Tobak. Desto mere paatrængende bliver Tiggerdrengen; han vil nu slet ikke gaae uden Penge, da tordner Papa Töpffer ham paa eengang de forfærdelige meningsløse Ord: **Abdericaramachavanadaltach! Patarachitanbradrematanaramach!** i Øret. Om det er Indisk, Chinesisk eller Malabarisk maa vor Herre vide; Barbarisk er det i ethvert Tilfælde. Forfær-

delse griber Tiggerdrengen; han griber Flugten. Men de græsselige Kæmpeslangeord rasle efter ham som en Ildrage. Ulyksaligste af alle Tiggerdrenge, du er forloren, og om ikke du selv saa dog din Hat.

Regnen aflader ikke; man maa bryde op, for at naae en lille Kro hiinsides Rhinen. Her beslutter man at tage en lille Bid Brød. Men hvilken Bid. Ved Overregningen viser sig det kolossale Resultat, at man har fortæret 65 smaa Brød. Krofolkene, blandt hvilke en meget smuk Pige, staae stumme af Forundring over denne Kæmpeappetit. Men de Reisende selv kunne meget godt fatte det; siden hiin Sultecuur i Misocco har det ikke været dem mueligt at faae Maven tilfredsstillet.

Smaabrødene have gjort en fortrinlig Virkning. Hele Selskabet er kommet i et fortrinligt Humeur, og det skjøndt de Alle ere dygtig vaade. Som det lader til er Luften ikke ret at stole paa idag. Der kommer atter et Par fægtende Vandrere, og bede om en Gave. Istedetfor at opfylde det brøler hele Selskabet som af een Mund en heel Strøm kaudervelske Ord, lutter meningsløst Tøieri, som Ingen forstaaer, mindst de Reisende. Men vore stakkels Betlere forekomme de som Drager og Spøgelser, for hvilke de flye forskrækkede.

Ved Landsbyen Ragatz, hvor den unge Rhinstrøm bryder frem, drager Selskabet til Sargans. Underveis møder man en drukken Armee, det er Tropper, der komme hjem fra en Mønstring, og som have taget sig en Taar ovenpaa Krigsstrabadserne. De ere noget nær Alle salige, og den Allersaligste holder en Paraply over Hovedet. I Sargans ventede os et fyrsteligt Aftensmaaltid og de forbindtligste Krofolk; her faae vi ogsaa en rolig Nat.

Trettende Dagsreise.

Det lader som om Himlen slet ikke mere vil være det vandrelystne Reiseselskab gunstig; det regner atter til heelt op ad Formiddagen. Allerede træffes der Forberedelser til et længere Ophold paa Stedet, da sønderrives Skysløret pludselig; Jupiters

klare Blaa hvælver sig rundtom, og Phøbus den straalende bryder sin Bane. Ualmindelig Fornøielse og — Fremad! Marsch!

Hvor det er deiligt at spadsere efter saadan en herlig Regn! Underveis see vi to Storkereder paa et Kirketaarn; det betyder Lykke. Om Middagen er Karavanen ved Wallenstädtersøens Bredder, og begiver sig uopholdelig ombord paa Dampskibet.

Der træffe vi ikke paa andre Reisende end en Kapuziner og en tom Vogn. Vi spadsere frem og tilbage paa Dækket, og lade os tørre godt af Solskinnet og Damprøret. I dette Øieblik kommer et Menneske løbende aandeløst til Strandbredden, høit i sin Haand holder han en hvid Pakke. Den hvide Pakke er ikke andet end en Skjorte, den Reisende Sterling har glemt, noget hvortil han har et sandt Talent. Snart mangler han Strømper, snart Lommetørklæder, snart Skjorter; han taber vel tilsidst det Linned, han har paa Kroppen.

Wallenstädtersøen, der er fire Miil lang, henved en Miil bred og overordentlig dyb, hører til de meest romantiske i Schweitzerlandet. Bekrandset paa sin nordlige Side med himmelstormende Klipper, frembyder den fra Vandfloden af et herligt afsluttet Panorama. Da Dampskibet efter en kort Fart lander ved Landsbyen Weser, opstaaer det Spørgsmaal om de Reisende

skulde tage til Zürich eller fordybe sig i Glarus Klipperifter. Dette Thema fordrer en udførlig Forhandling, hvorfor Papa Töpffer bestemmer sig til strax at aabne en Landdag derom under aaben Himmel. Ethvert Medlem afgiver sin Stemme, og den absolute Fleerhed stemmer for Glarus.

I Linthdalen har en Schweitzer-Landbruger, Escher, gjort Underværker. Den rivende Bjergstrøm er fængslet i en fredelig, dyb Seng. Istedetfor de usunde Moradser, der vare en Følge af de evige Oversvømmelser, seer man baade tilhøire og tilvenstre yppige Græsgange og veldyrkede Agre. Man kommer forbi Valpladsen ved Näfels. Her skal der staae et Seiersminde. Toogfyrgetyve sunde Dine søge derefter allevegne; endelig opdage de det, det er en rød Obelisk. Men da man kommer nærmere opdager man sin Vildfarelse; Seiersobelisken ved Näfels er Damprøret i et Fabrik; hele Näfels Sletten er oversaaet med Fabriker. Vi faae altsaa efter saa megen romantisk Poesie paa eengang en god Deel Prosa.

Staden Glarus Beliggenhed er uforlignelig. Rundt omgiven af himmelbærende Alpehøie og Isbjerge, hviler den i Havers og Enges Smaragdseng. Mod Vesten hæver Glärnisch sig i evig Snee; fra dens Top har den dristige Gemsejæger Halvparten af Schweitz, en Deel af Frankrig og Tydskland ved sine

Fødder. Der er saa romantisk i Glarus, man beslutter derfor eenstemmig at holde Rastdag her. Til Middag spise vi en fortrinlig Gaasesteg, der dog ikke ganske tilfredsstiller vor evige Appetit. Det er derfor smukt, at Papa Töpffer kommer paa det Indfald at kjøbe Dessert hos en Conditor, hvilket ogsaa til en Skare Schweitzer Gadedrenges særdeles Misundelse udføres.

Ved Bordet fordyber man sig mærkeligt nok med Eet aldeles i Videnskab og Lærdom. Man taler om hvorledes Sprogene ere opstaaet. Dette Thema er virkelig for lærd, til at vi skulde forklare vore Læsere det nøiere. Men da man dog forhandler et Sprogthema, saa giver dette Anledning til ogsaa at tale om Navne, Fornavne, Efternavne og især Dienavne. Og dette Thema er af langt større Vigtighed end du maaskee indbilder dig, min kjære Læser; Dienavnene ere nemlig et Reiseselskabs Poesie. Du kan ikke tænke dig en halv Snees unge, opvakte Mennesker sammen i to Timer, uden at der ligesom af sig selv opstaaer Dienavne. Enhver Galskab En gjør, hver Vittighed eller hver Dumhed En siger giver strax Anledning til et Dienavn, der hefter sig ubønhørlig ved den, der har faaet det. Der findes ogsaa almindeligviis i saadan en Skare muntre, unge Mennesker altid En eller Anden, der især er

genial i at opfinde slige Dienavne. Med eet Ord, Dienavnene ere en reisende Kostskoles sande Humor. Papa Töpffer, der veed det meget vel, finder sig derfor foranlediget til at optage et Catalog over hele Selskabets Dienavne. Vi give følgende Udtog deraf:

Blanchard, Dienavn: Graaspurv. Grunden dertil er ubekjendt. Percy, Dienavn: den lille Neger, fordi hans Teint just ikke minder om Lillien; han kaldes ogsaa Mylord paa Grund af sin noble Holdning, og Ønskeqvist for hans mærkværdige Slankhed og evige Uro. Harrison, Dienavn: Politiofficianten, fordi han gjerne paatager sig en vigtig Embedsmine, ogsaa Matrosen, fordi han lidenskabelig gjerne spiser Sild. Adolph kaldes Haren, fordi han sover med aabne Øine. Arthur bærer det noget maliciøse Navn: Gummi Elasticum, med Hentydning til hans Mave, der er istand til at udvide sig i en sjelden Grad. Nu kommer Borodinus, med Tilnavn Philosophen, formedelst hans erkestoiske Holdning. Undertiden bærer han ogsaa Navnet: Pythagoræeren, fordi han ikke spiser Bønner. Gervais Dienavn er Samson, paa Grund af hans umaadelige Styrke, og Regniers Carabinieren, fordi han skyder meget med Bøsse men dog kun træffer lidt. Sterling bærer det betydningsfulde Dienavn: Hiob, fordi han har en saa stor Force i at tabe Alt. Hvorfor August hedder

Mille og Zanta Lise er ikke let at udfinde; det maa formodentlig grunde sig paa ældre Begivenheder. Den Reisende Dussant, en mindre bekjendt Størrelse, kaldes Lodsen, fordi han har læst Coopers Lods fjorten Gange. En Tambourmajor pleier i Almindelighed at gaae forrest i Armeen, men vi ville dengang lade ham slutte Troppen. Tambourmajoren er nemlig Verret, kaldet saaledes paa Grund af sin Spanskrørs Stok og sin ægte Militair-Holdning.

Saaledes har du da, min Læser, paa een Spalte Quintessentsen af Dienavnsvittighederne. Papa Töpffer belønner sine vittige Disciple med at føre dem omkring i de herlige Omgivelser om Glarus.

Fjortende og femtende Dagsreise.

Reisen gaaer ad Schvytz over Braguel, et eensomt Bjergpas, hvor der ikke engang er Vertshuse. I Betragtning deraf finder der en Brøduddeling Sted; der gives eet Brød per Mand. Enhver borer Hul i sit Brød, og bærer det i en Snor over Skulderen som en Feltflaske.

De Reisende leie en Fører og hans Lastdyr. Dyret er bravt nok, men Karlen en sand Karaib, et Uhyre; han mangler kun lidet i at være Menneskeæder. Det er ikke andet end Raahed og den laveste

Egennytte; om at føre os til nogen Nytte er der ikke Tale, han er kun forhippet paa sin Betaling.

Veiret er himmelsk. Gjennem en Klippekløft, der aabner sig ved Foden af Glarnisch, gaaer det opad til Kloedalen. Denne Kloedal er uimodsigelig en af de smukkeste af de schweitzerske Bjergdale. En stille Søe, der er omtrent en Miil lang og en halv bred, fylder den næsten aldeles. Grupper af høie Ahorntræer smykke dens vestlige Bred. Under deres Skygger staae malerisk enkelte Sennhytter. Mellem Klippeblokke og Bøgebuske græsser Faar, hvis harmoniske Klokkeringning afbryder Landskabets festlige Stilhed. Rundtom danner Glarnisch og Wiggis Toppe et malerisk Perspectiv.

Idet vi ere ifærd med at bryde op fra Braguel kommer et Medlem af et nobelt Frokostselskab, der holdt Maaltid nogle Skridt fra os, hen til vor Bande. Sandsynligviis har det fine Selskab af vor kjække Optræden draget den Slutning, at vi vilde komme til Schwytz før det, og muligt tage den Plads i Besiddelse, som det har speculeret paa. Ergo søgte det noble Medlem at overbevise os om, at det var langt hensigtsmæssigere for os om vi toge Nattequarteer i Muotta. Men Papa Töpffer, der i slige Tilfælde ikke pleier at drive Galanteriet alt for vidt, indlader

sig ikke paa ret mange Grunde, men blæser uden videre til Opbrud.

Vi lade Comfort og Noblesse bag os, og møde idet vi stige ned atter et ordentlig Stykke Fattigdom. Det er en ung Hyrde i Bjergboernes maleriske Dragt, en kraftig, ungdommelig Kjerneskikkelse. Paa Ryggen bærer han et sygt Faar, der har brukket et Been underveis. Med det stakkels brægende Dyr paa Nakken maa han vandre de sex Miil ned til Schvyts og endda prise sig lykkelig, naar det ikke døer underveis.

Veien bliver værre og værre; snart er der ikke engang nogen rigtig Vei, der er kun et Slags stenet Flodseng, fuld af Klippeblokke.

Da Selskabet kommer til Muotta har det marscheret en betydelig lang Strækning, og det har ikke saa kort endnu til Schvyts. En fortærende Hunger begynder at indfinde sig. Intetsteds findes noget Slags Kro, hvor man kan forfriske sig. Solen synker; Dæmring omgiver de Vandrende, og det bliver fuldkommen Nat medens man trænger dybere ind i den buskrige Schvytserdal. De Reisende maae, forladte af deres Fører, see, det Bedste de kunne, at finde Vei gjennem denne Skoveensomhed, hvis natlige Stilhed kun afbrydes ved den fjerne Larm af en Bjergstrøm eller ved en Natfugls Raslen. Reisearmeen ankommer i Nærheden af Schvyts i meget

opløst Tilstand; især er Bagtroppen fuldkommen brudt, saaledes at den af Udmattelse kaster sig ned foran Portalet til et lille Kapel, der just titter frem af Buskene i Fuldmaanens milde Lys. Lysene i Schvyts glimre allerede over til os. Neppe 300 Skridt endnu, saa ere vi ved Gjestgiverstedet. Kun endnu en Anstrengelse af faa Minuter. Men al Tiltale er forgjeves. Hele Bagtroppen kaster sig Alle som Een ned, og vilde maaskee have ligget endnu ved Skovkapellet, hvis ikke den slemme Sult jager dem afsted.

Paa Gjestgivergaarden i Schvyts blive vore dristigste Ønsker overtrufne. Der er endogsaa i Spisesalen et smukt Pianoforte, hvis musikalske Aander Blochmann ivrig fremmaner, for at give vore trætte Sjæle ny Begeistring. Under denne Musik undlader dog ikke Nogle til Bunds trætte at strække sig paa Gulvet, med Vadsækken under Hovedet, og der at at synke i en dyb Søvn. Men Suppen kommer og rask er alle Mand om Bordet.

I Schvyts faaer under hele Skarens Forbittrelse vor samvittighedsfulde Fører sin Løn; han tager imidlertid sine fem Daler og leer ved sig selv.

Vort Gjestgiversted ligger nær ved Domkirken, og allerede tidlig om Morgenen vækker Orgelets høitidelige Klang os, saa at vi Alle komme i en behagelig Feststemning. Staden er lille og stille; man hører

ingen Larm af Haandværkere. Saaledes forstyrrer Intet vor Morgenandagt, som vi fuldende i al Hjertelighed, idet Morgensolen belyser Kirkens Tinde og Bjergtoppene kaste deres Kæmpeskygger over Mark og Eng, der funkle i Morgendug. Hvor uforlignelig er dog Glæden ved Guds rige Skabelse. Hvor langt inderligere er en saadan Morgenandagt i Naturen, naar den tillige hæves og bæres af Orgelets hellige Toner.

I Skabelsens Morgenglands vandrer Reise-Selskabet til den livlige lille Stad Brunnen ved Vierwaldtstättersøen. Her træffe vi ved Strandbredden vort fornemme Reiseselskab fra den foregaaende Dag; det venter ligesom vi paa Dampskibets Ankomst. Det er idag langt forbindtligere end Dagen forud. Damerne sidde og strikke og brodere ved Bredden. Vor Skare sværme lystigt omkring ved Stranden; de Dygtigere og Adstadigere tegne. Men den Reisende, August, har slaaet sig til at fiske, og har endelig det Held at fange en Rødspet.

Papa Töpffer, der fra et høit Standpunkt seer efter Dampskibet, bringer os den Efterretning, at det holder Farten midt i Søen, og at det ikke lander. Der bliver altsaa ikke andet tilbage for det lille Selskab, end at søge at naae Skibet med smaa Baade. Dette er imidlertid en meget farlig Omstændighed;

thi Vierwaldtstättersøen er et meget uroligt Vand og Baadene ere just ikke af de bedste. I saadanne et Par Nøddeskaller, der ere overlæssede med Mennesker, maa Reiseselskabet nu lade sig drive omkring paa Bølgen i hele Timer. Er man nu endelig lykkelig ankommen til den dampende Kolos, saa bliver der kastet et Toug ned til En. En tager fat i Touget; og ved dette ene Menneskets Styrke hænger nu hele Baaden, og ved den 20 til 30 Menneskers Liv.

Skjøndt vi dennegang Alle ere komne lykkelig ombord, kan Papa Topffer ikke lade være at yttre sig for Capitainen om det Upassende og Farlige ved en saadan Indskibning. Men mod en Sømand er det ikke godt at stride, og Luzerner Søens Søfolk have deres Stolthed, Trods og Egensindighed saagodt som Commodoren, der med sin Tremaster beseiler det atlantiske Hav.

Ombord paa Dampskibet er der atter Engelændere, Mistres og Misser af de allerfineste Slags. Disse no-no Ladier, især de yngre finde sig i høi Grad forbausede over en gammel tilstedeværende Capuzinermunk; han maa derfor passere en formelig Revüe for dem.

Ved denne Forestillingsscene, som Papa Topffers Blyant har foreviget, glider Missernes Fader, Gentlemanden, et langt, hjelpeløst Væsen, ud, og falder saa

lang han er paa Dækket. Med denne latterlige Begivenhed slutter Audientsen for denne Gang.

Dampskibet lander i Lucern, og vore Reisende stige af i Vertshuset: Den hvide Hest. Man gjør stor Toilette, og gjør sig rede til at beskue Stadens Mærkværdigheder. Blandt disse bliver den kolossale Løve ikke glemt, og Brüan, den dristige Fuglefænger og Klattrer, kryber ved Hjelp af en Stige op til en af Steenuhyrets Kæmpeforpoter. Virkelig vilde den hele Person, Herr Bryan, kunne finde Soveplads i en eneste Klo af denne Kæmpepote.

Selskabet spiser til Aften, medens Tordenen ruller udenfor og Stormen bryder sig mod de uhyre Klippemasser, der omgive Søen. Efter Maden holde Myntsamlerne Fest og ordne deres Skatter. Derefter hedder det: God Nat, og en sød Søvn over Alle.

Sextende Dagreise.

Da Selskabet staaer op, seer det, at Regnen styrter ned i Strømme; men henimod Klokken 10 klarer Himlen sig, og de Reisende bryde op mod Vinkel, for at indskibe sig der paany.

Vinkel er en henrykkende lille Havbugt, hvor nogle Smaaskibe ligge for Anker under nogle herlige Nøddetræer. Da Veiret er saa klart og stille, saa leier Papa Tøpffer to Baade, for at seile til Alpnach

Bugten i Canton Untervalden. Der reiser sig en frisk Vind, man heiser Seilene, og svømmer saaledes paa det rolige Vandspeil, omgiven af den hele Alpeverdens Storhed, over til Alpnach.

Untervalden Dalen udaander, især efter en forfriskende Regn, en yndig, fredelig Schweitzerdals fulde Velsignelse. For vor Appetit er der imidlertid ikke Meget; i den Henseende maa vor Karavane lade sig nøie.

Fra en Hytte, som de Reisende vandre forbi, trænger en Guitars Toner. En Mand i en blaa Blouse staaer udenfor og stemmer Instrumentet for sin Datter, der har en ret behagelig Stemme. Hele Selskabet leirer sig i Græsset tæt ved Sangerinden og nyder saaledes en lille improviseret Concert, der ikke forstyrres af andet end en Hunds Gjøen; formodentlig er Hunden ligesaalidt Elsker af Musik som af fremmed Selskab. Snart naae vi Luzernsøen. Denne Sø var engang en af de meest maleriske i hele Schweitzerlandet; men den har tabt meget i Skjønhed, siden de Omboende faldt paa det Indfald at udtørre Søen, for at vinde Terrain. Det planløst begyndte Arbeide mislykkedes, og Søens Omgivelser mistede deres tillokkende Ynde.

I Landsbyen Lungern overnatte de Reisende i en lille men sjelden reenligt Kro.

Syttende Dagreise.

Brünig er et meget beqvemt Bjergpas, der fører fra Canton Unterwalden til Brienz og Meyringen. Fodstien opad er næsten hele Veien hugget ud i Klippen. Fra disse Høie har man den meest henrivende Udsigt til Alpnach, Luzernsøen og Sarnefloden. Høit oppe staaer et lille Capel, udenfor hvilket der er Steenbænke. Her sætter Vandreren sig, og vedergvæger sig under Skyggen af ærværdige Bøge ved at kaste Blikket ud over et Landskab, som i idyllisk Skjønhed staaer over de fleste. Der er der ingen lodret nedstyrtende Klippevægge, ingen Gletscher og rædselsfulde Kløfter, men overalt runde, blide Omrids, et uafbrudt Grønsværteppe mellem pragtfulde Skove. I denne Alpedal hersker der en romantisk Stilhed og Ro, der gjøre det ahnende Geni saa godt.

Naar man naaer den høieste Top af Brünig, saa vender Diet mod den anden Side Meyringen og Brienzerdalen, hvor Aarfloden krummer sig gjennem grønne Enge og maleriske Bjerggrupper bader deres Hoveder i Brienzerflodens klare Bølge.

Paa disse eensomme skovbedækte Høie er der fuldt af Egener; og det er Noget for Brijon. To slige Smaadyr sidde høit oppe i Grenene af en enkeltstaaende Fyr. Bryon betænker sig ikke længe; han griber fat og klattrer op i det taarnhøie Fyrretræ

fra Green til Green, medens Kameraterne nedenfor slutte en jublende Kreds om Træet. Bryan klattrer kjækt, men Egernet ogsaa; bestandig høiere og høiere foran Bryan i forventningsfuld Taushed. Men hvad gjøre nu vore Smaadyr? De stikke Hovederne sammen og holde Raad. Paa eengang. Bum! bum! der styrter een tilhøire og een tilvenstre ned fra den umaadelig høie Fyr. De falde ned udenfor Kredsen, og een to tre ere de som Pile inde i de nærmeste Buske og skjulte for Efterstræbelse. Den gode Bryan finder sig deri, og stiger med uforstyrrelig Sindsro ned af Træet.

I Brieg spiser man Frokost og det i et Værelse, der er opfyldt med alle Slags nydelige Smaagjenstande, udarbeidede i Træ. Her gjøre vore Reisende Indkjøb, for at kunne skjænke Et og Andet bort, naar de komme hjem. Saadan bliver man ved hele Veien til Freiburg; rundt omkring opkjøber man alle Slags Smaating og fylder Reise-Tasken.

I Interlaken, hvor de Reisende gaae ombord, gjør man nye Indkjøb, saa at vi komme til Neuhaus, belæssede som Muuldyr. Paa Dampskibet er der en uhyre Mængde Reisende; iblandt dem er ogsaa Jesuiter fra Freiburg, meget høflige og pyntelige Folk.

Et forunderligt Væsen nærmer sig ombord paa

Dampskibet til Papa Tøpffer. Papa Tøpffer er nemlig beskjæftiget med at aftegne en Høtransport paa Thuner Søen, og det underlige Væsen, der nærmer sig ham er en Kunstkjender. Han er saa henrykt over den Maade, hvorpaa Papa Tøpffer haandterer Blyant og Sortkridt, at det ikke er langt fra, at han af lutter Begeistring springer overbord og ud i Thuner Søen.

Paa Gaden i Thun træffe vi atter det samme forunderlige Væsen, men fordybet i et Liebhaveri af et ganske andet Slags. Han har nemlig hørt, at der i Thun gives en ægte Race nevfoundlandske Hunde. Idet han nu i sin Confusion antager Nevfoundlands Hunden for St. Bernhard Hunden, kjøber han tre af den Race, og lader en bredskuldret Schweitzer slæbe dem efter sig til hans Hotel.

Thun er en formelig Bazar for Reisende. Der kan man faae Alt at kjøbe fra Knappenaalen af til Nevfoundlandhunden.

Attende Dagreise.

Man staaer tidlig op for at spise Frokost i Munzingen. Dette Sted ligger midtveis fra Bern. Gaden er overfyldt med Landboere, der reise til Markedet i Bern. Den Dal, de Reisende nu gjennemvandre, er en sand Overflødighedsdal; overalt viser

der sig landlig Velhavenhed, og Agerdyrkningen staaer paa et høit Trin. I god Tid komme de Reisende til Bern, hvor der holdes Rastdag.

Nittende Dagreise.

Reisens Herlighed er snart forbi, Vandringen nærmer sig sin Ende; med Apostlenes Heste tage de Reisende til Freiburg. I Bern har man spiist fyrsteligt til Frokost; underveis lever man kun af Frugt og er derhos saa overmodig som om man sad ved Lucullus Taffel. Paa Freiburgerbroen, der gaaer fra Bjerg til Bjerg, over Strøm og Dal, over Kirker, Huse og Taarne, 160 Fod høit, staaer Selskabet endnu engang beundrende stille, derpaa drager man til Hotellet, hvor man uden Hensyn til Pungen spiser endnu engang kongeligt til Taffels.

Tyvende og eenogtyvende Slutningsdagreise.

I to lange men ikke synderlig beqveme Kalescher drage de Reisende ind i Vevay, hvor man for sidste Gang spiser keiserligt i Gjestgivergaarden, de tre Kroner.

Endelig den 4. Septbr. udskiber det hele Reiseselskab sig paa Lemann Søen, for at naae Hjemmet, hvor det ankommer sundt og frisk, vederqvæget i Hjertet, og glad ved alle de herlige Erindringer.

Gammel Sang.

Dands, du Moders Unge sød,
Dands dig sund og dands dig rød,
Dands paa dine Fødder to,
Morgen faaer du nye Sko,
Sko med Spænder brede,
Heisa, hvilken Glæde!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Carl Otto's lith. Inst.

Moses sönderbryder Lovens Tavler.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Carl Otto's Lith. Inst.

Jesu Indtog.

Chidher.

(Efter Rückert.)

Den evig unge Chidher sagde:
Min Reise gik forbi en Stad,
En Mand i Haven stod. Jeg spurgte:
Hvorlænge stod vel Staden her?
Han plukked Frugt, og gav til Svar:
Som nu det altid været har,
Fra evig Tid en Stad her var.
Men efter Secler fem igjen
Til samme Stad jeg reiste hen.

Da fandt jeg ingen Spor af Staden;
Bagved sin Hjord en Hyrde gik,
Og blæste paa Skalmei. Jeg spurgte:
Hvornaar gik Staden under her?
Han gik sin Gang og gav til Svar:

Som nu det altid været har,
Min Græsseplads her evig var.
Men efter Secler fem igjen
Til samme Sted jeg reiste hen.

Jeg fandt et Hav, sig Bølgen gynged,
En Fisker kasted ud sit Næt,
Jeg spurgte, da en Stund han hviled:
Hvorlænge var vel Havet her?
Han lo saa smaat og gav til Svar:
Som nu det er det evig var,
Her Fisk man altid fisket har.
Men efter Secler fem igjen
Til samme Stad jeg reiste hen.

Da fandt jeg store Kæmpeskove,
En Mand med Øxe ene gik,
Han fældte Træer. Jeg spurgte:
Hvor længe stod vel Skoven her.
Han saae paa mig og gav til Svar:
Som nu det altid været har,
Fra evig Tid her Skove var.
Men efter Secler fem igjen
Til samme Sted jeg reiste hen.

Da fandt jeg der en Stad. Paa Torvet
Lød Mængdens Raab og Larm og Skrig;
Jeg spurgte: Naar er Staden bygget,
Og hvor er Hyrde, Hav og Skov?
De skreg og gav mig knap et Svar:
Som nu det evig været har
Og bliver som det altid var.
Men efter Secler fem igjen
Vil jeg til samme Sted dog hen.

Eventyret om Rosalille.

Af Brentano.

Hertugen af Rosmital havde en meget smuk Søster, som han elskede over Alt i Verden. Hun gjorde grumme meget af Blomster, især af Roser, og hendes Broder forvandlede derfor næsten sit hele Land til en eneste Rosenhave. Endnu en anden Lidenskab havde hun, og det var den, at kæmme og flette sit smukke Haar. Hun havde derfor en Mængde Kammerfrøkener, der egentlig bare Navnet Kamfrøkener, og havde Guldkamme hængende ved deres Bælte.

Hendes hele Beskjæftigelse var at lade sig kæmme, og tumle sig omkring i Haven med sine Kamfrøkener saalænge til hendes Haar atter vare komne i Uorden, og hun lod sig kæmme paa Ny.

Da hun en Morgen sad i Haven, og hendes sex Kamfrøkener skiftevis flettede hendes Haar, traadte hendes Broder, Hertugen af Rosmital, hen til hende, og forestillede hende Prinds Evigogaltid med de Ord: „Kjære Søster, jeg har allerede oftere talt med dig om min kjæreste Ven, Prinds Evigogaltid, og du

veed at jeg altid har ønsket, du vilde gifte dig med ham, for at han evig og altid kunde blive hos mig. Her forestiller jeg ham for dig og beder dig at skjænke ham dit Hjerte".

I det han sagde dette rev en af Kamfrøknerne Prindsessen med Kammen i Haaret, hvorover Prindsessen blev utaalmodig og sagde: „Du gjør mig Fortred evig og altid." Kamfrøkenen undskyldte sig og sagde: „Ja, Prindsesse, Prinds Evigogaltid gjorde eder Fortred, thi hans Ankomst forstyrrede mig." Prindsen begyndte en Undskyldning, da idetsamme en anden af Kamfrøknerne rev hende, saa at Rosalille reent kom ud af sin Fatning, og sagde til den stakkels Evigogaltid: „Min ærede Prinds og min elskede Broder! Jeg erklærer herved, at jeg ligesaa lidt vil forbinde mig med Prinds Evigogaltid som et Rosentræ forbinder sig med et Græskar!" og da hun havde sagt det, løb hun bort og Kamfrøknerne bagefter.

Hertugen kunde ikke give sin Ven nogen Trøst, „thi", sagde han, „hendes Ord ere ubrødelige." — „Ere de virkelig," sagde Evigogaltid, „ja, saa maa jeg prøve det paa en anden Maade," omfavnede Hertugen og reiste til sin Tante, Fru Ingensinde, der var dygtig i at trolde, og søgte Raad hos hende.

Flere Uger derefter, da Rosalille engang spadserede omkring i Haven, saae hun en gammel Kone,

der betragtede den ene Rosenbusk efter den anden, og rystede paa Hovedet ved dem alle. Rosalille gik hen til hende, og spurgte hende hvorfor hun rystede saadan paa Hovedet. „Fordi der blandt alle Roser dog mangler den smukkeste," sagde den Gamle, „den som blomstrer evig og altid." „Og hvor skal jeg faae den? Den koste hvad den vil, saa maa jeg have den." — „Ih nu", sagde den Gamle, „I kan faae den for et godt Ord," og dermed tog hun Laaget af en Kurv og viste Prindsessen et Græskar, hvori hun havde stukket den lille blomstrende Rosenqvist, for at den skulde holde sig frisk.

Rosalille vidste ikke paa hvilket Been hun skulde staae af Glæde over den lille Rosenqvist, og da hun spurgte den Gamle, hvad hun vilde have for den, sagde denne: „To Ting; for det Første, at du er min Gjest til Middag, og for det Andet, at du hver Maaned, saa tidt som Rosentræet bærer en Rose, foranstalter en Fest, og tilligemed dine Kamfrøkener hopper over Træet uden at rive noget Blad af med eders Klæder, saa at intet Blad kommer til at falde paa Jorden. Den, som imidlertid dog river et Blad af, skal til Straf have et Par Smæk over Fingrene med nogle af Rosenqvistene medens de synge:

Træf mig lille Rosenqvist,
Træf med dine Torne vist,

Træf mig under Leeg og Sang,
Træf fordi saa slet jeg sprang,
Træf mig før jeg faaer mig vendt,
Træf mig som jeg har fortjent."

Det morede Prindsessen, hun lo, og gav gjerne sit Minde. Da tog den Gamle en Træskee op af Lommen, deelte Græskarret i to Dele, tog en skeefuld af dens Kjerner, og bad Prindsessen at spise. I Begyndelsen syntes hun uvillig dertil, men da hun først havde prøvet det, smagte de hende fortræffelig, og hun spiste en betydelig Slump. Derpaa plantede den Gamle Rosentræet under hendes Vindue, og da det allerede bar en udsprungen Rose, sagde hun: „Prindsesse Rosalille, kald paa eders Kamfrøkener, og begynder den første Fest, Rosensprings-festen."

Da skyndte Rosalille sig hen, og fortalte sin Broder, Hertugen, Alt. Han bestillede Pauker og Trompeter, og ordnede Festen nok saa smukt. Da Rosalille og hendes Kamfrøkener nu vare komne, kastede de Lod om hvo der skulde springe først, og det traf sig saadan, at Rosalille blev den sidste. Flere af dem sprang hedig over, men de tvende, som havde revet Prindsessen med Kammen dengang Prinds Evigogaltid bad om hendes Haand, kom til

at rive Blade af Træet med deres lange Slæb og maatte idet de sang det lille Vers:

„Træf mig, lille Rosenqvist,
Træf med dine Torne vist,
Træf mig under Leeg og Sang,
Træf fordi saa slet jeg sprang,
Træf mig før jeg faaer mig vendt,
Træf mig som jeg har fortjent!"

ræk̊te deres Hænder frem for Rosentræet, der til Alles Forbauselse med sine Grene gav dem et Par saa alvorlige Smæk, at Taarerne trængte sig frem af deres Øine.

Da Touren til at springe nu kom til Rosalille, tog hun et godt Tilløb, og vilde ogsaa være kommen heldig over, hvis ikke hendes Haarfletninger under Springet vare gaaet op og havde revet et lille Blad af. Hun greb det imidlertid i Flygten før det faldt til Jorden, saa at hele Selskabet tiljublede hende Bifald.

Nu blev der spiist og drukk̊e og dandset og leget, og da man ved Bordet udbrøgte flere Skaaler, løftede den gamle Kone sit Glas og sagde til Rosalille:

Da din lille røde Mund
Rosenblad og Græskar sund

Nylig nok saa rask har spiist,
Har du nu din Haand forliist
Til min Ven, Prinds Evigogaltid,
Farvel, Klokken er alt over halv ti.

Saaledes talte hun, og forsvandt for Alles Øine. Men Rosalille udstødte et høit Skrig og faldt i Afmagt. Man bragte hende ind i hendes Værelse, og hun tænkte nu paa, at hun havde sagt hun vilde tage Prindsen, naar Græskar og Rose bleve forbundne.

Om Natten havde hun høist forunderlige Drømme. Det forekom hende stadig som om der voxede hende Roser ud af Munden, og hun havde Ondt under Brystet. Disse Drømme havde hun ofte, og hun blev ængsteligere og ængsteligere.

Da den lille Maanedsrose paa Ny bar en Rose, og hun igjen sprang over den, var hun ganske tungsindig og syg; hun havde hverken Smag for Spise eller Drikke.

Natten før den tredie Rosenfest drømte hun, at hun var bleven et Græskar, og hendes Broder kunde neppe faae hende til at indsee det Urimelige deri. Men henad den fjerde Rosenfest satte hun sig det endnu fastere i Hovedet, og vilde paa ingen Maade springe over Rosentræet. Da den fjerde Rosenfest

kom, vilde hun ikke forlade Stuen, men græd hele den lange Dag.

Hertugen var meget bedrøvet over hendes Sørgmodighed. Lægerne bleve hentede, men de vidste intet Raad. Da den sjette Rosenfest kom, var Rosentræet allerede blevet saa stort, at man ikke kunde springe over det, og hendes Tro paa, at hun vilde blive et Græskar, var bleven endnu fastere. Paa den syvende tittede Rosenbusken ind af Vinduet, paa den ottende voxede dens Grene om hendes Seng og paa den niende bredte den en heel Løvhytte over hende.

Da drømte hun saa levende, at hun var et Græskar og maatte døe, at hun lod sin Broder kalde, der da ogsaa kom med Lys. Men hvor stor var hendes Forbauselse, da hun om Morgenen saae et stort halvt Guldgræskar udenfor sin Seng, og saae en lille Pige slumre deri som i en Vugge. Da blev Prindsessen rort og sagde: „Gid dog den gode Prinds Evigogaltid var her, saa vilde jeg gjerne være hans Hustru!" Men Roserne raslede omkring hende, og hun hørte en Stemme.

„Som Rose jeg lever, som Rose jeg døer,
Evig og altid din som før."

Da blev Prindsessen meget bedrøvet, thi hun

hørte nok, at den gode Prinds for hendes Skyld var bleven en Rosenbusk og hun gav den lille Pige Navnet Rosalie, og bar det med dets lille Seng ind i sit hemmeligste Værelse, for at opdrage det; thi hun havde det saa kjært, at hun ikke kunde taale Nogen saae det.

Rosalille, der nu igjen var bleven ret munter, sad Dagen efter i sin Seng, og lod sit Haar sætte af sine Kamfrøkener; dog ikke som før i en Krands, hun vilde nu bære en lille Hue af Guld. Hun havde neppe sat sig overende, før der bankede, og man sagde hende, at det var den Gamle, der havde bragt Græskarret og Rosentræet, og at hun vilde see den lille Rosalie. Prindsessen lod hende svare, at hun maatte vente til hendes Haar var bleven kæmmet. Et Qvarteer efter bankede den Gamle atter, og fik samme Svar, og saaledes fem Gange i Træk. Da blev den Gamle vred og den syvende Gang raabte hun ind af Nøglehullet:

„Syv Qvarteer jeg ventet har,
Syv Qvarteer jeg stod til Nar;
Thi skal du saamange Aar
Stadig kæmme paa dit Haar,
Da skal du til Graad og Nød
Kæmme din Rosalie død."

Saaledes sagde den Gamle i Vrede og forsvandt. Rosalille agtede kun lidt derpaa og tænkte kun paa sin lille Pige, der daglig blev større og venligere og ligesom hendes Moder havde deiligt langt Haar, som det var Rosalilles største Lyst at kæmme.

Barnet var næsten blevet syv Aar gammelt, og den Tid nærmede sig, da den Gamles Spaadom:

„Da skal du til Graad og Nød
Kæmme din Rosalie død".

skulde gaae i Opfyldelse; men Rosalille tænkte ikke derpaa og kæmmede Rosalie som hun altid havde gjort det.

Da hun nu engang sad med Barnet paa Skjødet, og drog Guldkammen gjennem de lange gyldne Lokker, følte hun paa eengang Misundelse over at Barnets Haar var smukkere end hendes eget, og hun sagde utaalmodig:

„Ak, havde jeg dit smukke Haar
Jeg gav derfor din Blomstervaar".

Men neppe havde hun sagt det, for Himlen straffede hende; en usynlig Sax strøg hen over Barnets Hoved, og en, to, tre, var alt Haaret af. Af Forfærdelse kom hendes Haand til at ryste, og den spidse Kam foer saa dybt ind i Rosalies Hoved, at Barnet med et Skrig sank død til hendes Fødder. Da

huskede hun den Gamles Forbandelse; men det var for silde. Hendes elskede Rosalie laa død paa Gulvet, og de lange deilige Haar, som hun saa mange Aar havde glædet sig ved at kæmme, laae spredte til alle Kanter.

Da hun havde grædt længe, stoppede hun en lille Pude med de lange Haar og en anden med Rosenblade, lagde Rosalie derpaa i et Skrin af Krystal, omgav den endnu med sex andre Krystalkister, og lukkede det inde i et Kammer, som kun hun og et tro Tyende kjendte.

Saaledes levede hun nu nogle Aar i bestandig Kummer. Rosentræet visnede i Stuen, og da hun mærkede Døden komme, lod hun sin Broder, Hertugen af Rosmital komme og sagde: „Kjæreste Broder! Mit Liv nærmer sig sin Ende; jeg vilde ønske, at jeg ikke havde været saa egensindig og forfængelig, men det er nu for silde. Jeg beder Gud, at han vil være mig en naadig Gud. Alt hvad jeg har eiet være dit, men Eet sværge du mig, for at jeg kan døe rolig."

Hertugen svor hende under Taarer at gjøre alt hvad hun forlangte; thi han elskede hende over Alt i Verden.

Hun gav ham nu en Nøgle og sagde: „dette er Nøglen til det sidste Værelse; gjem den omhyggelig og aabn aldrig dette Værelse." Broderen lovede det

høitidelig; da sagde Rosalille: „Lev vel og bed for mig" — vendte sig derpaa om og døde. Hertugen lod hende begrave med megen Pomp bag Rosenbusken.

Nogle Maaneder efter giftede Hertugen sig med en smuk men ingenlunde godmodig Dame, og da han engang maatte gjøre en lille Reise, bad han sin Gemalinde at holde Huset i god Orden, og for Alt i Verden ikke at aabne det sidste Værelse.

Hun lovede det, men neppe havde han vendt Ryggen, før hun dreven af Nysgjerrighed tog Nøglen og aabnede det forbudte Kammer. Hvor stor var ikke hendes Forbittrelse, da hun saae Rosalie ligge der som en deilig slumrende Jomfru; thi baade hun og Krystalgjemmet var voret siden Moderens Død.

Den onde Hertuginde rev Kisten op og raabte: „Saa derfor skulde jeg ikke ind i Kamret, for at Jomfruen kunde sove i Ro; men jeg skal nok vække hende". — Og nu rev hun Rosalie i Haarene, saa at Kammen faldt ud, og den stakkels Pige vaagnede af sin Tryllesøvn med det Skrig: „Ak Moder, kjære Moder, hvor det gjorde mig ondt!"

„Jeg skal gjøre dig ondt, saa at du aldrig skal glemme mig", sagde Hertuginden, rev den grædende Pige ud af Krystalskrinet, slog og mishandlede hende paa alle Maader. Ogsaa truede hun hende med,

at hun, hvis hun aabenbarede det Skete, skulde blive drukket. Hun afskar derpaa hendes lange Haar, gav hende en grov Klædning, lod hende bære Brænde og Vand og skure Gulvene, og behandlede hende saa haardt, at det var en Ynk.

Da Hertugen af Rosmital kom hjem og spurgte hvo den Pige var, der saaledes blev mishandlet Dag for Dag, sagde hun: „Det er en Slavinde, min Tante har sendt mig; hun er saa dum og saa ondskabsfuld, at jeg stadig maa straffe hende."

Nogen Tid efter reiste Hertugen til Marked, og lod efter Sædvane Alle kalde til sig, for at spørge dem hvad de ønskede i Markedsgave. Ogsaa den stakkels Rosalie traadte frem, men da Hertugen vilde tale til hende, afbrød hans Gemalinde ham med de Ord: „Skal den Skidenterne ogsaa ønske; jeg veed ikke, hvor du kan gjøre saa meget af saadan en foragtelig Skabning."

Da græd den stakkels Rosalie af Fortvivlelse, og Hertugen, der var meget godmodig og medlidende, sagde rørt til hende: „Græd ikke, du stakkels Barn, men siig mig kun ligefrem hvad jeg skal bringe dig; Ingen skal hindre mig i at gjøre dig en Glæde." Da sagde Rosalie, „Hertug, bring mig en Dukke, en Kniv og en Slibesteen, og glemmer du det, saa ønsker jeg

at du ikke maa naae over den første Flod, du kommer til."

Hertugen reiste nu til Markedet og kjøbte ind; kun Dukken, Kniven og Slibestenen til Rosalie, dem glemte han.

Da han nu paa Tilbageveien kom til en Flod, opstod der en saadan Storm, at ingen Skipper vovede at sætte ham over. Da erindrede han Rosalies Spaadom. Han vendte tilbage, kjøbte Alt hvad han havde lovet, og naaede lykkelig og vel hjem, hvor han uddeelte alle sine Gaver.

Da Rosalie havde faaet sine Gaver, bar hun dem ned i Kjøkkenet, stillede Dukken paa Skorstenen, satte sig hen hos den og græd bitterlig. Ret som til en levende Person betroede hun den al sin Sorg, Alt hvad hun maatte lide af den onde Hertuginde og sagde af og til: Ikke sandt, du hører alt hvad jeg maa lide?" Men da Dukken ikke svarede, tog Rosalie sin Slibesteen, sleb Kniven og sagde: „Dukke, naar du ikke svarer mig, jager jeg mig Kniven i Hjertet, thi jeg har ingen Ven uden dig."

Da svulmede Dukken op og snurrede: „Jeg forstaaer dig."

Efterat Hertugen nu i flere Dage useet havde hørt Rosalies Klager og Samtaler med Dukken, gjorde han sig et Hul i Væggen ud til Kjøkkenet, og hørte

da, hvor Rosalie fortalte om Prinds Evigogaltid, om Græskarkjernerne, om Rosenspringet, om Guldgræskarret, hun havde hvilet i, om Moderens Kæmmen, om den gamle Kones Forbandelse, om Tryllesøvnen i de syv Krystalkister, om Forbudet mod at komme ind i Hertugens Værelse, om Hertugindens Nysgjerrighed, om hvordan Kammeret blev lukket op, Kammen reven ud, og om al den Mishandling, hun daglig havde maattet lide. Da sagde hun igjen: „Svar eller jeg jager mig Kniven i Hjertet, thi jeg har ingen Ven uden dig."

Hurtig ilede Hertugen ind, og rev hende Kniven af Haanden, omfavnede hende omt som sin Søsterdatter og bragte hende hen til sin Ministers Gemalinde, hvor hun blev pleiet og klædt smukt.

Da hun efter nogle Maaneders Forløb var kommen sig efter de Qvaler og svære Arbeider den onde Hertuginde havde paalagt hende, lod han gjøre et prægtigt Gjæstebud i Slottet, og lod Rosalie, hvem ingen mere kjendte, træde frem som hans Søsterdatter. Efter Maaltidet blev der frembaaret et Sukkerhuus, og Enhver var nysgjerrig efter at see hvad der var deri. Da sagde Hertugen til Hertuginden: „Vil I aabne?" Saa gjorde hun det, og see der laa en Dukke i syv Glaskister, ligesom Rosalie havde ligget, og Hertuginden forskrækkedes, slog Kisterne itu, og

rev Dukken ud; men den smuttede fra hende, blæste sig op som en Tromme, satte sig paa Rosalies Skulder og sagde Hertuginden den rene Sandhed. Bestandig blev den større og større, indtil den endelig forvandlede sig til den gamle Troldkone og forsvandt gjennem Vinduet.

Da lod Hertugen sin onde Hustru sætte i en Karet, og kjøre tilbage til hendes Forældre, som hun var kommen fra.

Men Rosalie blev gift med en Prinds og erholdt Hertugdømmet Rosmital i Brudegave. Da blomstrede atter Prinds Evigogaltids Rosenbusk. Og da nu Rosalie en Aften, glædende sig ved Vellugten, stod med sin Gemal ved Vinduet, og saae sin Moder og Kamfrøkenen springe over Busken, og Prinds Evigogaltid staae hos hende, da raabte hun: „Gud velsigne eder, kjære Forældre". Og Forældrene svarede: „Ak, kjæreste Børn, Gud velsigne eder!" og forsvandt i Luften.

Da blev Rosalie meget stille og gudsfrygtig og lod sig gjøre en Vugge som et gyldent Græskar, og Himlen skjænkede hende en lille Prinds. Det er denne lille Prinds, som har fortalt mig Historien, og det for en eneste Honningkage.

Draaberne.

Ved Skovens Udkant paa Marken laa
Paa tvende Blade to Draaber smaa.

To Børn af Himmelens milde Regn,
De laae et Frugtbarheds ringe Tegn.

Den enes Farve var frisk og klar,
Den anden Præget af Visnen bar.

En Vandrer hen over Marken gik
Paa Jorden hvilte hans Grandskerblik.

En Dreng ham fulgte paa sagtnet Fod;
Ved begge Draaber de stille stod.

Da studsed Drengen og spurgte: „Siig,
Hvi er ei een her den anden liig?"

„Hvi er den ene saa frisk i Skjær
Og dog den anden saa vissen her?"

„Dens Præg er Bladets de hvile paa,"
Var Svaret, du agte vel, du Smaa.

Thi som de Draaber os selv det gaaer,
Af hvad vi omgaaes vi Gjenskin faaer."

Med Bibelbillederne.

Alle vore Smaalæsere kjende vist hvad Biblen fortæller med Hensyn til det, disse Tegninger fremstille. Biblens Fortællinger ere saa simple, at man lærer dem i en meget tidlig Alder, og saa tiltrækkende, at man ikke let glemmer dem, naar man først kan dem. Skulde En og Anden have glemt det, saa tage de den store Bibel og slaae selv op deri; det vil da forvolde dem mere Glæde selv at læse det der, end om vi her i vort Tidsskrift aftrykkede Biblens Ord. Skulde En og Anden ikke have Biblen, ja det var slemt; men dem vilde da Billederne blive en god Anledning til at anskaffe den, og en Bibel kan dog Ingen undvære, han være stor eller lille, riig eller fattig, viis eller enfoldig.

Billedernes Gjenstand er den som sees af Underskrifterne.

Stilebogsbindet.

Et Eventyr.

„Hvor jeg har et Indhold!" sagde Eventyrbogen, der stod oppe paa en lille Piges Bogreol, „hvor jeg har et velsignet Indhold! Jeg er saa fuld af Eventyr, at jeg knap kan rumme dem. Forgyldningen paa Kanten af mig er slidt af, men hvad bryder jeg mig om det, det kan ikke være anderledes, for jeg gaaer jo fra den ene Haand til den anden."

„Hvor den er indbildsk", sagde et Stilebogsbind, der laa paa en Hylde nedenfor, „den taler altid om sit Indhold. Der kan da i Grunden gaae meget mere i mig end i Bogen deroppe, for jeg er jo baade længere og bredere. Og saa har jeg gaaet Skoleveien, det har Eventyrbogen ikke gjort. Jeg har været fuld af de deiligste tydske og franske Stile."

„Jeg synes der mumler Noget oppe paa Bogreolen", sagde den lille Pige, der sad ved Vinduet og klippede Papirsdukker. „Gud veed hvad det kan være; jeg maa dog see ad."

Og hun ryddede op i alle de gamle Papirer og Bind, der laae paa den nederste Hylde, for at see

om der ikke var kommet noget Dyr, der foraarsagede Larmen, ind imellem dem.

Da hun fik Øie paa Stilebogsbindet, vendte hun det flere Gange i Haanden og sagde: „Ih, men see, der er jo et deiligt Bind; det er da Synd, at det ikke skal bruges. Der kan jo blive baade Herrer og Fruer, og det rigtig fornemme og stive Herrer og Fruer." Og forglemmende hvad det egentlig var hun vilde, satte hun sig igjen hen ved Vinduet, for at klippe Dukker af Bindet.

„Det kan man kalde Indhold," tænkte Bindet, „Herrer og Fruer kan der blive af mig. Det er ikke lidt; man er ikke alene til for Andres, men ogsaa for sin egen Skyld. Ja, jeg er ogsaa gaaet Skoleveien."

Den lille Pige studsede, hun syntes, at hun igjen hørte noget hvidske, men denne Gang forekom det hende som om det var mellem hendes Fingre. „Jeg troer Stilebogsbindet taler," sagde hun, „det er accurat som i Eventyrene. Sagde du Noget, Stilebogsbind?" Og hun holdt Bindet op til sit Øre.

Men nu sagde det slet ikke Noget. Ærgerligt tænkte det paa, om den lille Pige ogsaa skulde have Ret, og om det bar sig ad som der stod i Eventyrene. „Det vilde jeg da nødigst af Alt", tænkte det, „for jeg er jo gaaet Skoleveien, jeg har været stiv baade

med Tydsk og med Fransk. Men nu saae vi at see hvad der bliver af mig, en Forandring bliver der, og det er da altid bedre end at have det som Eventyrbogen; den bliver ikke til Andet."

Da tog den lille Pige Saxen og gav et Klip. „Au, det smertede, men det faaer ikke at hjelpe." Og hun gav nok et Klip og flere og flere, og efter et Diebliks Forløb stod hele Bordet fuld af stive Herrer og Damer.

„Tael nu", sagde hun, „og vær fornem, saa skal jeg skrive op hvad I taler og saa har jeg et Eventyr. Tael, saa skal det blive klistret ind i den deilige Eventyrbog deroppe." Og hun tog Bogen ned af Bogreolen, kyssede den og lagde den derpaa midt paa Bordet, midt i det stive Selskab.

Stilebygsfolkene vilde gjerne have sagt Noget, men de kunne ikke. De vendte Ryggen til Eventyrbogen og taig.

„Det vide dog være velsignet," tænkte Eventyrbogen, „om jeg fik endnu mere Indhold, om jeg blev et Eventyr rigere end jeg er," og sagte aabnede den sig ligesom for at give Plads dertil.

Da kom idesamme Eventyrbogens Forfatter, og da han saae sine Eventyr aabnede paa Bordet, og det store Selskab fornemt vende Ryggen til, spurgte han den lille Pige, hvem der havde stillet det saale,

des. Og da han nu hørte, at det var Stilebogsfolk, og at de selv havde vendt sig saadan, for at lade haant om Eventyrene, satte han sig ned og nedskrev det Hele til et lille yndigt Eventyr. Det heftede hun, efter den lille Piges Ønske, ind i Bogen og gav herde det til Gjennemlæsning. „Seer I det", sagde hun, „nu ere I blevne noget af Eventyrbogens Indhold, nu har jeg Eder i Bogen, nu bryder jeg mig ikke mere om eder selv. Farvel, Stilebog!" Og dermed rev hun alle Dukkerne itu.

Et Vindue fløi idetsamme op, der gik en Susen hen over Bordet, og alle Papirsstumperne fløi ud i Luften.

„Vinden holder Dom," sagde Eventydigteren, „kun i Livets Fylde er der Frelse."

Nattergal og Skade.

En Skade satte sig for engang,
Den vilde studere Musik og Sang,
Den vilde studere den Kunst tilbunde,
At røre Hjerter i grønne Lunde;
Thi drog den afsted i Skovens Skygger,
Hvor Nattergalen bag Bladet bygger,
Hvor Nattergalen i Løvets Kroner
Sin Veemod aander i bløde Toner:
„Hil være dig, hil dig, Fru Nattergal,
Som synger saa deilig i Lundens Sal,
Som synger saa tactfast til mindste Node
Det være Romance, Idyl eller Ode,
Som synger saa sikkert med Triller og Pauser
De vanskeligst spundne Kehrein og Kehraußer,
Hil være dig, Frue, skjøndt rettere: Fru,
Vil du mig ei lære at synge som du,
At synge om Stjerner og Sol og Maane,
Saa Himmel og Jord er nærved at daane,
Vil du mig ei lære med klangfuld Røst
At synge som du af det fulde Bryst?"

„Min Sang kan ei læres; som Kilden af Jord
Ukaldet den trænger sig frem hvor den boer,
Den tæller ei Pauser, den tæller ei Tact,
Den ordner sig som ved en høiere Magt,
Dens Trille er Vexlen fra Sorg og til Lyst,
Den fødes og døer af sig selv i mit Bryst.
Min Sang kan ei læres, thi flyv som du kom
Lad Sangerne synge, og du holde — Dom;
Tæl Tacter og Pauser, lad mig være fri,
Du kan recensere . . . Trilleri trilleri!

Sagn og Fortællinger fra Slesvig og Holsteen.

1.

Barnets Fodspor.

Tæt ved Kirken i Breitenburg ligger et Huus, hvor der engang boede et lykkeligt Ægtepar. Deres største Glæde var deres eneste, blomstrende Barn. Men Barnet blev sygt, og døde efter et kort Sygeleie. Da var Moderens Sorg grændseløs. Nætter og Dage sad hun grædende, og vilde ikke vide af Trøst, og hvor længe det end varede, hendes Sorg blev evig den samme. Da kom en Nat Barnet, ganske som det levede, tilbage til hende og sagde:

Nu laat dyn Klagen onn dyn Ween!
Jk patte (træder) Lock dörch harden Steen.

Og dermed forsvandt det igjen. Men Moderen græd og græd og holdt ikke op dermed. Da fandt man en Morgen i en haard Klippesteen et Barns tydelige Fodspor. Forældrene fyldte det ud med Jord,

men hver Morgen var Sporet atter udtraadt paa ny. Da lod Moderen endelig være at græde, for at hendes Barn kunde finde No i Graven. Stenen blev senere muret ind i Breitenburg Kirke, og der kan man endnu den Dag i dag see Barnets Fodspor. —

2.

Den grædende Moder.

I Bornhøvede levede en fattig Enke, der elskede sit Barn over Alt i Verden. Barnet blev sygt og døde. Da vilde Moderen ikke lade sig trøste, men græmmede sig og græd Dag og Nat. Først efter lang Kamp tillod hun, at man begravede Barnet.

Nogle Dage efter, da hun endnu bestandig grædende gik ud i Marken, for at malke sin Ko, bemærkede hun tæt ved sin Side en lille hvidklædt Pige, der fulgte hende hvor hun end gik. I Begyndelsen forskrækkedes hun, men snart saae hun at det var hendes egen lille Datter. Og hun saae hvorledes Barnet stadig gik og bukkede sig, for i sine smaa Hænder at samle de Taarer, der trillede fra Moderens Øie; hvorledes hun derpaa betragtede dem sørgmodig og kyssede dem bort af Haanden. Da følte Moderen, at hun ved sin umaadelige Sorg forstyrrede det stak-

kels Barn fra dets Hvile i Graven. Og hun knælede ned og bad inderlig til Gud og græd ikke meer. Fra det Dieblik af var Barnet forsvundet. —

3.

Den indmurede Konge.

Syd for Slesvig ligger en stor Høi med en mægtig Kæmpegrav. Der var i gamle Dage en Konge, som var haard og grusom mod Bønderne. Han fordrede svære Skatter af dem, og naar de ikke kunde betale, tog han deres sidste Mundfuld Brød, fra dem. Da reiste Bønderne sig i Masse, fangede ham og indmurede ham lige til Brystet iblandt store Klippestene, og hængte et Brød ovenover ham. Saaledes maatte han døe en qvalfuld Død. Smægtende havde han rækket Tungen ud, og da den netop kunde berøre Brødet, havde han derved hulet et stort Hul deri. Da han var død, opkastede man den store Høi over ham; deri ligger endnu de svære Kæmpestene.

4.

Sandheden uden Huusly.

En afskediget Soldat vandrede fra Huus til Huus og bad om Huusly; men Ingen vilde tage imod ham. Tilsidst kom han til en Hytte, hvor der boede en halt Mand og en skjæv Kone. Han klagede sin Nød for dem, og bad dem at give ham Huusly blot for den ene Nat. Forundret spurgte begge de Gamle ham, hvor det dog kunde være, at saa mange rige Folk havde viist ham bort? „Jo", sagde Soldaten, „jeg taler altid den rene Sandhed, og Sandhed har som det hedder i Ordsproget hverken Huus eller Hjem. Da meente de gamle Folk, at det var en christelig Handling at give Soldaten Ly, og forte ham ind. Men da han nu spurgte:

Myn krumme Fru unn hincken Mann,
Wo schall ik myn Ranzel uphang'n?

da bleve de begge høilig forbittrede, og joge ham paa Døren igjen. Saaledes maatte Soldaten tilbringe Natten paa den fri Mark, og han løber maaskee endnu omkring og søger Huusly, hvis han ikke har aflagt sin Vane at sige Sandheden.

5.

Hvordan Fru Abel hentede sig et Æg.

I Stakendorf boede for mange Aar siden en gammel gjerrig Kone, der heed Fru Abel. Dengang var der endnu her i Landet mange Ulve, som man fangede i Grave. Enhver i Landsbyen maatte, naar Raden kom til ham, give en And eller en Gaas til Lokkemad. Da endelig Touren kom til Fru Abel, tog hendes Tjenestekarl en Gaas, og satte den paa Vippebrættet over Graven. Pludselig faldt det imidlertid Konen ind, at Gaasen snart skulde til at lægge et Æg. Hun løb derfor, skjøndt det allerede var Aften, hurtig over Sneen, og rakte Haanden ud efter Gaasen; men Vippebrædtet gav efter, og hun faldt i Graven. Nu skreg hun og raabte, men Ingen hørte det. Hendes Tænder klaprede af Angst og Kulde. Da faldt henimod Midnat Æggget i hendes Skjød. Henimod Morgenstunden kom Ulven listende, snusede først, tittede ned i Graven, rørte sagte ved Vippebrædtet og vilde gribe efter Gaasen; da slog Brædtet om, og den laa hos Konen i Graven. Betagen af Forskrækkelse, satte den sig ganske rolig i et Hjørne, Fru Abel sad i det andet med Æget i Haanden, og begge to betragtede hinanden, rimeligviis med høist forskjellige Tanker. Endelig blev det Dag, og Karlen kom for

at see efter hvorledes det var gaaet med Fangsten; men hvor forskrækkedes han ikke. I fuldt Fiirspring løb han tilbage, og kaldte alle Landsbyens Beboere sammen. De kom med Touge; „men", raabte Karlen ned, „hvis det skal lykkes, saa løsn Skjørterne, og lad, om det er fornødent, Ulven beholde dem." Og ganske rigtig; just da man vilde trække hende op, betænkte Ulven sig, sprang til, snappede i Skjørterne og beholdt dem. Men Fru Abel blev heiset rask iveiret og kom lykkelig og vel hjem uden Skjørter, men med Æget i Haanden heelt og holdent. —

6.

Den tro Søsters Lys.

Et Sted paa Bredden af Den Sylt boede eensom i en Hytte en Jomfru. Hendes Fader og Moder vare døde, og Broderen var fjernt paa Søreiser. Med Længsel i Hjertet tænkte hun paa de Døde og paa den Fraværende, og ventede hans Tilbagekomst. Da Broderen tog Afsked, havde hun lovet ham hver Nat at sætte sin Lampe ved Vinduet, for at dens Lys kunde skinne vidt hen over Havet, og, naar han kom tilbage, sige ham, at hans Søster Elke endnu levede og ventede paa ham. Hvad hun havde lovet, det holdt hun. Hver Aften stillede hun sin

Lampe ved Vinduet, og lod Øiet Dag og Nat hvile paa Søen, for at see om hendes Broder ikke kom. Der hengik Maaneder, der hengik Aar, og endnu kom Broderen ikke; Elke blev gammel og graa, endnu var han ikke kommen. Endnu bestandig sad hun og saae ud over Havet, stillede Lampen i Vinduet og ventede. Endelig blev det mørkt hos hende, det Lys, der havde brændt saa længe, forblev slukt. Da hvidskede Naboerne til hverandre: „Nu er Broderen kommen," og de ilede hen i Søsterens Huus. Der sad hun, død og stiv, lænet op mod Vinduet som om hun endnu saae ud, og ved Siden af hende stod den slukte Lampe.

7.

Den kloge Kone.

En riig Mand havde i længere Tid havt en Kone til at arbeide for sig. Da hun blev saa gammel og svag, at hun ikke kunde bestille Noget, raadede han hende engang for Spøg til at lægge sig efter Lægekunsten. Hun svarede, at hun ikke forstod det. „Ih, saa kan I jo blot sige:

„Hislepis og Hislepu,
Kommer du ret ikke nu,
Saa bli'er det som det er, hu!"

„Og saa maa I bestandig slaae Ild og puste til. Konen fulgte Raadet, og naar Nogen brændte Foden eller havde Rosen eller et daarligt Øie, gik hun hen og

„Hislepis og Hislepu,
Kommer du ret ikke nu,
Saa blier det som det er, hu!"

Det hjalp een Gang, det hjalp to, det hjalp tre Gange og Konen kom i Raabet. — Nu hændte det sig, at den rige Mand en Dag, da han spiste Fisk, fik et Been i Vrangstruben, og paa ingen Maade kunde faae det ud. Da raadede man ham til at lade den kloge Kone hente. Men da hun hørte hvad hun skulde, sagde hun: Ak Gud, jeg kan jo ikke andet end hvad Herren selv har lært mig." Det havde han for lang Tid siden glemt, og spurgte, hvad det da var? „Ih," svarede hun, det veed I nok: „Hislepis og Hislepu, kommer du ret ikke nu, saa blier det som det er, hu!" Derover kom da den rige Mand til at lee saa heftig, at Benet fløi ud af Halsen.

8.

Sundet ved Als.

Paa Als boede en Kæmpe; han vilde slaae en Bro over til Ærø, hvor hans Elskede boede. Han

begyndte paa det og lagde det store Rev ved Poel; men da han kom paa Dybden, druknede han. Da græd hans Brud; og af de Taarer hun græd opstod Sundet mellem Als og Sundevit.

9.

Den stærke Tobak.

Førend Djævelen endnu havde lært at kjende Skydegeværer, spadserede han engang i en Skov; da mødte han en Krybskytte. „Hvad har Du der?" spurgte Djævelen, da han saae Bøssen. „Det er min Snuusdaase", svarede Skytten. „Ah, saa lad mig faae en lille Priis", bad han. Krybskytten holdt Løbet hen under hans Næse, og trykkede af. Da begyndte Djævelen at snøfte ganske forskrækkelig og sagde: „Det var en grumme stærk Tobak."

10.

Tallene til syv.

Der var engang i Ditmarsken en Mand, det var en Bonde, han havde Kone og Børn, hans Ager gav ham rigelig hvad han behøvede, og havde han end ingen Formue, saa levede han dog lykkelig og tilfreds. Da kom der en Sygdom blandt Qvæ-

get, først døde hans Køer og derpaa hans Heste. I Begyndelsen gik det som det bedst kunde, han kjøbte andre Køer og andre Heste, men da Sygdommen atter og atter bortrev dem, da kunde han ikke mere udfylde deres Plads, og kom i den sørgeligste Stilling. Melk, Fløde, Smør, Alt manglede i Huset, hos Naboerne gik det ikke stort bedre, og med den rede Skilling i Haanden kunde han ikke engang faae Noget at kjøbe hos dem. Nøden var stor. Hans Jord maatte ligge udyrket, thi Hestene, der skulde bearbeide det, vare døde; og hvad var der nu at haabe for Høsten? I tungsindige Betragtninger over sin Ulykke gik Bonden, paa den Tid ellers Markarbeiderne begynde, i sin Mark; han troede, at Gud havde glemt ham, og fortvivlende slog han Hænderne sammen over Hovedet, naar han tænkte paa Kone og Børn. Da stod med eengang en lille Mand i graa Kjole og med trekantet Hat lige foran ham, og tittede ham skalkagtig ind i Øiet. Bonden studsede, og kunde ikke begribe hvor Mandslingen var kommen fra, da der ingen Sti var; han vilde gaae, men Mandslingen omkredsede ham bestandig og sagde til ham: „Men saa siig mig dog hvorfor han er saa sørgmodig, gode Mand; maaskee kan jeg hjelpe ham.“ „Ak,“ svarede Bonden, „hvormed skulde du kunne hjelpe mig?“ Men den lille Mand slap ham ikke førend han havde aabenbaret

ham Alt. Da kneb han sine smaa Øine sammen smækkede med Fingrene og sagde: „Ih, naar det ikke er andet, har det gode Veie. Jeg vil give Eder fire Heste paa fem og tyve Aar; de kunne arbeide for ti og behøve alligevel ikke at fodres. I kan spænde dem for hver Morgen og behøver kun at sætte dem i Stalden om Aftenen, saa skal jeg nok selv sørge for dem. Og i disse fem og tyve Aar skal eders Land blive rigelig velsignet. Jeg gjør kun een Betingelse; I skal, naar Tiden er omme, besvare mig et Spørgsmaal eller selv tilhøre mig." Bonden, der var glad ved denne Udsigt til bedre Dage, sagde Ja, han skulde kun gjøre sit Spørgsmaal, inden fem og tyve Aars Forløb skulde det nok være besvaret. „Nu vel," sagde den Lille, „saa skal du idag fem og tyve Aar sige mig hvad Tallene fra eet til syv betyde." Han rakte derpaa Bonden sin Haand og Bonden gav ham sin igjen. Den lille Mand fulgte Bonden til Landsbyen, gav ham en fuld Pung med Penge og forsvandt; da Bonden kom hjem, stode de fire Heste i Stalden, og hans Kone sagde, at en fremmed Karl havde bragt dem.

Nu drog der atter Ro og Tilfredshed ind i hans Huus. Der blev kjøbt nye Køer, og Huusholdningen blev atter sat i sin gamle Gang. Hver Morgen gik Bonden med sine fire Heste ud i Marken, og det

var mærkeligt at see hvor rask Arbeidet gik fra Haanden. Om Aftenen bragte han dem i Stalden og lod den Lille sørge for dem. Hans Høst var rigeligere og bedre end hans Naboers, og saaledes gik det Aar ud og Aar ind, og snart var Bonden en riig og anseet Mand, byggede sig en ny Gaard og kjøbte deilige store Landstrækninger, for at udvide sin Eiendom. Naar han af og til kom til at huske paa det Spørgsmaal, han skulde besvare, saa tænkte han, det var tidsnok at gruble paa det ad Aare, og opsatte det. Men endelig vare fire og tyve Aar forløbne; da lod det sig ikke mere opsætte. Han begyndte at gruble og at gjætte hvad dog Tallene fra eet til syv havde at betyde, tænkte Dag og Nat og qvælede sig, men kunde ikke udfinde det. Derover blev han da ganske sørgmodig og stille, og da endog en Tid var gaaet blev han syg og tærede synlig hen. Hans Kone og Børn saae det med Sorg, og spurgte ham hvad der feilede ham; men han vilde Intet meddele dem. Jo nærmere Dagen kom, desto slettere befandt Bonden sig. Han vilde hverken nyde Mad eller Drikke, urolig og fuld af Angst laae han i sin Seng, snart bad han og snart græd han. Hans Kone og Børn vege ikke fra hans Side. Da den bestemte Dag nu kom, indskærpede han sin Kone paa det Bestemteste at lukke alle Døre i Laas og alle Vinduer i, og ikke indlade

Nogen, det være hvo det vilde. Da opstod der et grueligt Veir, der reiste sig en Storm med Torden og Lynild, og Regnen faldt i Strømme fra Himlen. Nu bankede det sagte paa Døren; og da der Ingen lukkede op, bankede det endnu engang og en mild Stemme bad om Beskyttelse mod Uveiret. Da vovede Konen sig hen til Døren, og da hun saae høi smuk Mand, med venlige, velvillige Træk, og han ovenikjøbet yttrede, at han kunde helbrede Folk, saa indlod hun ham medlidende. Nu befalede han hende og Børnene at lade ham ene med den Syge; han satte sig ved hans Seng, trøstede ham og vidste ved sin Tale og sin Opførsel saaledes at vinde Manden, at denne under mange Taarer fortalte ham sin Ulykke. Da sagde den Fremmede: Gode Ven, I har været letsindig; men jeg vil hjelpe eder. Saa hør da:

Eet, er Trillebør,
To, er Kariol,
Tre, er Trefod,
Fire, en Vogn,
Fem, Fingrene paa Haanden,
Sex, Ugens Hverdage,
Syv, er Syvstjernen.

Og staae nu op, vær karsk og trøstig. Bonden reiste sig og følte sig virkelig igjen frisk og vel; men

da han saae sig om, var den Fremmede forsvunden. Da mærkede de, at det maatte have været den Herre Christus selv; men hvor Herren selv kommer, er Djævlens Magt forbi. Uveiret varede imidlertid ved, og lod til bestandig at blive værre. Henimod Aften kom Djævlen med en Hvirvelvind, og spurgte strax om Tallene. Da lo Bonden og sagde ham Betydningen. Nu var der Intet at gjøre for Djævlen, bandende vor Herre gik han ind i Stalden, tog sine fire Heste, og forsvandt med dem. Strax tog Uveiret af, og da Djævlen var kommen hjem, var det stille og klart. Men Bonden levede endnu mange Aar from og flittig, og lykkelig ved Herrens Velsignelse.

11.

Doctor Faust og Nissen.

Doctor Faust havde engang havt Nissen i sin Tjeneste. Han seilede med ham i en Glaskasse over Havet og langs Kysterne, for at udforske hvad der hvilede i Dybet. Og Alt hvad han saaledes iagttog nedskrev han paa Papiret. Men da de kom til Indløbet af Flensborg Havn, var Glaskassen nær strandet. Da raabte Dr. Faust: „Hold, Nis!" thi Nissen skulde bringe Skibet til at ligge stille. Fra den Tid af hedder Indløbet der Holdnis.

Noget om det engelske Fabrikliv.

(Af en Reisendes Dagbog.)

Skjøndt dette Billede af det engelske Fabrikliv er i høi Grad sørgeligt, ville vi dog ikke forbeholde vore unge Læsere det. At faae Øiet op for Livets Alvor selv i en tidlig Alder har sin gode Side. Det giver Følelsen Fylde og Nerverne Spændkraft.

Jeg havde været i længere Tid i Irland, og havde havt Leilighed til paa et Gods, der tilhørte en af mine Venner at lære en skikkelig og fattig Mand, ved Navn Owen Brydges, at kjende. Han reiste som Hundreder af hans Landsmænd, alt det man raadede ham derfra uagtet, med Kone og Børn til London, for at gjøre sin Lykke der i en Fabrik.

Som jeg erfoer var han traadt i Tjeneste hos den rige Brygger Alderman Smith. Jeg kjendte heldigviis den første Fuldmægtig, Herr Lowter, begav mig til ham og spurgte ham strax efter de første Hilsner, om der ikke iblandt Arbeiderne var en Irlænder, ved Navn Owen Brydges?

„Saamæn", sagde Lowter, „vi have 150 slige irlandske Skurke; hvordan skal man da vide, om en af dem hedder Peter eller Poul."

„Men jeg har Interesse for den Mand."

„Ja, det er noget ganske andet. Sagde de ikke han hed Stephan Patrik?"

— „Nei, Owen Brydges, ærede Herre —.

„Nu, saa skal de komme til at tale med ham Klokken tre; nu noterer jeg mig hans Navn."

Tilfældigviis kastede jeg et Blik over i Lommebogen og læste: Stephan Patrik. . . .

„Men, min Herre, jeg vil tale med Owen Brydges."

„Aa, undskyld — man har Saameget i Hovedet — vi have idag en ganske ualmindelig Fest. Vil de besee Arbeidssalen?"

Jeg gik. Der havde ikke kunnet være mere stille i et Trappistkloster end i dette Ølbryggeri. De Hundrede af Arbeidere forrettede deres Gjerning med en Nøiagtighed, en Alvor og en piinlig Taushed, der grændser til det Utrolige, de arbeidede uden Ophør, men uden Iver, Ligegyldigheden stod tegnet i deres Ansigt, enhver Bevægelse vidnede om beregnet Langsomhed.

Efter et Qvarteers Forløb kom min Ven Owen. Saalænge vi endnu vare inden Bryggeriets Mure fulgte Owen mig, med Hatten under Armen, uden at tale et eneste Ord. Men neppe vare vi komne udenfor Døren, før hans gamle Munterhed igjen gav

sig Luft. Han greb mine Hænder, kaldte mig sin dyrebare Herre, og overlæssede mig i nogle Minutter med en Strøm irlandske Smigrerier.

„Gud gjengjelde Dem, at de opsøger mig stakkels Djævel. Naa, jeg har meget at fortælle Dem! Du store Gud, hvad vi have maattet døie før vi erholdt nogen Plads her. Men derom en anden Gang. I ti Dage har jeg nu været her, og — ja, det er et naragtigt Huus det — jeg har ikke endnu talt ti Ord her."

„Men eders Kone", spurgte jeg, „hvor er hun?"

„Hos en Modehandlerske ved Stranden. Eders Naade vil dog vel hilse paa hende? Men De maa først see min Dreng, hvis de synes saa, min Paddy, som arbeider i Herr Hoods Bomuldsspinderi. Jeg fortjener tre Shilling om Dagen, min Kone halvanden Shilling og Paddy en Krone om Ugen. Om to Aar vende vi tilbage til Irland og ere lykkelige alle tre."

Vi gik til Spinderiet, og snart viste sig de uhyre af røde Steen opførte Bygninger, beherskede af fire himmelragende Dampskorstene. En Drikkeskilling aabnede mig snart dette storartede Fabrik, der lignede en lille Stad; kun den eiendommelige Larm af Damp og Spindemaskinerne prædikede tydelig nok hvor vi vare. Vi traadte ud i det Indre; der hørtes ingen Lyd uden den eensformige Larm af Træ og Jern.

Hundreder af Arbeidere vare beskjæftigede i Spindesalene, deres Hænder, deres Fødder bevægede sig mekanisk, Dag ud Dag ind, paa samme Maade, og dog talte Ingen et eneste Ord!

Factoren, som førte os omkring i Salen, gjorde mig med megen Selvtilfredshed opmærksom paa, at Arbeiderne arbeidede med samme Nøiagtighed som Maskiner. Og han havde Ret. Den engelske Industri bruger Menneskene som et Maskinehjul, som en Løftestang, kort sagt som et Middel til at tjene Penge. Man vil være rig, Arbeideren er Midlet, intet Andet end Midlet, og de rige Fabrikanter glemme, at det er Mennesker, at det er Brødre, der skulle forhjelpe dem til deres Rigdom.

I Oldtiden offrede Hedningerne ved en eller anden festlig Anledning Ynglinge til deres Guder. Vi vende os med Rædsel fra dette Barbari. Og dog gaae daglig Tusinder med Smil paa Læben forbi disse londonske Fabrikers menneskemorderiske Mure, uden at betænke, at der her i eet Aar offres flere til Guldkalven end i Oldtiden i et Aarhundrede.

Jeg talte derom til Factoren; han trak paa Skulderen, og yttrede, at Industrien ikke kunde bestaae paa anden Maade. Han pegede hen til en Dør, der førte ind i den store Spindesal, hvor Fabrikbørnene arbeide, og vi traadte ind. Der sad de i to lange

Rækker de stakkels Smaa, blege, magre, hentærede, i samme Stilling fra Morgen til Aften. Tenen dreier sig med en uendelig Hurtighed; naar Barnets Haand synker af Træthed, saa brister Traaden. Og Spindemesteren, der gaaer omkring imellem Rækkerne, har et godt Øie og en hurtig Haand, og vee den stakkels Dreng, der kun et eneste Øieblik forglemmer, at han kun skal være Maskine.

Ikke nok dermed. Til dette slappende Arbeide kommer endnu en qvælende Hede. Dampmaskinen var netop lige under Salen, og afgav en brændende Varme. Luften, der allerede uden det næsten ikke er til at indaande for lutter omkringflyvende Bomuldstrævler, foraarsagede efter nogle Minuters Forløb en Hoste, der vanskelig kunde stilles igjen.

Der var maaskee ikke ti Børn mellem dem alle, som ikke bar Døden paa Deres Ansigt. Trods Maskinens Larm hørte man deres beklemte Aandedræt og deres tøre Hoste, der skar mig i Hjertet.

Den lille Paddy var beskjæftiget i Enden af Spindesalen ved det sidste Hjul. Jeg kunde neppe gjenkjende det forhen saa muntre, livlige Barn; det var blegt og sløvt.

Factoren gav Paddy ti Minuters Frihed til at tale med os.

Den gode Owen betragtede med sin godmodige

irlandske Letsind Fabriklivet fra en ganske anden Side end jeg.

„Det er ret prægtigt her" — hvidskede han; „Drengene sidde luunt og godt, og det maa være moersomt for dem at være saa Mange samlede."

„Nu, Paddy", sagde jeg; „hvordan har du det her?" „Her, eders Naade? Her? Hvordan jeg har det?" „Godt? Ikke sandt, min Dreng?" afbrød Fader enham. „Hjemme vilde du idetmindste ikke sidde saa varmt."

Barnet tørrede sit Ansigt af med Bagen af Haanden, og en qvælende Hoste hævede Brystet.

Den stakkels Owen trykkede sin Dreng op til sig, og søgte at berolige ham, idet han fortalte ham om hans Moder.

Her tog jeg Factoren til Side, og sagde: „Disse Værelser ere vist meget usunde.

„Usunde?" svarede han but, „ja vist er det sundere at spadsere ude i Solskinnet. Men ikke Enhver er Riigmands Barn."

„Jeg er overbeviist om, at disse Børn døie meget, og efterhaanden tæres hen."

„Ja", sagde Factoren, „det kunne vi ikke tage Hensyn til. Jeg har selv havt to Smaasønner i Arbeidssalen, men nu ere de borte."

„De har taget dem hjem igjen?"

„Nei — de ere døde!"

„Hvordan", sagde jeg, „de ere døde!"

„Ingen Fabrikarbeider", svarede Factoren, „tør tage sine Børn ud før efter to Aars Forløb. Det er en Forpligtelse."

„Men naar det gjelder Liv og Død?"

„Det hjelper ikke. De engelske Love, skal jeg sige dem, beskytte Industrien."

De ti Minuter vare forløbne, den stakkels Paddy maatte igjen sætte sig til Arbeidet. „Eders Naade", sagde Owen, da vi gik, „hvad synes eder, har Barnet det ikke godt her? Gid blot dets stakkels Moder havde det ligesaa godt!"

Vi toge nu hen til den Fabrik, hvor Owens Kone arbeidede. Det var Frøken Lauries storartede Modepynt. I en stor, viid Rotunda, der oplystes fra oven og lignede et dobbelt Skuespilhuus, sadde de Piger, der arbeidede for Frøken Laurie. Der var vel omtrent 600. Paa Bordet laa i den fuldkomneste Uorden Silketøi, Gage, Baand og alle Slags Tøier; ovenpaa i et Galleri forfærdigedes Hatte.

Jeg var forbauset over det Storartede deri, men endnu mere over, at ogsaa disse Piger — taug stille. Hvilken Magt maa ikke Industrien i England besidde, siden det kan bevirke det Underværk, at bringe 600 unge Fruentimmer til at tie. Men

Mathed og Modløshed laa da ogsaa tegnet paa deres blege, afkræftede Ansigter.

„Men her er jo meget rart", hvidskede Owen mig i Øret. „Her fortjener man vist sine Penge let. Jeg tænker ikke min Kone har Grund til at klage."

Og virkelig klagede Konen, der nu kom hen til os, slet ikke; hun søgte at smile, skjøndt Taarerne jo rigtignok stode hende i Øinene.

„Synes I godt om det her?" spurgte jeg.

„Om det behager hende! afbrod Owen mig. Hvad skulde der vel mangle hende her?"

„Hvad bestiller I her?" spurgte jeg videre.

„Om Morgenen feier jeg Galleriet, og træder forresten hele Dagen Naalene for Sypigerne."

Owen lo høit. „Naa, saa kan du da idetmindste ikke være træt om Aftenen."

Konen sukkede dybt og tørrede sine brændende Øine; den gode Owen vidste ikke, hvor trættende og anstrengende et saadant Arbeide kan være, naar der slet ikke er nogen Afvexling. Hun taug og spurgte til Paddy, og hvordan Owen selv havde det.

„Paddy spinder og jeg bærer Maltsække, og naar jeg er træt, saa tænker jeg paa dig, Kathy. Den Tid vil jo komme, da vi Alle ville være lykkelige sammen."

Kathy løftede sine Øine mod oven, sukkede og

gav os derpaa sin Haand til Farvel; de ti Minuters Frihed var forbi. Da vi vendte tilbage, saae vi Kathy gaae omkring i Rotunden, fra Syerske til Syerske, og træde Naale. Ingen Vederqvægelse, ingen Ro; Menneskemaskinerne maae gaae uden Ophør, uafbrudt!

Imidlertid var den Tid kommen, da Festmaaltidet i Bryggeriet skulde finde Sted. Da ogsaa jeg var indbudt dertil, begav jeg mig derhen igjen med Owen. Musikchoret fra Cirius havde allerede begyndt at spille da vi kom, og Bryggeren Smith førte just sine fornemme Gjester ind i Spisesalen, der var udsmykket med Blomster, Guirlander og Grønt. I Midten af Stuen stod et riigtbesat Bord med 40 Couverter.

Langs Væggene stode Bryggeriets Arbeidere; de svingede deres Hatte, da Selskabet kom forbi, og raabte det ene Hurra for Hr. Smith efter det andet.

Under Maaltidet stode Arbeiderne rede til at forstærke de Skaaler, der paa engelsk Viis blive udbragte i Mængde, ved deres Vivatraab. Det var et Maaltid, saa riigt som en orientalsk Fyrstes; de udsøgteste Spiser, de fineste Vine bedækkede Bordet, og det var heelt ud paa Morgenen for Selskabet skiltes. Gaae kunde de Færreste, og Hans Herlighed

Lordmayoren blev baaren ud til sin Vogn af sine to Tjenere.

„Ih nu", sagde jeg, da jeg gik over Gaarden og mødte Owen; „I har levet ordentlig flot inat."

„Eders Naade," sagde Owen halv hvidskende, „vi have hver faaet et Stykke Brød og et Glas Øl."

Ved Porten mødte jeg Hr. Smiths Fuldmægtig. „Havde jeg ikke Ret?" raabte han til mig, „det var et Gjestebud, hvis Lige ikke findes."

„Det var storartet!" svarede jeg.

„Ja, og hvad den af Dem anbefalede Arbeider angaaer", vedblev han, idet han rakte mig Haanden, „saa skal jeg nok anbefale ham til Herr Smith. Hans Navn var jo Stephan Patrik, ikke sandt?"

„Nei, vist ikke, det er Owen Brydges."

„Vel, vel, hans Lykke er gjort, det kan De stole paa!"

Under den stakkels Owens varmeste Taknemmelighedsyttringer forlod jeg Fabriken og Engeland, efterat jeg først havde overdraget en Ven af mig, at tage sig af mine stakkels Irlændere, om det behøvedes. To Aar derefter førte mine Forretninger mig atter til London, og en af mine første Sorger var at erholde Underretning om Owen. Jeg gik hen i Herr Smiths Bryggeri og fandt Alt uforandret, kun var

den første Fuldmægtig bleven en heel Deel mere corpulent.

„Ah", raabte han, da han saae mig. „De vil besøge deres Client? Ja han har gjort Carriere. Vil de see ham?"

„Ja gjerne!" svarede jeg.

Fuldmægtigen tog mig under Armen og førte mig til en af Dampmaskinerne. „Opsynsmand over Haandlangerne er han bleven, intet mindre. Nu, det er en dygtig Fyr, og vi maae takke Dem for Deres Anbefaling."

Vi gik ned i Malttørringshuset, og Fuldmægtigen blev staaende foran en stor, halvnøgen Knegt, der gav Arbeiderne deres Plads. „Nu, sagde han," idet han slog denne paa Skulderen, „hvordan gaaer det, Mester From Brydges?"

Jeg forskrækkedes, saae paa Manden, og hvidskede til Fuldmægtigen: „Det er ikke ham."

Fuldmægtigen slog sig for Panden: „Fordømt, der har min Hukommelse spillet mig en slem Streg. Det er jo sandt, Manden heed Stephan Patrik."

Forbittret vendte jeg ham Ryggen, og brød mig ikke engang om at rette Navnet. Jeg forhørte mig i Skrivestuen om min stakkels Owen, han havde forladt Bryggeriet fire Uger efter min Afreise; ingen vidste hvor han var kommen hen. Jeg gik til Spin-

deriet; den lille Paddy havde holdt sine to Aar ud, og var taget bort for en Maaned siden, hvorhen vidste Ingen. Om den gode Kathy vidste Modehandlerskeu Intet at sige; hende kunde de slet ikke huske.

Hvad var der nu blevet af disse tre ulykkelige Mennesker, der troede at skulle gjøre deres Lykke paa Londons Fabriker?

Jeg gik til den Ven, jeg havde overdraget at have et Øie med dem, og han fortalte mig, at han ikke havde tabt dem af Sigte. Owen havde ogsaa været hos ham flere Gange, men var paa senere Tid bleven borte, fordi han arbeidede i et udenlandsk Fabrik. Dog vidste han hvor Kone og Børn var, de vare syge, et Par Gange om Ugen sendte han dem Spise.

Jeg begav mig hen til dem. I et elendigt Hul, mørkt som en Kjelder, fandt jeg Kathy og hendes Søn. Deres Sengklæder var en gammel Kaabe og en Kjole, Gulvet deres Seng. Taarerne styrtede den stakkels Kone ned ad Kinden, da hun saae mig; ogsaa den lille Paddy forsøgte at reise sig op, og et Smiil omsvævede den af Sygdom og Nød fortrukne Mund.

„Gud velsigne Dem", sagde Konen, „De har altid meent det godt med os. Kan de erindre, hvor frisk og sund min Dreng var for et Par Aar siden.

See, saaledes har jeg faaet ham tilbage fra Fabriken!"

Paddy slog Øinene ned, medens jeg betragtede ham.

„O London! London!" sagde Moderen, idet hun rakte Haanden mod oven, „du er et sandt Helvede for os Irlændere; vi komme herhid, for at ødelægges og døe."

Jeg kunde ikke taale at see al denne Nød. Jeg gik, og var saa lykkelig faa Dage efter at faae en Forvalterplads paa Landet til Owen. Der lever han nu med sin Hustru; Paddy er død, Fabrikluften havde ødelagt hans Sundhed.

Fuglens Sang paa Kirkegaarden.

Jeg stod paa Kirkegaarden
En Sommerdag saa skjøn,
Og hver en lille Gravhøi
Var blomstersmykt og grøn.

Og Solens Straaler stænkte
Den hvide Marmorsteen,
Og Nattergalen sang saa
Smukt fra Lindens Green.

Jeg lyttede til Sangen
Fra Nattergalens Bryst,
Og som jeg stod og lytted,
Den sang med dæmpet Røst:

O, Sanger! hør min Klage,
Og stands din Vandringsstav,
Og hviil Dig i det Grønne
Ved denne lille Grav.

Saa vil jeg Dig fortælle
Hvem Graven gjemmer her,
Naar Du faaer det at vide,
Da faaer du den vist kjær.

Det var en lille Yngling,
Han var kun tretten Aar,
Han havde Nordens Øine
Og Nordens gule Haar.

Han var saa glad som Fuglen
Der flyver under Sky,
Og selv han blev opfostret
I Kjærlighedens Ly.

Thi Faderen var kjærlig
Og Moderen var øm,
Og Livet var herneden
For ham en Foraars Drøm.

Hans Hjerte var saa ædelt,
Han havde lys Forstand,
Og Barneøiet stirred
Tidt op mod Lysets Land.

— Men som en Nat han drømte
Om Lysets høie Kyst,
En lille sneehvid Engel
Ham trykked til sit Bryst.

Den tog hans Haand saa kjærligt,
Gav ham et sagte Kys,
Det var for ham saa saligt,
Men koldt, som Gravens Gys.

Den tog hans Sjæl og svang sig
Høit over Himlen blaa,
Og førte den til Herren
Og til de Engle smaa.

Der sidder han og leger
Med Englesmiil paa Kind, —
Hans Fader og hans Moder
Er sorrigfuld' i Sind.

Med Barnet, som de elsked,
Den Engel jo bortfløi,
Og ak, de har tilbage nu
Kun denne Blomsterhøi.

Og Herren har nu taget
Hvad Herren her dem gav;
Thi Barnet boer i Himlen,
Og her er kun dets — Grav!"

Saa fløited Nattergalen,
Og Vemodstriller slog,
Men fra den lille Gravhøi
Jeg tankefuld bortdrog.

Fra Kirkegaarden vandred
Jeg mens i Hjertet klang:
Hvad denne Verden skiller
Skal samles hist engang!

F. W. Karup.

Testamentet.

En Historie for Børn, der holde af at regne.

Naar den gamle Jens Johansen, Nattevægter i den gode jydske Stad Aarhuus, om Aftenen traadte ud af sin Gadedør, for at begynde sin Vandring gjennem Gaden, kunde Aarhusianerne med Bestemthed sige: „Aha, nu slaaer Klokken strax." Thi Jens Johansen var en i høieste Grad punctlig Mand, det vidste baade Store og Smaa. Han fik derfor ogsaa altid, saasnart han viste sig paa Gaden, mange Opfordringer til at vække om Morgenen, og den, som havde overdraget ham et saadant Hverv, kunde ogsaa være sikker paa, at Klokken lød til bestemt Tid. Folk sagde ogsaa spøgende om ham: „Jens Johansen gaaer punctligere end Raadhuusuhret," og det var sandt, thi i de 36 Aar, han havde været Vægter, var Uhret af og til gaaet istaa, men han aldrig; hans Røst udraabte altid klart og bestemt hvad Klokken var, saasnart det lille: „Hou, Vægter, hou," var gaaet forud. Men ikke alene i sit Embede ogsaa i sit Huus var Jens Johansen en punctlig Mand. Trods sin høie Alder sov han kun sex Timer i Døgnet, stod

op om Middagen Klokken 12, spiste sit tarvelige Maaltid til Klokken halv eet, og holdt for Øvrigt nøje Regnskab med alt hvad der skete. At regne havde alle Dage været hans Moerskab, og hver Eftermiddag haandterede han Griflen og Tavlen en heel Time. Naboerne drillede ham stundom med hans Regnelyst, men han svarede dem: „Regnekunsten har gjort mig til en Mand. Hvis jeg aldrig havde regnet, var jeg sikkert nu en Stodder, der laa Fattigvæsenet til Byrde."

Og naar Nogen dadlede Jens Johansens rigtignok ikke vellugtende Tobak med den Bemærkning, at Nattevægteren nok var den Mand, der kunde anvende fire Skilling mere paa sin Tobak, saa fik han altid det Svar: „Det er dyrt nok til at puste op i Røg. Fire Skilling om Ugen udgjør tretten Mark om Aaret. Det er altfor stor Udgift for en Vægter, naar han skal komme skikkelig ud af det."

Saaledes fik hver, der spurgte, sit behørige Svar og naar Naboerskerne kom og sagde: „Aa, lille Jens Johansen, hvor kan I være saa taabelig at spare til Arvinger, der dog ikke vide Eder Tak derfor", saa svarede han slet Intet, men lo saa smaat i Skjægget, og var glad ved, at de ikke vedblev at spørge.

Og virkelig forholdt det sig noget aparte med Jens Johansens Arvinger. Hans Kone og Børn

vare døde tidlig, og han havde kun Slægtninge langt ude, der kunde gjøre Fordring paa at arve ham. Den gamle Mand kjendte dem neppe, og rystede ofte forundret med Hovedet, naar han i den tidlige Morgenstund hørte et: „God Morgen, Farbroder" af en fremmed Mund, og da ikke sjelden saae et ham ganske fremmed Ansigt. Men han havde dog efterhaanden bragt i Erfaring, at der var 11, der gjorde Krav paa engang som Frænder at følge hans Baare, skjøndt de jo rigtignok kun bekymrede sig lidet om ham i hans levende Live. Jens Johansen behøvede imidlertid heller ikke deres Hjelp, thi som en betænksom Mand, der aldrig glemte Fremtiden, havde han tænkt paa sin Pleie i Alderdommen, og Himlen havde synlig hjulpet ham dermed. Thi da han engang for over ti Aar siden i en iiskold Januarnat vendte hjem fra sin natlige Gang, for at optøe sine stive Lemmer bag Ovnen, fandt han paa sin Dørtærskel et halvtforfrossent spædt Barn, der kun var sparsomt hyllet i Pjalter og paa ingen Maade var beskyttet mod Kulden. Kun en sagte Hulken røbede, at der endnu var Liv i den Lille. Men det var ogsaa nok til at opfordre den gamle Natvægter til virksom Hjelp, og til at opbyde alt, hvad der var fornødent til Barnets Redning. Først da dette var lykkedes ham, først da Drengen munter og rask smilede ham imøde, lagde han

Mærke til det Brev, der faldt ud af Drengens Pjalter, og som var bestemt til at afgive en Forklaring om Drengen. I Brevet stod: „Jens Johansen, I skal som Rygtet fortæller være en Mand, der kan regne godt. Maaskee kan I udregne hvordan denne Dreng skal komme igjennem Verden. Hans Moder er død, og han har i den vide Verden Ingen der kan hjelpe ham."

Den gamle Vægter spurgte og forhørte sig ikke. Han tog for Guds Skyld Barnet i sit Huus, og betragtede det som en Gave fra Himlen, som et dyrebart Pant, Herren engang vilde fordre tilbage af ham. Da Barnets Moder, uagtet alle Efterforskninger ikke var at finde, saa saae Øvrigheden i Aarhuus gjerne, at Vægteren beholdt Barnet som sit. Kun de elleve Arvinger saae skjævt til det, og til at en fremmed Kone paa deres Frændes Bekostning overtog Barnets første Pleie. Da han endvidere senere ikke alene holdt ham i Skole, men ogsaa anvendte en Skilling paa gode Boger, for at Drengen kunde lære Noget, saa indsaae Arvingerne nok, at denne Dreng kun var kommen i Vægterens Huus, for at berøve dem en Deel af deres Arvepart. Dette kom nu vel Jens Johansen for Øre, men han brød sig kun Lidet derom, saa meget mindre som Vægterens Vilhelm var den flittigste af alle Drengene i Borger-

skolen. Navnlig var han en heel Karl i Regnekunsten, og slog Sparto til alle de Drenge han kjendte. Men heri havde ogsaa Jens Johansen selv været hans Lærer, og havde anvendt mangen Time paa at indvie Drengen i de arithmetiske Mysterier, som han selv havde brugt Aar efter Aar til at sætte sig ind i. Men heller ikke i de øvrige Discipliner var han nogen Sinke, endskjøndt han uden for sine Læretimer havde mangt et Arbeide i Huset at forrette, for at skaffe Faderen saamegen Lettelse som muelig.

Saaledes havde de levet længe sammen, uden at Vilhelm nogensinde tænkte paa, at hans Pleiefader kunde døe fra ham. Men desto hyppigere tænkte maaskee de elleve Arvinger derpaa, og de saae allerede i Aanden hvordan den lange næsvise Dreng kom til at tøsle af tomhændet, naar de sloge Døren i for ham. Da nu virkelig en Vinter Vægteren følte sin Kræfter tage af, da han følte, at han ikke mere kunde vogte Huus og Hjem for de gode Aarhusianere, saa sendte han en Eftermiddag Vilhelm til Byfogden, og lod den gamle Herre høflig bede om et Besøg. Denne lod ikke vente paa sig længe, og traadte til de nysgjerrige Naboers Forbauselse en Eftermiddag ind i Natvægterens lille Huus. Jens Johansen lod Drengen gaae bort saa længe, og til heelt ud paa

Aftenen forhandlede de to Mænd sammen, hvorpaa Byfogden gik bort med en venlig Hilsen.

Fra denne Time af blev Jens Johansen mere stille end før, og snart sneg han sig omkring som en Skygge. „Den Gamle lever vist ikke længe", sagde Naboer og Gjenboer, og Naboer og Gjenboer havde Ret.

I de sidste Dage af Marts 1848 kom Vægteren en Morgen tidligere end sædvanlig tilbage fra sin Post, krøb hurtig i sin Seng, og forlangte hurtig sin Kaffe. Vilhelm vilde ile til Doctoren, men det fik han ikke Lov til; den Gamle forsikkrede, at hans Ildebefindende kun var en Overgang. Og det syntes næsten ogsaa saadan, thi om Eftermiddagen var han atter saa rask, at han gav sin lille Dreng alle Slags smaa lette Regneopgaver, spøgede med ham og morede sig med ham, naar de hurtig regnede Exempler mærkværdig nok alle gave eet og samme Facit. Men om Aftenen var han dog for svag til at gaa paa Nattevagt og maatte lade Vilhelm tilsige En til at overtage hans Hverv og raabe for ham.

„Gaa, min Søn," sagde han til Drengen, „gaa, naar du kommer tilbage, er det nok bedre med mig end nu."

Og virkelig var den gamle Mand sovet ind, da Vilhelm vendte tilbage, sovet ind, og det saa fast at han aldrig kunde vaagne mere. Han var død.

Vi ville ikke tale om Vilhelms Sorg, ikke om hans Trøstesløshed, da der næste Morgen traadte fremmede Folk ind i Vægterens lille Huus, og da man bragte Kisten, som de elleve Arvinger havde besørget. Overalt mødte han Ansigter, der sagde ham, at han var overflødig. Men Arvingerne vare dog grumme gode, de tillode ham at blive i Sørgehuset til Liget var kommet i Jorden; „thi," sagde de, „saa skal han i Fattighuset, hvor han egentlig allerede som Barn hørte hjemme. Det var ogsaa en Dumhed af den Gamle at anvende saa mange Penge paa Drengen, thi hvad kan det nu nytte til?"

Men dette sidste Spørgsmaal fik et andet Svar end Arvingerne havde ventet.

Jens Johansens Liig blev ført til Graven, og de elleve Arvinger fulgte i dybeste Sorg. Den sidste i Toget var Vilhelm. Han græd bitterlig, ikke saameget af Frygt for en mørk Fremtid som over en ædel Pleiefaders Død. Men med den mørke Fremtid forholdt det sig paa en egen Maade.

Natvægteren havde nemlig efterladt sig et Testament og Byfogden indfandt sig for at aabne det. Omgiven af alle Arvingerne brød han Seglet og læste:

„Da, efter min Erfaring, Arvingerne efter en Afdød sjelden kunne komme overeens om at dele den

Afdødes Formue ligelig, saa har jeg, for at forebygge al Strid, forordnet og bestemt: 1) Enhver af mine elleve Slægtninge efterlader jeg, uden Hensyn til hvor nær de ere mig, saa mange Rigsbankdaler som Herren har givet mig Leveaar paa Jorden. 2) Saa mange Fattige i Aarhuus som jeg er bleven Aar gammel skulle af mit Efterladenskab hver erholde een Rigsbankdaler. 3) En Sum, der ligeledes er af samme Størrelse som Antallet af de Aar jeg har levet, testamenterer jeg til Borgerskolen her, med det Tilfoiende, at for Fremtiden enhver Discipel skal have fire Skilling for ethvert Regnestykke han har regnet sikkert og hurtigt, saalænge til Pengene ere slupne op. Der vil derved netop blive uddeelt saa mange Fiirskillinger som der er gaaet Aar efter Christi Fødsel. 4) Mit lille Huus og Resten af min rede Formue, der netop beløber sig til Saameget som mine elleve Arvinger tilsammen have faaet, skal den have, der i det Seneste fem Minuter efter Testamentets Bekjendtgjørelse, med opmærksom Jagttagelse af ovenanførte Bestemmelser, har udregnet, hvor stor saaledes min samtlige Formue var i rede Penge."

Byfogden tog rolig sit Uhr op, lagde det hen foran sig og sagde:

„Jeg beder Jens Johansens ærede Arvinger, for deres egen Fordeels Skyld, at opbyde deres Dygtig-

hed i den ædle Regnekunst og skjænke Gjenstanden den fornødne Opmærksomhed, da Arveladerne kun har stillet en meget kort Frist til Opgavens Løsning."

Og der indtraadte en ængstelig Stilhed. Arvingerne betragtede hverandre forlegent og sank hen i alvorlig Eftertanke. Store Sveddraaber perlede hist og her frem paa Panden, Læberne aabnede sig og lukkede sig igjen, og tre Gange aabnede ogsaa Vægterens Svoger sin Mund, kun for at lukke den igjen. Den gamle Fætter med Hornbrillerne fusede endelig ud med et Svar paa Maa og Faa, og raabte: „25,000 Rbd." Derved opstod der da en lydelig Latter, og Alle bleve forstyrrede i deres Regning. Men Borgermesteren pegede betænksom paa sit Uhr, og sagde: „Der mangler nu kun eet Minut!" Da lød pludselig en barnlig Stemme henne fra Baggrunden af Værelset, og nævnede Aarstallet 1848, medens alle Andre saae sig forskrækkede omkring.

„Rigtig! rigtig! ganske rigtig" raabte Byfogden tre Gange; Vilhelm har gjettet det, og ham tilhører saaledes Summen samt Arveladerens Huus."

„Jeg reiser Indsigelse", raabte Fætteren med Hornbrillerne, „Drengen er ingen af Arvingerne."

„Og dog", svarede Byfogden, „tilfalder det ham, thi Slutningen af Testamentet, som jeg nu skal oplæse, lyder saaledes:"

„Og da det med Vished er at forudsee, at ingen Anden end min Pleieson Vilhelm vil løse Opgaven saa hurtigt, saa er det min faste Villie, at ingen af de elleve Arvinger skal forstyrre ham i Besiddelsen af det ham saaledes tilfaldne Arvelod."

Derimod var nu Intet at sige, og de Elleve maatte lade det skee, som de ikke kunde forhindre. Hvad der videre skete ville vi meddele „Børnevennens" Læsere i næste Hefte, naar de have besvaret følgende Spørgsmaal, der vist ville falde dem lette, naar de sammenholde Testamentets Bestemmelser med Vilhelms Svar:

1) Hvor gammel blev Jens Johansen?
2) Hvor meget fik hver af hans elleve Arvinger?
3) Hvor mange Fattige i Aarhuus fik en Rigsdaler hver?
4) Hvor stor en Sum fik Borgerskolen, og hvor mange dygtige Drenge fik godt af Summen?
5) Hvor stor var Resten, som Vilhelm fik?
6) Hvor stort var Jens Johansens hele Efterladenskab?

Lidt om Smaafolk.

Dverge! Dverge! Ere de ikke vore gamle Venner? Er det de smaa pudseerlige Folk, Gnomer og Kobolder, der forekommer i de smukke Eventyr, boe i Bjerge, bevogte Skatte og spille Menneskene alle Slags Smaapuds? Ja ganske vist, men om hine Eventyrets Dverge vil jeg nu ikke tale, kun om de levende, virkelige Dverge, der ere Menneskebørn som vi, men efter en formindsket Maalestok. Naturen skaber Store og Smaafolk, Folk saa smaa, at det er curieust at see paa. Det er det Slags Dverge, der for Aar tilbage vare yndede af Keisere, Konger og Hertuger, og som, hvor smaa de end vare, dog fik hele Landet til at tale om dem.

Der var saaledes den grusomme romerske Keiser Tiberius; han havde ved sit Hof en Dverg, der endogsaa var af Adel, og som var saa nydelig at han kunde rummes i en Soldats Hjelm. En Dag var han bleven borte; man søgte ham ængsteligt overalt. Forgjæves. Endelig fandt man ham i en Krog af en gammel rusten Hielm. Der sad han ret som Sneglen i sit Huus. Den romerske Keiserinde Julia havde ved sit Hof to Dverge, der vare hinanden saa lige i Størrelse og Figur, at man skulde have anseet dem for

Tvillinger. De vare ubrødelige Venner; de gik aldrig fra hinanden, deelte Glæde og Sorg og hvidskede, som Brødre, Jupiters Statue deres Ønsker i Øret.

I det 16de og 17de Aarhundrede vare Dvergene en fuldkommen Modesag. Der var ikke nogen Regent i Europa, som ikke havde sin Hofdverg. Blandt de meest berømte hørte den tappre Ridder Jeffery-Hudson ved den engelske Kong Carl d. 1stes Hof. Jeffery-Hudson var neppe tre Fod høi, men fuld af forvovne Indfald, og han besad saa meget Mod, at han bestod en verdensberømt Tvekamp med en opirret kalkunsk Hane og det med en af de største. For hele Hoffets Øine fældede Sir Jeffery-Hudson (thi han blev for denne Heltedaads Skyld slaaet til Ridder af Dronningen) den kalkunske Hane, og kronede sin Seier med at han, efterat Hanen var stegt, fortærede den i to Maaltider. Paa vort andet Billed see vi hvorledes han engang havde den kongelige Kjøkkenmester tilbedste. Han krøb nemlig ind i en stor Kasserolle, hvori der var Ragout. Da nu Kjøkkenmesteren kommer med Skeen, for at smage paa Ragouten, springer den lille Sir Hudson ud og bider den forskrækkede Kjøkkenmester Fingrene tilblods. Denne vil naturligviis hevne sig med Skeen, men hurtigt er den Lille borte og ude af Kjøkkenet.

Den russiske Prindsesse Natalie, den berømte Czar, Peter den Stores eneste Søster, havde engang et meget snurrigt Indfald. Hun havde foresat sig a foranstalte en stor Dvergefest med en hidtil useet Glands og med keiserlig Pragt. Det var selv i det uhyre russiske Rige just ikke nogen let Sag at opdrive en saadan Skare af Miniaturmennesker af begge Kjøn, som der behøvedes til en saadan Fest. Endelig lykkedes det dog at faae 40 Par samlede, og nu var det en Lyst at see paa disse phantastisk udpyntede Smaafolk, der tumlede sig omkring i Glandsen af tusinde Lys og under Lyden af Pauker og Trompeter. Smukke have de imidlertid neppe seet ud, og vi vide efter det modneste Overlæg ikke at afgjøre hvo der var meest at beklage, Dvergynglingen, hvem enhver af Dvergdamerne vil have til Dandsen, eller Damerne,

blandt hvilke selv Paris vilde have geraadet i Tvivl, hvo han skulde tildele Skjønhedens Æble.

Dernæst maae vi omtale en anden paa sin Tid ligeledes vidtberømt Hofdverg, nemlig Keiser Carl d. 5tes Livdverg. Hans Navn var Cornelius af Lithauen og han var af Fødsel en polsk Adelsmand. Han og den endnu mere berømte Bèbè, om hvem vi strax skulle yttre os, vare uimodsigelig de tappreste og meest ridderlige Dverge, der nogensinde have maalt to Fod og otte Tommer. Cornelius drog med sin keiserlige Herre i Tyrkerkrigen og havde den uhørte Forvovenhed at bekæmpe en stor, skjægget Tyrk og at fælde ham med egen Haand. Man har et Billede, hvorpaa man seer Cornelius af Lithauen, der driller en keiserlig Livløber. Den snu Lille søger at franarre den enfoldige Store hans Vaaben, der bestaaer i et vældigt Spanskrør.

Vi komme nu til den berømte Bèbè, Kongen for alle Smaafolk, Perlen for hele Dvergridderskabet, en lille Bayard uden Frygt og Dadel.

Bèbè var født af fattige Bondeforældre i en Landsby i Lothringen. Han veiede i sit fjerde Aar ni Pund og fjorten Lod og han var femten Tommer tyk om Livet. Til Daaben blev han baaren paa en Tintallerken. Da han havde naaet sit ellevte Aar, var han endnu neppe fulde to Fod høi. Kong Stanis-

laus d. 1ste af Polen, der dengang ogsaa var Hertug af Lothringen, bemærkede en Dag, da han paa et Jagttog kom forbi Bèbès Bolig, den lille Mand, der legede udenfor mellem Høns og Gæs. Henrykt over den Lilles nydelige Skikkelse tog Kong Stanislaus Gemalinde ham strax med til Hoffet, hvor han blev til sin Død, og uddannede sig i alle Slags ridderlige Øvelser, i Dands, Riden og Fægten. Aldrig taalte Bèbè ustraffet nogen Fornærmelse. Strax var han rede med en Udfordring, og mangen stor Hofmand havde Respect for den lille Mands Mod og Kaarde.

Ganske sin Characteer tro — thi han var et lille Bruushoved — see vi ham engang, hvor det gjaldt en Spøg, Dronningen vilde berede sin Gemal ved Bordet. En stor Postei blev frembaaren, et Mesterstykke i Kjøkkenbygningskonsten, den forestillede en Fæstning med Volde, Bastioner og Skydehuller. Med Eet hæver Laaget paa Fæstningen sig af sig selv, og hvo titter ud deraf! Ingen Anden end Bèbè, i den ene Haand en Pistol, som han til Gjesternes Forbauselse og Damernes Skræk fyrer af over deres Hoveder.

I vor Tid ere Dvergene ved Hofferne gaaet ud af Moden. Kun Tom Thumb, den lille General fra Amerika, har i den seneste Tid viist sig i Frankrig og Engeland og vundet sig Krandse og Gaver.

Fuglen

Sikken Fugl jeg har fanget
Lys og deilig og skjær,
Paa min Arm skal den gynge
I dens Rede af Fjer;
Paa min Arm skal den gynge,
Tingeting, tingeting,
Til med udvoxne Vinger
Den kan flagre omkring.

Begravet og dog levende.

(Efter en Reisendes Meddelelse.)

I en Deel af Jurabjerget boede i Sommeren 1847 Bonden Franz Lopraz i sin Hytte. Veiret var mildt, skjøndt det allerede var langt henne i November; de fleste Hyrder vare allerede dragne bort fra deres Græssepladse, kun Franz Lopraz var endnu bleven tilbage. Hans Fader ventede ham med Længsel, men da han ikke kom, begav han sig paa Veien til Hytten med sin Sønneson Louis. Langsomt stege de op ad det steile Bjerg, og vare allerede nær ved Maalet, da den Gamle forvred sin Fod, idet en Steen rullede bort under den, saa at han kun med stor Møie, støttende sig paa sin Sønneson, kunde fortsætte Veien. Ankomne til Stedet finde de Faderen ifærd med at bryde op. Hans Hjelper, Pierre, skulde drage iforveien med nogen Bagage; Lopraz vil følge næste Morgen med Hjorden. Det forekom ham rigtignok raadeligst, om Bedstefaderen og Drengen fulgte tilbage med Pierre; thi Vinden var nylig gaaet om i et andet Hjørne, og han frygtede for Uveir. Men den Gamle var udmattet; han behøvede Hvile. De besluttede derfor at lade Pierre reise alene, og følges ad Dagen efter.

Men den følgende Dag var Bjerget aldeles be-

dækket med Snee. Endnu bestandig synker den ned, jaget af pibende Vinde. De tvende Mænd betragte hinanden forlegne. Heller ikke er den gamle Bedstefaders Fod endnu ret kommen sig. Man beslutter derfor, at Franz Lopraz skal drage afsted med Hjorden alene, og senere komme tilbage, for at hente sin Fader og sin Søn. Lopraz gjør sig rede til Afreise; Hjorden bliver dreven ud; nogle af Køerne blive angst for Sneefoget, og løbe som rasende omkring Hytten. Endelig kommer dog Hjorden i Gang. Efter nogle Øieblikkes Forløb er Franz Lopraz paa Veien, og den Gamle alene tilbage med Drengen.

Endnu havde ingen af dem den Dag nydt Noget. En Gjed, som de havde beholdt tilbage, blev derfor malket. Da det blev mørkere og mørkere, antændte de Lampen, og satte sig ned, for at nyde deres simple Maaltid. Stormen vedblev at suse; det var som om den vilde rive hele Hytten med sig. Drengen saae ængstelig iveiret, Bedstefaderen beroligede ham. Hytten havde trodset saa mangen Storm, Vinden kunde ikke lette det lave Tag. Sneen vedblev at synke og lægge sig i tætte Lag; de søgte deres Leie og anbefalede sig til Guds Beskyttelse.

Vi skulle nu her meddele hvad Drengen selv har opskrevet om det Skeete:

„Da det er Guds Villie, at jeg skal sidde fangen her med min Bedstefader, saa vil jeg nedskrive hvad der møder os her i Hytten; for at vore Slægtninge, hvis vi muelig omkomme, kunne erfare hvorledes vi have tilbragt vore sidste Dage, eller for at vi, hvis vi atter skulde vorde befriede ved Guds Naade, senere kunne takke ham, naar vi læse Fortællingen om det Skeete. Min Bedstefader ønsker, at jeg skal skrive det op, for at forkorte os Tiden, der ellers vilde gaae noget langsomt."

Da jeg vaagnede op om Morgenen var jeg omgiven af fuldkomment Mørke, og jeg troede at jeg var vaagnet for tidlig. Jeg hørte min Bedstefader famle omkring, og gned mine Øine, men det blev ikke lysere. „Bedstefader," sagde jeg, „I staaer jo op før Dag." „Mit Barn", svarede han, „vilde vi vente til det bliver Dag, saa kom vi til at blive længe i Sengen. Sneen er formodentlig blæst sammen foran Vinduet. Jeg sprang forskrækket op af Sengen, for i en Fart at antænde Lampen; min Bedstefaders Formodning havde sin Rigtighed. „Men Vinduet", føiede han til, „er lavt; det er ogsaa sandsynligt at Sneen kun har optaarnet sig her; nogle Skridt fra Hytten ligger den formodentlig ikke saa høit. — Og vi blive nok afhentede. Det haaber jeg

idetmindste. Men ligesom vi maae stole paa Gud, saaledes maae vi stole paa vore egne Kræfter. Sæt, at vi blive indesluttede her i nogen Tid, saa maae vi tage vort Forraad i Diesyn og raadslaae om dets Anvendelse. Dog maa det være Aften for længe siden. Der hører du, Klokken derhenne i Hjørnet slaaer syv. Heldigviis er Uhret blevet trukket op iaftes; det maae vi heller ikke i Fremtiden glemme. Man maa jo dog vide hvordan Dagene gaae. Ogsaa for vor Gjed maae vi sørge godt; den skal give os Melk."

Drengen malker nu Gjeden; Forraadet undersøges. Hø og Halm er der i Overflod, et lille Forraad af Kartofler og noget Træ. I et Skib er der noget Salt, malet Kaffe, Olie, Svinefidt, flere store Brød, af det Slags der gjemmes i længere Tid, og som tilsidst maa hugges itu med Øxen. Huusgeraadet er usselt. Efter denne Undersøgelse tænke de Indespærrede paa, hvordan de skulle beskytte sig mod Kulden og mod den Snee, der trænger ind i Kaminen. Det var den eneste endnu frie Aabning i Hytten. Det var nødvendigt at aabne en Luge, der nu maatte være bedækket med Snee. Ad en stærk Fyrrestang, der hentes fra Stalden, klavrer Ludvig op til Taget og aabner sig en lille Plet; rundtomkring Hytten er der opdynget Snee, Træerne ere knuste og bedækkede

af de tyngende Sneemasser. Nordenvinden blæser Drengen skarpt i Ansigtet; den pidsker mørke Skyer hen foran sig, og kun af og til titter en Solstraale frem og blænder Drengens Øine. Bedstefaderen raaber til ham, at han skal rense Lugen med den Spade, han rækker op til ham. Anstrengelsen for at udføre det opvarmer Drengen. Døren bliver fri og han binder nu et Stykke Reb fast, saaledes at man ved en Tridse kan lukke Lemmen op eller i, som man har Lyst til. Den proves og Drengen stiger ned igjen.

Blæsten og Sneefoget vedvare stadig, Hytten beskytter imidlertid sine Beboere mod Kulden. Papiir, Pen og Blæk er der endnu en Deel af fra Midsommeren, da Louis opholdt sig der. Men af Olie og Svinefedt er der kun grumme lidt; der maa derfor spares paa disse Ting og de Fangne beslutte allerede nu, da de ikke kunne vide hvorlænge deres Ophold vil vare, kun at brænde Lampe tre Timer om Dagen og sidde den øvrige Tid i Mørke. Af en gammel Bibel, der forefindes i Hytten, forelæser Louis i disse Timer sin Bedstefader Et og Andet, og denne anstiller passende Betragtninger over det Læste. Louis kan stundom ikke betvinge sin Længsel efter sin Moder og sin øvrige Familie. Hans Faders muelige Skjæbne ængster ham; han kunde muelig jo være forulykket paa Tilbageveien. Denne Tvivl er

en Kilde til Sorg for dem begge. Tiden søge de at fordrive som de bedst kunne; Oldingen fortæller sin Sønneson mange Hændelser fra et tidligere Liv; han øver ham i at regne i Hovedet; ved Kaminens matte Lys beskjeftige de sig med dette eller hiint Haandarbeide. Saaledes gaaer een Uge efter en anden i deres eensomme Fængsel; de have naaet den 29de November, den Dag, hans Moder for fire Aar siden døde. Han tænker paa hvorledes han Aaret iforveien tilbragte denne Dag, og hvordan han med sin Fader besøgte Kirkegaarden og sin Moders Grav. Den første December skrev han i sin Dagbog:

„Idet jeg indfører Datumen idag i min Dagbog er det med en vis Skræk. Er November allerede forekommen os lang, hvad vil der da først blive af den hele Maaned vi nu begynde paa? Gid det var den sidste Dag vi vare fangne her. Men Gud veed hvornaar det skal faae Ende. Sneen optaarner sig mere og mere, saa at man skulde troe, at een Sommer ikke var tilstrækkelig til at smelte den. Den har allerede naaet Taget, og naar jeg ikke hver Dag steg op, for at aabne Lugen, ville vi snart ikke mere kunne aabne den eller antænde nogen Ild. Det gjør mig ondt for min Bedstefader, der slet ikke kan komme ud. Jeg spurgte ham imorges, hvad han meest sav-

nede, og han svarede: „Blot et Øieblik at see Solen.“ „Og dog,“ føiede han til, „er vor Skjæbne langt fra ikke saa slem som mange andre Fangnes. Vi have jo Ild og af og til Lys. Vi nyde i vort Fængsel et Slags Frihed, vi have nogle Adspredelser; ingen Fangevogter forstyrrer os. Heller ikke ere vi alene, vor melkerige Gjed deler Fangenskabet med os, og jeg holder inderlig meget af den.“

Disse sidste Ord gjorde Louis eftertænksom, og han ponsede paa at flytte Gjeden fra Stalden ind i Kjøkkenet. Dette skete da ogsaa. En lille Krybbe bliver anbragt i den ene Krog; Blanchette, saaledes hed Geden — holder sit Indtog, og er meget glad over den behagelige Forandring. Den bræger ikke meer saa sørgmodig som før, sorgløs strækker den sig paa sit reenlige Leie. Der mangler den Intet, og der er idetmindste Een i Hytten, som er veltilfreds. De følgende Dage beskjæftiger Louis sig ivrig med at arbeide Sneen bort fra Hyttens Dør, for muelig at tilfredsstille Bedstefaderens Længsel efter at see en Solstraale. Oldingen lod ham forsøge det, fordi Arbeidet adspredte Drengen. Efter fire Dages Forlob var Gangen aabnet, og Ludvig havde den Fornøielse at lede sin Bedstefader udenfor Hytten.

„Det var en mørk Dag, og vi vare meget sørgmodig stemte, da vi ikke saae andet end den sorte Skov, den skybedækte Himmel og Sneen, som omgav os paa alle Sider. Rundtomkring var der Dødsstilhed. Et eneste levende Væsen viste sig for os, det var en Rovfugl, der fløi skrigende hen ad vor lille Landsby. Vi gik ind i Hytten igjen sørgmodigere end nogensinde før. Samtalen gik istaa. Den mørke Dag alene kunde ikke være Skyld i vor formerede Kummer; det kom vel af at vi havde indbildt os, at vi vare frie, og dog vare vi fangne som før."

Louis søger ogsaa at faae Vinduet frit, men han tager for hidsig fat paa Tingen, uden at iagttage de af Bedstefaderen anbefalede Forsigtighedsregler, og han staaer i Fare for at blive begravet af Sneen. Den 9de Decbr. hindres han af en frygtelig Storm, der varer over fireogtyve Timer, og truer med at ødelægge Hytten. De ere nødt til at lade Laagen være til, og maae hjelpe sig uden Ild. En stærk Larm ved Døren er Grunden dertil. De Sneemasser, som Louis har oparbeidet til en Gang, ere styrtede sammen, og Vinduet er atter lukket. Endelig lægger Stormen sig; men de trues af en ny Fare.

„Netop ifærd med at malke Gjeden, seer jeg at den spidser Øren. Snart begynder den at ryste over

hele Kroppen. Hvad feiler dig, Blanchette? — Strax høre vi over vore Hoveder et skrækkeligt Hyl. Det er Ulve, raaber jeg. Stille, min Dreng. Berolige Gjeden. Min Bedstefader nærmede sig den og gav den noget Salt; den rystede endnu bestandig. Hvad vilde der være blevet af os om Veien til Vinduet endnu havde været aaben for os? Ere vi da nu i Sikkerhed? — Jeg haaber det; men tal sagte og klap Blanchette, at ikke dens Bræger skal forraade os. — Som om den havde forstaaet det, blev den saa stille som en Muus. Jeg holdt den omfavnet, min Bedstefader havde lagt sin Haand paa min Skulder. I saadan ængstelig Stilhed tilbragte vi næsten hele Dagen. Gjentagne Gange hørte vi Ulvenes Hylen, snart nærmere snart fjernere. Jeg troede, at det var ude med os. „Vor Stilling er farlig," sagde min Bedstefader. „Sneen er bleven haard, Ulvene kunne klavre op ad Bjerget; imidlertid ville de vel ikke opholde sig længe; paa denne Aarstid drage de gjerne til de Dale, der ligge nær Landsbyerne. Maaskee have de slæbt et Dyr herhen og fortære det her. Forsynet har meent det godt med os; Stormen, der har ødelagt dine Arbeider, har tillige reddet os. Men saaledes er vort Fangenskab dog blevet værre endnu end det var; vi komme aldrig her fra Stedet! Endelig blev Blanchette rolig,

aad igjen glad som før og tyggede Drøv. Ulvenes Hyl var døet hen, Faren for denne Gang lykkelig overstaaet."

Langsomt hensnige Dagene sig for de levende Begravne, kun Omsorgen for Dieblikkets Nødvendigheder forkorter Timerne lidt.

Den otteogtyvende December gjøre de en lykkelig Opdagelse. Louis vil, bevæbnet med en Hakke, gjøre en Aabning i Kjøkkengulvet, for at have en sikker Plads til Vandbeholdning, da Bedstefaderen med Eet husker paa, at der ligger nogle Flasker Viin gjemt der. Der aabnes, rigtig! de finde dem.

„Jeg bad min Bedstefader indstændig strax at tage en dygtig Slurk. Hvilken Glæde for mig, da jeg rakte ham det fyldte Glas. Mere end eet Glas vilde han ikke drikke. Vi maae være sparsomme dermed, sagde han. Jeg vilde derfor slet ikke smage det. Drik du kun; sagde han; det er den korteste Dag idag. Dagene begynde nu igjen at længes, vi ville haabe det Bedste."

Tiden gaaer langsomt. Ved Arbeide og Samtale kæmper de mod Kedsomheden. Ogsaa i Mørke beskjæftige de sig med Haandarbeider, med at flette

Straa og at skjære Træ. Saaledes nærmer sig den første Januar.

„Min Bedstefader gjør Alt, for at adsprede mig. Han giver mig spøgende Opgaver; han fortæller mig tusinde Historier. Vi spise idag overflødigere end ellers, til vore Kartofler drikke vi os et Glas Viin. Gjeden faaer det bedste Hø, frisk Strøelse og en dobbelt Portion Salt og Kjærtegn. Det er en sand Festdag. Gud være os kun saa god at bevare min Bedstefader for mig og mig for min Bedstefader." Her har Bedstefaderen tilføiet: „I Guds Navn! det kunde nok blive Tilfældet, at jeg blev reven bort fra Mine, før jeg kan meddele min sidste Villie. Thi vil jeg her gjøre de fornødne Bestemmelser, og vise min Sønneson Louis, der nu stadig er omkring mig, min Taknemmelighed. Jeg beder derfor mine Arvinger, naar det engang kommer saa vidt at jeg lukker mine Øine, at de give ham mit Uhr, min Bibel og min Kniv, hvori mit Navn er gravet. Disse Ting ville være ham kjære som Erindring om mig, for det Venskabs Skyld, som har forenet os her. Saaledes er det min Villie.

Denne Erklæring gjorde den stakkels Louis alvorlig, thi de saa velmeente Forsigtighedsregler fore-

kom ham kun altfor grundede ved deres hele Stilling. Allerede d. 3die Januar befandt Bedstefaderen sig grumme ilde, Louis maatte hjelpe ham hen paa Leiet, og anvendte Alt, der kun var ham mueligt, for at forskaffe ham Lindring. Det gaaer over, meente han, men med hver Dag befandt han sig dog ringere. Den Gamle trøster Drengen, og forbereder ham paa den forestaaende Skilsmisse, han skulde kun være fattet og taalmodig, naar han engang kom til at være der ene. Han taler med ham om hvordan han vil begraves. Louis græder og er utrøstelig; ofte troer han, at det dog ikke vil blive Tilfældet. Men denne den haardeste Prøvelse, der kan ramme ham, nærmer sig mere og mere, Bedstefaderen bliver svagere og svagere; han kan ikke lade være at klage over alvorligt Ildebefindende. Endnu falder Louis ikke paa, at Afgjørelse mellem Liv og Død skal komme saa hastig, da døer Bedstefaderen pludselig Natten mellem den 7de og 8de Januar.

„Jeg havde lagt mig rolig til Sengs om Aftenen, min Bedstefader syntes at være meget raskere end de foregaaende Dage. Da hørte jeg ham stønne. Hurtigt sprang jeg op fra Leiet, tændte en Fyrrespaan og spurgte, hvad der feilede ham? — „Det var en Afmagt, sagde han med svag Stemme, men den vil nok gaae over igjen.“ — „Vil Du have en Draabe

Viin?" — „Mit kjære Barn! Gnid heller min Tinding og min Pande med et Par Draaber og hent saa Biblen. Læs for mig det Sted, jeg har indstrøget." — Jeg gned hans Pande og Tindingen, tændte, for at kunne see bedre, Lampen, og læste med bævende Stemme det indstrøgne Sted. Opskrækket ved det usædvanlige Lys gav Blanchette sig til at bræge. — „Stakkels Blanchette sagde den Døende, jeg maa dog klappe den endnu en Gang, lad den løs og bring den herhid." Jeg gjorde det og Blanchette stod ved hans Seng. Den var vant til daglig at tage noget Salt af Bedstefaders Haand; jeg lagde noget i hans allerede kolde Haand. Blanchette slikkede den. — „Vær en god Pleiemoder for min Louis," sagde han, idet han lagde sin Haand med Anstrengelse paa dens Hals. Derpaa dreiede han sig om, og jeg førte Blanchette tilbage til dens Plads. Kort efter var min Bedstefader sunken tilbage; han kunde ikke tale mere. Endnu nogle Øieblikke og han var død. — Den stakkels Dreng er nu ganske ene; han bliver mere og mere sørgmodig. Endelig mærker han, at der maa være indtraadt mildere Veirlig; han bruger mindre Brændsel, Røgen stiger ikke mere saa let iveiret. Mod Slutningen af Januar hører han pludselig en stærk Larm som af en fjern Torden; det nærmer sig, bliver mere og mere skrækkeligt, og Hyt-

ten ryster. Endelig er Alt igjen stille. Louis efterseer Væggene; de ere revnede paa mange Steder; En Lavin har styrtet sig ned i Dalen. Fra en anden Side viser der sig nu en ny Fare. Gjeden giver mindre og mindre Melk, og af Fødemidlerne er der næsten Intet mere tilbage. Den ottende Februar skriver han:

„Jeg har ret grædt; for sidste Gang har jeg forsøgt at malke Blanchette. Men det er forbi dermed. Den bræger saa sørgmodig. Hvor vil Du stønne, stakkels Blanchette, naar jeg for at friste Livet maa støde dig Kniven i Brystet. Hvor vil den lide og qvæle sig under min Kniv."

Den arme Dreng har Levnetsmidler til fem eller sex Dage; han har bestemt at inddele det godt. Han gjennemsøger hele Hytten for maaskee dog at finde Noget, men forgjæves. Kulden er igjen tiltagen; Haabet om Befrielse taber sig mere og mere. Dog Noget maa han gjøre. Den 20de Februar skriver han:

„Jeg har fattet min Beslutning. Imorgen forlader jeg Hytten. Jeg vil nedskrive hvordan jeg er kommen paa den Tanke. Igaarmorges tidlig vakte Blanchettes Bræger mig af en ængstende Drøm. Det forekom mig som om jeg med bloddryppende Hænder greb i det stakkels Dyrs rygende Indvolde. Hvor

glædede jeg mig ikke, da jeg endnu saae den levende. Jeg sprang hen til den; den kjærtegnede mig ømmere end ellers. Men jeg havde ikke mere at leve af end til samme Dag. Jeg maatte derfor tage en Beslutning. Jeg greb efter Kniven, og hvæssede den paa Skorstenen; det var mig som om jeg skulde begaae et Snigmord. Jeg gik henimod Blanchette. Den kom mig imøde i den Tanke, at jeg bragte den Salt. Jeg gyste. Jeg kastede Kniven hen, og gjorde Ild paa. Medens jeg varmede mig tænkte jeg: kunne Ulve løbe hen over Sneen, maae vi ogsaa kunne det, og jeg var ude af mig selv af Glæde over denne Tanke. Men snart overkom Frygten mig. Skal jeg løbe lige i Gabet paa de vilde Dyr; skal jeg hengive Blanchette til Bytte for Ulvene istedetfor selv at fortære den? Men det er jo dog ikke vist om Ulvene ville fortære os; vi skulle nok passe paa."

Han gav sig nu til at tomre en Slæde; Gjeden vilde han lægge derpaa bunden. Han selv vil sætte sig op, og haaber at Reisen nok skal gaae heldig. Han tager sin Bibel frem, thi den skal ledsage ham paa Reisen, og lægger det Reb, hvormed Gjeden skal bindes, tilrette. For sidste Gang lægger han sig til Hvile i Hytten.

Men det gik anderledes end han havde ventet. Redningen var nær.

Den 21 Februar, da Kulden igjen var streng, vilde Louis begive sig paa Veien. Han maatte aabne en Udvei for Slæden. Dette var nu lettere for ham, fordi han kunde kaste Sneen ind i Hytten; han begyndte at arbeide, men han blev træt, og maatte gjøre Ild paa for at varme sig. Neppe begyndte Røgen at hvirvle op, før han hørte Skrig langt borte. Det første, han tænkte paa, var Ulvene, der muelig havde bemærket ham, og hurtig lukkede han Laagen. Han lyttede, og hvo beskriver hans Henrykkelse, da han hørte, at man raabte hans Navn. Han svarede af alle Kræfter, fjernt borte gjenlød Luften af Glædesskrig. Snart hørte man en forvirret Larm af Stemmer som Mennesker, der opmuntre hverandre til Arbeide. Efter nogle Minutters Forløb var der banet en Vei til Døren, hans Fader styrter ind i Hytten, udstøder et Glædesskrig og slutter ham i sine Arme.

„Og din Bedstefader? Jeg kunde ikke svare, jeg førte min Fader til Melkekammeret, hvor jeg havde opkastet hans Gravhøi. Vi knælede ned; min Fader reiste sig med de Ord: „For seent altsaa. Men nu afsted, saa hurtig som muelig, for at der ikke skal møde os en ny Ulykke. Min Faders Liig lade vi blive her. Naar Foraaret kommer, føre vi ham

ned til Landsbyen, for at anvise ham hans Hvileplads paa Kirkegaarden." Imidlertid var min Faders Ledsagere ogsaa trængte ind i Hytten; det var begge mine Farbrødre og Pierre. De omfavnede mig Allesammen."

„Nedfarten gik rask. Paa begge Sider af os stod Sneen saa høit som Huse; den var opkastet, for at bane Vei til Hytten. Mere end eengang var den bleven dækket paa ny. Først den senere indtraadte vedholdende Kulde gjorde det mueligt at nærme sig Hytten."

„Jeg vil ikke tale et Ord om min Faders Angst og hans Anstrengelser, for at befrie os. Man havde ikke lidt mindre i Landsbyen end i Hytten. Alle Naboerne viste mig den kjærligste Deeltagelse. Gud har givet mig min Fader igjen, og jeg takker ham. Han har ikke villet, at min Bedstefader skulde see Sine igjen; men Bedstefader har selv lært mig ikke at knurre mod Forsynets Villie, og jeg takker ham derfor i hans Grav."

Hunden og Gedebukken.

„Staa stille dog, Buk, jag ei saadan afsted,
Seer du ikke foran dig det høie Led;
Seer du ikke Huset og Træet derhenne,
Hvordan troer du vel, at den Jagen vil ende?
Staa stille dog, Buk, og pas paa den Steen,
Hvis ikke saa bider jeg dig i dit Been."

Saa gjøede Hunden, men Bukken fløi
Afsted over Enge og Vei og Høi,
Den var som forviltret, den var som døv,
Den lukkede Øinene i og løb;
Jo mere Pasop over Farten skjændte,
Des stærkere den henad Veien rendte.

Muldvarpen og Drengen.

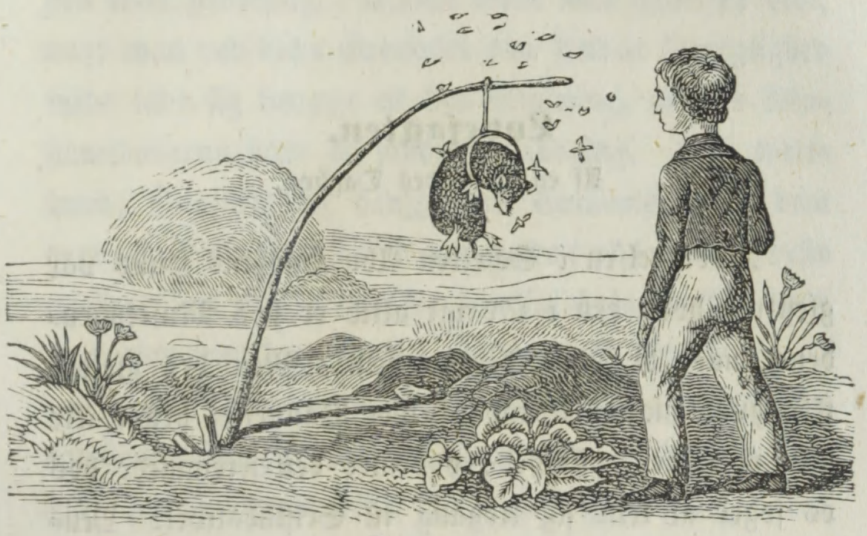

Drengen.

„Der hænger du, Muldvarp, du Blomstertyran,
Tag Ringen af Halsen, prøv kun om du kan!
Før aad du i Orme dig buttet og tyk,
Nu æde til Gjengjæld dig Bræmser og Myg,
Før dræbte du Blomsterne i mine Bed,
Nu sidder du fangen, vær's god og kom ned."

Muldvarpen.

„Du dadler mig, Dreng, ak, at dadle er let,
Men tænk dog først over om vel du har Ret;
Jeg søgte min Føde i Engenes Skjød, —
Hvad kunde jeg for, det blev Blomsternes Død?
Hvor kunde jeg spørge om Ret eller Skjel,
Jeg blev dog ei til, for at sulte ihjel."

Lovejagten.

Af en Reisendes Dagbog.

Modtagelsen i Scheiken Abu Hassans Huus var gjestfri, hvad den i Øvrigt altid er hos Muselmændene, naar de ynde deres Gjæst. Men her gjelder ikke hvad man i Europa kalder Dannelse, heller ikke hiin polerede Høflighed, hvormed den Fremmede hos os søger at lette sig Adgang til Selskabslivet. Muhamedaneren er vel mistroisk mod Anderledestroende, han foragter vel, saasnart den religiøse Fanatisme i ham vækkes, alle dem, der ikke som han hænge udelukkende ved Propheten, og lader sig af sin Foragt forlede til Grusomheder af ethvert Slags; men det Ord han har givet Nogen, denne være af hvilken Tro han vil, kan man ubetinget troe.

„I Christne slutte Contracter med hinanden, Contracter I underskrive og besegle, hos os gjelder en Mands Ord mere end alle Eder og Contracter," sagde engang den mauriske Kjøbmand Mahmud til en italiensk Huuseier i Triest, hos hvem han vilde leie, idet denne rakte ham en Contract til Underskrift; og ofte har jeg selv havt Leilighed til at beundre lig-

nende Træk af Characteerfasthed og Ordholdenhed hos dette Folkeslag. Vistnok vilde man gaae for vidt, naar man ved disse Exempler paa sjelden Oprigtighed vilde lade sig bevæge til den Slutning, at alle Muhamedanerne have et saadant Sindelag. Nei tvertimod, Lumskhed og hensynsløs Grusomhed er dem egen, og disse Egenskaber fremtræde i et saameget desto grellere Lys som Muselmanden fuldbringer Alt hvad han gjør med den yderste Nolighed og Apathi.

Naar han ved Rænker af alle Slags og ved Overtalelseskunster har bragt Offeret for sin Hevn til at give sig til Pris, saa forraader han hverken ved Smil eller ved Blik sin inderlige Glæde; hans Ansigt bliver uforandret, der bevæger sig ikke en Muskel, der forraader hans Følelse. Men er det Øieblik kommet, da det gjelder at handle, da farver paa engang en rask opstigende, næsten feberagtig Glød hans Kinder stærkere; hans Øie, der før hvilede halvt nedslaaet paa Jorden, synes nu at sprudle Ild, og med rask men fast Haand fuldfører han den Hevn, han har udtænkt.

Men han undgaaer dog at tilbyde sin Fjende Gjestevenskab, thi er dette skeet, saa byder Loven ham ikke alene ikke at krænke sit Medmenneske, men endogsaa at forsvare ham, ja at vove Livet for ham.

Dette Folks Grundcharacteer er Apathi; men ikke det Slags Apathi, der tankeløs drømmer hen for sig, og er for lad til at udføre nogen Daad, men det Slags Temperament, der med besindigt Blik betragter Verdens Færd trindt omkring sig, ikke let sluiter sig til Andre, men naar det først har bestemt Noget, hensynsløst forfølger sit Maal. Saadanne Menneskers Kraft er, naar den først er bleven vakt, uhyre, og deres Udholdenhed er beundringsværdig. Derfor har dette Folkeslag i sin Opblomstren ydet noget saa Overordentligt, og erhvervet sig en hæderlig Plads saavel paa Videnskabens som Kunstens Gebet. Men af samme Grund har det ogsaa, fast i det Onde, plettet sig med Grusomhed; og deels af Lyst til at gjøre Bytte deels af Fanatisme forvandlet sig til et Røverfolk, hvis Gjerninger Nemesis har hevnet.

Muhamed, der er at ansee som Skaber af dette Folkeslags senere Storhed, erkjendte med et skarpt Blik saavel de Fordele som de Mangler, der fremgik af hans Landsmænds Characteer, og derfor forbod han dem paa det Strengeste at nyde Viin, idet han havde den Overbeviisning, at berusende Drikke vilde forstyrre hiin rolige Besindighed, som han ansaae for en Dyd. Men paa den anden Side var det ham tillige bevidst, hvor fordærvelig denne Apathi maatte virke hos de Slette, idet den gjorde dem endnu besindigere til at

udføre Forbrydelsen, og derfor ere hans Lærdomme rige paa Formaninger om at udøve Pligterne mod sine Medmennesker, blandt hvilke Gjestfriheden staaer overst.

Dette lod min nye Ven Abu Hassan mig føle i fuldt Maal, han tilbød mig ikke alene sin Beskyttelse under mit Ophold hos ham, men bad mig endogsaa ikke sjelden til Gjest. En Aften indbød han mig til en særdeles Fest. Hans Broder Ibrahim var vendt seirrig tilbage fra et Streiftog i Ørkenen, og ham ledsagede to unge ædle Beduiner, der i deres Holdning viste alt det Stolte men ogsaa tillige det Vilde hos deres Stamme, men som tillige af deres høflige Opførsel lode skinne igjennem, at Kjøbstadboerens Urbanitet ingenlunde var dem fremmed. Foruden disse tog Scheikens sædvanlige Ledsager Abdallah Deel i Festen. Denne, af Fødsel en Beduin, havde fulgt Abu Hassan paa hans fjerne Reiser, han havde kæmpet mangen Kamp ved hans Side, og mere end een Gang reddet hans Liv. Begge vare de derfor uadskillelige Venner.

Da jeg den bestemte Aften traadte ind i Abu Hassans Festværelse, fandt jeg ham siddende ved Siden af hans Broder paa den ophøiede Deel af Divanen. Over dem begge hvælvede sig en rød Silketronhimmel, der var rigt broderet med Guld og

brogede Blomsterguirlander. Foran dem stod et vældigt Bord, der ikke, saaledes som Skik er hos os, var dækket med en hvid Dug, men bestod af et Stykke broget Marmor, med indlagte Figurer af blaa og grønne halvædle Stene; paa begge Sider af Brødrene stode brogetklædte Negerdrenge, hvis Beskjæftigelse deels bestod i at betjene deres Herrers Tobakspiber, deels deri at de joge Fluerne bort med rødfarvede Hestehaler. Ved den ene Side af Bordet sade de to Beduiner, og ligeoversor dem sad Abdallah, ved hvis Side der var anviist Plads til mig. Den fjerde Side af Bordet var fri. I Midten af Festsalen rislede et Springvand, omkring hvilket der i Kjæder fra Loftet hang sex Sølvlamper, hvori der brændte vellugtende Olie, og Lampernes milde Skin brøde sig i Basinet i tusinde glimrende Farver. Gulvet var belagt med kostbare Tepper, og omkring Væggene havde Gartneren anbragt en Fylde af duftende Blomster. Saaledes lignede det Hele snarere en Feehave end en Scheiks Festsal.

Paa de Indtrædende gjorde den orientalske Gruppes Holdning et næsten fortryllende Indtryk. Scheiken, en smuk Mand, paa omtrent 40 Aar, paa hvis regelmæssig formede Ansigt den afrikanske, brændende Sols Straale næsten ikke havde frembragt nogen Farveforandring, sad ubevægelig paa Divanen, og ved Siden

af ham i samme Stilling, med korslagte Been, hans Broder, hvis Ansigt dog var væsentlig forskjelligt fra Abu Hassans. Ibrahim var omtrent fem Aar yngre end Scheiken; hans brune Ansigt blev af et sort kruset Skjæg hyllet i endnu sortere Skygge, og ud af de dybtliggende Øine lynede undertiden en Ild, der kunde vække uhyggelige Følelser, medens derimod Scheikens mørkebrune Øine bevægede sig mildt og roligt, og hans længere fiintkrusede brune Skjæg gav hans regelmæssige Træk et Slags Adel, som man ikke kunde nægte den tilbørlige Agtelse.

Da jeg traadte ind, hilsede Scheiken mig med en let Haandbevægelse, anviste mig derpaa min Plads ved Siden af sin Ledsager, og befalede ved et stumt Tegn sin Tjener at bære Maaltidet frem. Dette var meget simpelt. Det bestod af Riis og kogte unge Høns, nogle Fisk og Landets udsøgte Frugter, saasom Oliver, Dadler, Figner, Bananer, Appelsiner, Granatæbler, og Ananas. Alle disse Retter spistes af Fade med Fingrene, hvorved mine orientalske Venner udviklede en uforlignelig Gratie. De løftede nemlig Haanden, idet de lagde alle fem Fingre sammen, førte den i en let Bue hen imod Fadet, grebe derpaa en vældig Bid og bragte den atter med en bueformet Bevægelse til Munden, hvorhos de vare meget omhyggelige for ikke at komme i Berørelse med Skjæget. Saavel

før Maaltidet som imellem hver enkelt Ret bragte Tjeneren Vand til at vaske Hænderne i.

Min Ubehændighed i at spise paa den Maade syntes ikke at være Scheiken paafaldende. Med et Smil yttrede han: „Skee og Kniv og Gaffel eier mit fattige Huus ikke, men for Øvrigt haaber jeg ikke, at du skal have at beklage dig." Da jeg derpaa forsikkrede, at jeg allerede havde vænnet mig godt dertil, vedblev han med en Smule Satire: „Frankerne ansee os for ureenlige fordi vi bruge Fingrene, men at sønderlemme Stykkerne overlade vi til Tjenerne, thi hvo vilde vel ved Bordet gjøre Slavearbeide? Vi vaske vore Hænder før og efter Maaltidet, men I kysse eders Gjesters uvaskede Hænder, baade ved Ankomsten og ved Bortgangen. Naar I røge, saa er Pibehovedet eder det Kostbareste, og I putte det ilde lugtende Horn i Munden, hos os er Mundstykket af Rav, men Pibehovedet simpelt Leer. Men jeg vil ikke forfølge dette videre, thi det sømmer sig ikke at stride med sin Gjest, desuden veed jeg, at Ibrahim har Noget at fortælle os om sine Streiftog."

Jeg var glad ved paa denne Maade at blive fri for omstændeligere Forklaringer, og henvendte nu, ikke uden i Stilhed at have beundret saavel Abu Hassans Skarpsindighed som fine Vending, min Opmærksomhed paa hvad hans Broder vel havde

at berette; thi Ibrahim var mere bekjendt med Ørkenen og dens Rædsler end nogen Anden, han var ligesom opvoxet der og havde prøvet mangt dristigt Eventyr.

„Broder," begyndte denne, „Allahs Velsignelse har været med mig. Solen var staaet op klar, da jeg, ledsaget af min troe Skare, red ud i Ørkenen. I rask Trav gjennem Ørkenen naaede jeg henimod Aften Oasen Schewsalbulbul, hvor disse tvende Ynglinges Fader, Bedreddin ben Mahmud, allerede ventede os.

Vi qvægede os og vore udmattede Heste ved den smukke Kilde i Høvdingens Dadelplantage, hvor han havde opslaaet sit Telt. Hans Børn og Hustruer sade i en Krog af Teltet og flettede Maatter, Slaveinderne vare beskjæftigede med at male Meel paa Haandmøller, og snart dampede der deilige Kager. Hestene løb frit omkring og slikkede paa Palmernes Blade, naar Drengene, der næsten altid klyngede sig til deres Manker, lode dem et Øieblik Ro. I nogen Afstand græssede en lille Hjord Kameler, som en Dreng paa omtrent elleve Aar, der red en smuk Hest, med sin lille Landse holdt nok saa flink i Orden.

Allerede havde vore Folk, vederqvægede af Hvilen i Dadelskovens Skygge, begyndt en munter Dands, da vore to Venner her sprengte frem i fuld Gallop,

og meldte os, at Abdel Masram, hiin vantro Hund, nærmede sig med sin Karavane."

Ved disse Ord standsede han, og vendte sig til mig med en Tale, der næsten kunde gjelde som Undskyldning:

„Tilgiv, ædle Fremmede, at jeg benævner en Mand, der engang hørte til din Tro med et saa ærløst Navn, men et Menneske, der ikke hænger varmt og inderligt ved sin Tro, er ikke istand til ædel Tænkemaade eller ædel Daad. Men Allah er retfærdig, vor Fjende lever ikke mere!

Diebliklig deelte vi vore Folk i to Hobe; jeg drog foran, for at anfalde vor Modstander, der som vi vidste personlig ledsagede sin Karavane, forfra, og vore to Venner her søgte at angribe dem i Ryggen. Længe rede vi gjennem Ørkenen, og Natten, der allerede var brudt frem, havde udbredt en kjølig Taage over Landskabet, saa at vi følte os dobbelt forfriskede.

Endelig opdagede en af vore Negere, hvem vi havde sendt forud, for at efterspore Karavanen, Trin i Sandet og antog at de ikke kunde være langt borte, i Nærheden af den lille østlige Dase.

Jeg stillede nu mine Folk i Slagorden, og anbefalede dem den største Orden. Langsomt rykkede vi nu frem mod Dasen, saa at Intet hørtes uden

Hestenes sagte Trin i Sandet; det var som om de kloge Dyr kunde mærke, at vi forsøgte et hemmeligt Overfald. Saaledes rykkede vi nærmere og nærmere, og hørte kun af og til Schakalens Hylen, der stadig tiltog i Styrke. Vi vare saaledes dragne et Par Mile frem, da lette Vindpust begyndte at stryge hen over Oasen; den fine Taage fordelte sig og Maanen viste sig i sin fulde Glands over Ørkenen. Alt var stille. Da begyndte min Hest at vrindske lydeligt ud i Natten, og at stampe trodsig med Hovene, som gjaldt det en Kamp. Dens Vrinsken besvaredes af Karavanens Hest, og jeg satte nu afsted i Trav i Spidsen for mine Troe. Kampen var kort, men afgjørende; Abdel Masram havde neppe Tid til at samle sine Folk, før vi vare ham nær paa Pistolskud. En rask Ild fra vor Side lod Fjenden erkjende det Farlige i sin Stilling saameget desto sikkrere som han i samme Øieblik bag sin Ryg hørte Beduinernes Kampraab, der klang vidt hen igjennem Natten. Abdel Masram prøvede skjøndt til ingen Nytte at sætte sig til Modværge; jeg traf ham midt i Fægtningen, og kløvede hans skjændige Hoved med min Sabel. Vore Forbundne vare heller ikke forblevne ørkesløse, og efter faa Minutters Forløb var hans ringe Følge sprengt; kun Faa faldt i vore Hænder saarede, de Fleste laae døde paa Stedet. Belæssede

med Bytte vendte vi tilbage til vor Oase, og lagde os ned, deels for at tilbringe Resten af Natten i Rolighed, deels for at sørge for dem iblandt os, der vare blevne saarede. Neppe havde vi imidlertid hvilet et Par Timer i en tryg Søvn, før Kamelerne vakte os ved deres Skrig, og Hestene tilkjendegave deres Uro ved Vrindsken; vi frygtede et Overfald, skjøndt vi ikke kunde tænke os fra hvad Kant. Men da jeg nærmede mig Dyrene, fandt jeg til min ikke ringe Forbauselse, at et Par Løver havde dræbt en af de smukkeste nubiske Heste, vi havde erobret. Vel gjorde vi strax Jagt efter Løverne, men det lykkedes os ikke at fælde nogen af dem. Den øvrige Deel af vort Tog indeholder forresten Intet, der er værd at tale om; Byttet have vi ført velbeholdent hjem, men Tabet af det ædle Dyr vil mig dog endnu ikke ret ud af Hovedet."

Hermed endte Ibrahim sin Fortælling. Men Abu Hassan, der allerede ofte havde talt med mig om det Ridderlige ved en Løvejagt, sagde til Ibrahim: „Nu have vi jo den deiligste Leilighed, Broder, til at hævne os paa Løven, men tillige til at give vor Gjæst det ædle Skuespil af en Løvejagt, noget han saa længe har længtes efter."

Dette Forslag fandt almindelig Bifald. Ibrahim, Abdallah og de to Beduiner erklærede sig rede til at

tage paa Jagt allerede næste Morgen, og jeg forsikkrede, at jeg ønskede mig til Lykke med at bivaane Jagten paa dette kongelige Dyr.

„Ja vel er det et kongeligt Dyr," bemærkede en af Beduinerne, „og du skal see hvor kongeligt det værger for sig."

Jagttiden blev nu bestemt, og efterat vi havde tilbragt Aftenen med muntre Samtaler, skiltes vi ad. Abu Hassan lovede mig at give mig en af sine meest øvede Heste, fordi han tvivlede om, at min vilde øve at blive, naar Løven nærmede sig.

Endnu før Dagens Frembrud var vort lille Jagtselskab samlet. To Kameler med Levnetsmidler og Vand droge forud, førte af to Negere, Abu Hassan red en af de smukkeste Skimler han eiede, et ædelt Dyr af tyrkisk Race. Han var klædt i en let men kostbar Dragt, og hans Hoved var bedækket af en hvid Turban. Arme og Been vare efter Landets Skik nøgne, og han førte intet andet Vaaben end et let Spyd, som han haandterede ligesom legende. Den Lethed, hvormed han styrede sin Hest, den Færdighed, hvormed han uden nogensinde at vise at det kostede ham Møie, snart kastede sit Spyd i Veiret og greb det igjen, snart som for at forvisse sig om sit Kast, slyngede det mod Sadelknappen paa Kamelerne foran os, saaledes at det hverken saarede Rytteren eller

Dyret, alt dette vidnede om hvor behændig han var i Kampen, og hvor koldt og sikkert han førte sit Vaaben. Ved Siden af ham red Ibrahim med en phrygisk Hue paa Hovedet, og klædt i en prunkløs Jagtklædning. Han havde i sit Belte flere Pistoler, et Vaaben, i hvis Brug han ikke besad ringe Mesterskab. Abdallah, Ørkenens vilde Søn, havde kun kastet en hvid Kappe om sig, og red en fyrig nubisk Hest, som han havde Møie med at berolige saasnart vi nærmede os Ørkenen. Her begyndte den at snøfte og steile som vilde den gjennemflyve Ørkenen i strakt Løb. Begge Beduinerne vare som de andre klædte i hvide flagrende Dragter, og forsynede med gode Rifler, de rede arabiske Heste af det ædleste Slags.

Saaledes droge vi mod Ørkenen. Europæerne forestille sig almindeligviis denne som en uoverskuelig, aldrig afbrudt Slette. Den er imidlertid dog ikke saa stille og øde som man ellers tænker sig en Sandflade, den er tvertimod bevæget som et Hav, hvor man den næste Dag ikke mere kan finde Sporet fra den forrige. Det fine Flyvesand er et stadigt Spil for Vindene; det taarner sig her til høie Sandvover hist til sagte rullende Bølger, der i det fjerne skuffer den tørstige Vandrer. Intet er piinligere end en saadan Skuffelse; den af Tørst Udmattede anstrænger sine sidste Kræfter, for at naae den formeentlige Søe,

og naar han da endelig kommer hen ad det Sted, som han ansaae derfor, saa har han atter det gamle, uendelige, glødende Sandhav for sig, hvis Horizont qvæler ham med fornyede Skuffelser. Et lignende ikke mindre mærkeligt Phænomen bemærkede vi Alle under vort Ridt, kort efterat vi havde forladt de sidste Dadelpalmer, som Araberne kalde Ørkenens Ananer. Pludselig viste sig nemlig i en Afstand af omtrent en Miil fra os i Luften en smilende, grøn Egn, hvor Træerne gyngede sig for Vinden, og beskyggede en Dal, i hvis Midte en klar Søe gjengav Billedet af Palmernes Toppe. Med Eet blev denne Egn levende, der kom nogle Ryttere, leirede sig om Søen, og kort Tid efter fulgtes de af en heel Karavane med Kameler, Heste, Vare, Kjøbmænd, Kameldrivere og Slaver; alle Dragter og Folkestammer kunde tydelig skjelnes, og jeg vilde have troet man kunde høre dem tale, naar ikke Alt var foregaaet i Luften.

Forbauset over dette Skue, der var at sammenligne med et Billed fra Feernes Rige, holdt vi Alle stille, hensjunkne i Betragtning. Men snart forsvandt dette Tryllebilled, der i sin høieste Udvikling var kommen os saa nær, at vi, hvis det virkelig havde været en Karavane, ikke havde brugt mere end ganske faa Minutter, for at naae det. Men da Billedet

var svundet, fremtraadte atter Himlen skyfri og blaa, og Abu Hassan sagde til mig, da vi endnu ganske opfyldte af Forbauselse vandrede videre:

„Allah være velsignet, og dig, o Fremmede er der blevet et Skue tildeel, som Propheten ellers kun skjænker sine Troende; du har skuet ind i Paradisets Have, hvor der ankom en Skare Pilegrimme, i Paradis hvor Himlens Houris rækkede Troende Gudernes Drik i deilige Skaaler og glæde ham, saaledes som Propheten har lovet os det."

„Ædle Scheik," svarede jeg, „jeg seer i dette Skue noget ganske Naturligt, nemlig en Afspeiling i Luften af Gjenstande og Begivenheder, der forekomme paa Jorden; Europæerne kalde det Fata Morgana. Folket troer, at en Fee drager igjennem Luften, og viser os alle Slags Billeder, for at glæde vore jordiske Dine; men som Enhver har sin egen Forklaring, og du har givet mig din, saaledes vil jeg nu give dig min.

Af Sandørkenen opstiger om Morgenen lette Dunster, og i disse speiler sig, omtrent som i Vandet, en fjern Egn, der rykkes os saa nær, fordi denne Taagedunst bølger sig kredsformig i Luften og derfor virke som et Huulspeil. De europæiske Lærde have fundet Stadfæstelse nok om denne Sandhed."

„Vantro Hund," brummede Ibrahim mellem

Tænderne, og lod sine Øine lyne mørkt over til mig; men et Vink af hans Broder neddyssede dette Udbrud af hans Vrede, og Abu Hassan sagde: „Enhver, o Fremmede, har sin Tro, og de Skriftlærde og Vise have hver sin Maade at forklare Tingene paa." Med disse Ord satte han sin Hest i Carriere, og vi joge afsted til Bestemmelsesstedet.

Vi havde omtrent tilbagelagt Halvdelen af Veien, da vi faa Skridt fra os opdagede en uhyre Sandhøi, hvor Abdallas skarpe Øie troede at skimte hvide Skikkelser. Neppe havde han meddelt vor Anfører dette, før denne strax ilte hen, for at undersøge Sagen nøiere. Et rædsomt Skue ventede os. Over to hundrede Skeletter af Mennesker, Heste og Kameler, netop i den Stilling de Reisende pleie at tage, naar de overraskes af Samum, laae omkring os. Her sad en Død paa sin styrtede Hest, endnu var hans Hoved bedækket af den perleomvundne Turban, og krampagtig holdt han i de kjødløse Hænder en hentørret Frugt, hvormed hans Læber havde qvæget sig i Dødsøieblikket. Hist holdt en Anden sit Sværd for Øinene som vilde han beskytte dem mod Vindens fortærende Hede ved det blanke Staal, eller maaskee endogsaa i Fortvivlelse værge sig mod en overmenneskelig Magt. En Tredie laa i Sandet med korslagte Arme, og Ansigtet mod Østen — han havde bedet sin sidste Bøn. Kort sagt,

rundtomkring viste Forstyrrelse og Død sig i den skrækkeligste Skikkelse. Aabenbart vare de Reisende blevne qvalte af den giftige Vind, af Samum, der fra Tid til anden stryger hen over den store Ørken Sahara, og en af hine farlige Sandhvirvler, der stundom taarne sig bjerghøie, havde bedækket dem. Dyb Sørgmodighed betog os Alle, og enhver knælede ned og forrettede sin Bøn ved denne Ørkenens Grav.

Efterat vi atter havde besteget vore Heste, vendte Ibrahim sig til mig, og sagde ikke uden Bebreidelse: „Du seer nu, vantro Fremmede, hvor sandt det var hvad vi før saae, du saae i Skyerne den Karavane, hvis døde Levninger nu ligge her i Sandet.

Jeg taug og gjorde klogt deri; thi selv Scheikens Magt og Gjestevenskab vilde maaskee ellers have været utilstrækkelig til at beskytte mig mod hans Følges Forbittrelse.

Efterhaanden sank Solen nærmere mod Horizontens Rand med et uhyggeligt, mørkeguult Skjær; efter faa Minuters Forløb var det mørk Nat, saaledes som det altid er Tilfældet i sydlige Egne, hvor Dæmringen indskrænker sig til faa Secunder. Dette raske Skifte fra Dag til Nat har især i Sandørkenen noget høist Ubehageligt, thi medens Solen skinner blendes Øiet næsten af de ved Flyvesandet tilbagekastede Straaler, og indtræder nu Natten, saa blinke

tusinde Farver En for Øinene, saa at man længe ikke kan finde sig tilrette. Jeg overlod mig derfor, saalænge til mit Øie kunde vænne sig til Mørket, til min gode Hest, men fik snart Tabet af det ene Lys erstattet ved et andet; thi nu stod den afrikanske Fuldmaane op, hiin Maane, der ikke kan sammenlignes med den europæiske taagede, og viste mine forbausede Blik i det fjerne de skjønne Omrids af en Række Dadelpalmer og Bananer, og under disse en Beduinleirs hvide Telte.

I strakt Løb joge vi afsted mod Oasen, og blev modtaget af vore to Beduinledsageres Fader med lydelige Jubelraab. Den gamle var en ærværdig Mand, hvis lange, sølvhvide Skjæg rullede ned i store Lokker til hans Belte. Da han saae at Scheiken nærmede sig til hans Telt, overgav han sin Pibe til en Slavinde, og reiste sig idet han sagde: „Vær velkommen min Søn." Han kyssede derpaa Abu Hassan paa Panden, og hans Hilsen besvarede denne med største Ærbødighed. Vi satte os nu Alle i en Kreds, og nøde Kaffe, tørrede Dadler og Bananer.

Efter kort Tids Forløb brøde vi op, for at opsøge Løverne i deres Skjul. En af vore Negere, en forvoven Knægt, der allerede ofte havde været paa saadan Jagt, svor høit og dyrt, han vilde ikke hvile, før han havde frataget Løvinden hendes Unger,

og det var ogsaa ham, der opsporede Løven. Da Religionen forbyder Muhamedanerne at have Hunde om sig, manglede dette nyttige Dyr ved Jagten.

Vi havde vel tilbagelagt omtrent tre Miil, da vi naaede en Egn, hvor Ørkenens eensformige Sand blev afbrudt af Klippeblokke og Ruiner. I gamle Dage skal der paa dette Sted have ligget en stor Stad. Her, forsikrede Negeren, var Løvernes Hule, og vi besatte den derfor paa den gunstigste Side, idet der mellem hver af Rytterne var henved trehundrede Skridt.

Længe hørte og saae vi Intet til Løverne; Abu Hassan befalede derfor Negerne, at de skulde undersøge Kløfterne, om de ikke kunde opdage Noget. Den omtalte Neger var Anfører, og opdagede snart Løvernes Leie ved sin skarpe Lugt. Men da han ikke saae de gamle Løver, steg han med raske Skridt ned, for at søge Ungerne, og var saa heldig at faae fat paa to. Rask løb han tilbage til os med sit Bytte, besteg en af Kamelerne, og raabte til de øvrige Negere, at de saa hurtigt som muligt skulde trække sig tilbage fra Løvehulen.

Neppe var dette skeet før vi saae to deilige Gazeller springe hen over Sandet, og hørte langtfra Løvernes Brøl. Gazellerne flygtede hen mod det Sted, hvor vi holdt, som vilde de trods deres

medfødte Menneskefrygt søge Beskyttelse hos os. Neppe havde disse Dyr gjennembrudt vor Linie, før vi fik Øie paa en vældig Løve, der kom jagende imod os. Dens store Øine funklede mørkt bag den tykke Manke, og naar den brølede, sænkede den sit Hoved mod Jorden, saa at det lød som om det tordnede under Jorden. Vore Heste rystede og fnyste; Frygten holdt dem fængslede til Jorden. Løven kom nu nærmere og nærmere, pidskende sine Sider med Halen, og tog Veien lige mod det Sted, hvor Abdallah holdt stille. For at undgaae Løvens directe Angreb, gjorde han et rask Spring, saa at han kom bag de faa Fod høie Ruiner. Løven bemærkede det, og gjorde et lignende Spring, lagde sig derpaa et Øieblik ned i Sandet, og gik saa færdig til Spring mod Muren. Abdallah maatte nu træffe Løven dødeligt, eller vente at blive sønderreven af den. Han slyngede sit Kaste-spyd efter den, men traf istedetfor Hjertet kun Siden, thi Løven havde i samme Øieblik trukket sig lidt tilbage for at gjøre Springet. I det næste udførte den Springet, og det med saadan en Behændighed, at den ikke alene med eet Sæt fløi over Muren, men ogsaa greb Abdallahs Hest i Struben, og kun den største Besindighed reddede ham. Medens hans Hest steilede af Smerte og Fortvivlelse, skjød han med saadan en Sikkerhed Løven en Pistolkugle i Hal-

sen, at den gjennemborede Tungen, og gik ud af Baghovedet. Men Abdallah selv faldt, medens Løven væltede sig blodig paa Jorden, ned af Hesten ved dens Steilen.

Alt dette var nogle faa Minuters Værk og imidlertid var Løvinden kommen til. Hvad enten det nu var, fordi den var begjerligere efter Rov end Løven, eller fordi den i Frastand lugtede sine Unger, saa overtraf dens Angreb langt dens Gemals i Raseri. Hun lagde sig ikke ned, for at gjøre Springet, som disse Dyr ellers pleie, men sprang i samme Dieblik Løven laae i Dødskampen lige over Muren.

Abdallah vilde sikkert nu have været fortabt, thi hans Liv var afhængig af et eneste sikkert Pistolskud, hvis ikke imidlertid Alle vare ilede til Hjelp. Nærmest var Negeren, som havde røvet Ungerne. Fra hans Kameel var det ham let at overskue Faren, og han drev derfor hurtigt Dyret frem, for at hjelpe sin Herres Ven. Han havde vel ingen Vaaben, men det syntes ham det sikkreste Middel at priisgive en af Ungerne, for at Løvinden skulde vende tilbage med den til Hulen. Men i samme Dieblik, han vilde udføre dette, kom ogsaa Abu Hassan og hans Broder Ibrahim, og i nogen Afstand de to Beduiner. Det Hele afgav nu et storartet Skuespil, Løven væltede sig i sit Blod, og næsten over den satte Løvinden

afsted, i Færd med at ville sønderrive Abdallah, der skyder sin Pistol af mod den. Fjernt fra afskjød en af Beduinerne sin Bøsse mod Løvinden, og den modige Neger var ifærd med at kaste Ungen ned. Ibrahim vilde skyde, men hans Hest blev sky, gjorde et Sidespring, og rev Rytteren med sig. Abu Hassan var den besindigste; med fast Haand holdt han sin Hest, og svang sin Landse mod Dyret, for at dræbe det, hvis Abdallahs Pistol eller Beduinens Bøsse feilede. Det skete, Abdallahs ellers saa sikkre Haand traf kun Løvindens Underkjæve og Beduinens Kugle streifede ikkun Løvindens Ryg. Men i samme Øieblik slyngede Abu Hassan sit Spyd saa kraftigt i Løvindens Hals, at Spidsen gjennemborede Hjertet. Løvinden styrtede død hen over Abdallah, og ved Siden af den jamrede dens Unge sig.

Saaledes endtes Kampen med dette Løvepar heldigt, og veltilmode droge vi hjem. Den modige Abdallah var sluppen med Skrækken.

En maurisk Skole i Algier.

Hosføiede Billede viser os en maurisk Skole. Skolestuen er en gammel, mørk Barake, ikke uliig et Brændeskuur, der er hverken Bænke eller Borde, hverken Bøger eller Skrivematerialer; men da Rummet er for snevert, sidder en Deel af Disciplene ovenover deres Kammerater paa et Slags anden Etage. Paa velstoppede Puder foran Skurets Aabning ligger den skjæggede Skolemester i en meget beqvem Stilling. Han lader just ikke til at tage det alvorligt med Underviisningen, og gider ikke engang see efter hvad Børnene bestille. Naar han faaer udhvilet, forelæser han dem snøvlende af den lille Bog, der ligger ved Siden af ham, flere Coransprog, og Eleverne brumme dem efter. For Dieblikket har imidlertid hver sin Privatbeskjæftigelse; Nogle lære Coransprog, Andre titte ud paa Gaden eller drille hverandre, Enhver gjør hvad han vil — og Drengene med deres smaa røde Huer og de solbrændte Ansigter see da ogsaa ganske pudseerlige ud. Hovedtingen ved hele Underviisningen er, ligesom fordum ogsaa i christelige Skoler, a de lære en Deel Bibelsprog, hvoraf de aldeles Intet forstaae; Alt er Hukommelsesværk. Om Barnet forstaaer hvad det lærer, det bryder vor Skolemonark paa Puden sig kun lidet om, han forstaaer det almindeligviis ikke selv. Han kan læse, han kan

huske nogle Coransprog, han kjender de religiøse Skikke — derfor er han nogle Timer om Dagen Lærer, og udenfor Underviisningstiden maaskee noget ganske Forskjelligt. Naar han har læst et Coransted ofte nok, og Disciplene ret tidt have snakket det efter, saa kommer Examinationen. Paa et Vink af Skolehersteren forstummer Børnenes Hvidsken, og en efter anden reiser sig for at fremsige sit Pensum. Stamme de eller blive de endogsaa stikkende, saa maa Stokken hjelpe paa Hukommelsen. Uden at spilde et eneste Ord reiser en strenge Lærer sig, og sænker sin Stok paa Drengens Skulder; men denne lægger stiltiende sin Tavle bort, og kaster sig saa lang han er ned over en Madras, hvorpaa da Læreren i al Mag fuldbyrder den fornødne Execution. Naar den er forbi, saa træder en anden Discipel til, og opramser hvad han har lært og saaledes fremdeles. Saaledes gaaer det til i en Drengeskole i Algier, om arabiske Pigeskoler kan jeg ikke fortælle Noget, da der ikke existerer Pigeskoler i noget mahomedansk Land. Qvinden er Mandens Slavinde, røgter han Huusvæsen og pleier hans Børn; Pigen behøver ikke at lære Noget, hun skal ikke lære Noget, hun kunde ellers senere falde paa at beklage sig over sin afhængige og nedværdigende Stilling. Pigerne blive opdragne hjemme, for saa vidt det kan kaldes opdrage, thi deres Mødre vide ikke mere end de selv.

Rabbiens Velsignelse.

Naar de Voxne fortælle, saa lytte Børnene. Der er vist ikke mange Ældre, over hvis Læber ikke den ungerske Frihedshelt, Ludvig Kossuths, Navn har lydt; der er vist ikke mange Unge, som ikke begjærlig have lagt Øret til hvad der blev sagt om ham. Ludvig Kossuth har stridt i Spidsen for de blødende Ungarer; han er nu i tyrkisk Fangenskab og maaskee vil han selv komme til at bløde som de. Fra hans Barndom har man en smuk Fortælling, som vi her skulle gjengive:

Kossuths Fader var Advokat, og boede i et af Ungarns nordlige Comitater, hvor de fra Polen indvandrede Jøder havde nedsat sig. Man finder der de saakaldte Chasidim (de Fromme), og de lange Talarer, de bræmmede Kapper og de i Ringe snoede Lokker adskille ikke blot de fremmede fra de indfødte, men ogsaa de bigotte fra de mindre orthodoxe Jøder. Med Rabbineren i Aphely, der var vidt og bredt bekjendt for sin særdeles Fromhed og Hellighed, førte Kossuths Fader en ubehagelig Proces. Grunden til den veed man ikke; men den varede, som sædvanlig i Ungarn, betydelig længe, og to af Advokatens Sønner og tilsidst han selv døde, før de fik Ende paa den. De overtroiske Jøder udspredte nu, at Rabbinerens

Forbandelse havde dræbt dem, og selv Katholikerne og Calvinisterne fik en vis Frygt for hans Magt. For at helbredes af hans Haand, mylrede til ham Folk, der lede paa Sjel som paa Legeme. Rabbien stod i stor Anseelse og var en klog og erfaren Mand, og vidste at benytte den Tillid man skjænkede ham. Advokatens Hustru frygtede, at ogsaa hendes sidste Dreng, Ludvig Kossuth, skulde blive en Gjenstand for Rabbiens Forbandelse. Moderhjertet drev hende til den skjæggede Gamle, og for at frelse sin Søn, bad hun om Tilgivelse for den Uret, hendes Mand havde tilføiet ham. Rabbineren, der følte at hans Indflydelse maatte vinde ved en saadan Begivenhed, modtog hende mildt og forekommende, og bragte det ved sin kloge Opførsel saa vidt, at hun bad om hans Velsignelse for Sønnen. Rabbien taug en Stund; han drog derpaa Drengen hen til sig, og underholdt sig længe med ham. Aand og Livlighed udmærkede allerede dengang den, hvem Fremtiden vilde tildele en saa stor Opgave, og mere end dette virkede maaskee, at Drengen ikke viste nogen Sky for det der omgav ham. Langsomt løftede Rabbien Drengens Hoved og saae ham i Øiet. Derpaa hævede han Hænderne, bredte dem ud og velsignede ham under Psalmesproget (Ps. 60 V. 6) Natala l'ejericha nes ebisnoses mipné Koschet sela (Dine Fromme skjæn=

ker du et Banner, at de skulle glimre dermed for Sandhedens Skyld).

Rabbien valgte dette Vers for Ordet „Koschets" Skyld. Koschet er Sandhed. Men Fortolkerne underlagde Stedet en ny Betydning: Dine Fromme skjænker du et Banner, at de skulle glimre dermed for Kossuths Skyld (læses Koschut).

Velsignelsen kunde kun vinde ved denne Udtydning. Ogsaa have Aphelyer Rabbien indprøntet Drengen ikke at være Jøderne fjendske, og Ludvig Kossuth udmærkede sig allerede i Skolen ved Overbærenhed mod anderledes Troende. Disse smaa Træk, og at han virkelig blev i Live, gav Rabbiens Ord endnu mere Vægt.

Da Ludvig Kossuth begyndte sin store Virksomhed og yttrede sig til Fordeel for Jøderne, fremdroge de Troende og Fromme igjen den næsten glemte Begivenhed, for til Rabbinerens Velsignelse at knytte deres Fremtids Haab. Den omtalte Psalme blev bedet i Kirkerne, og det var et Guds Tegn, at Kossuths Navn var nævnet i den hellige Skrift.

Kossuth kom først seent til at virke Noget for Jøderne, men med ligemegen Trofasthed holdt de fast ved hans Side. Rabbinerens Velsignelse helligede ham i de Rettroendes Øine, og blødende for Helten saae de i ham Barnet, paa hvem Rabbiens Hænder havde hvilet. —

De tre Dervische.

(Efter Stiller.)

I Havnen ved Trapezunt, en Stad i Natolien laa Skibet „Almansor", et herlig tyrkisk Koffardiskib, for Anker, og ladede med forskjellige Slags Varer, for at afgaae til Den Cypern. Dagen før Skibets Afreise kom tre Dervische (muhamedanske Munke) til Capitainen, og bad ham om at tage dem med til Cypern.

Capitain Muhamed Kora indvilligede, men forlangte ti Piastre for hver.

Ved dette Forlangende overfoer en stærk Skygge de trende Munkes Ansigter. Den Ældste traadte et Skridt frem og sagde: „Vor Pligt kalder os til Cypern, og det staaer til dig at hjelpe os at løse den Opgave vi have sat os. Penge eie vi ikke til at betale Overreisen med, selv ikke nok saa Lidet."

„Eders Begjæring, sagde Capitainen, er lidt sælsom. I vil at jeg skal tage Eder med, og give Eder Føden underveis, og I vil ikke betale Noget derfor. Den som vil nyde et Gode, maa ogsaa yde Vederlag derfor, det skulde I vide, og derfor spørger jeg eder, hvorfor I ville unddrage eder denne Skyldighed?"

„Fordi vi ingen Penge have. Vi ere hellige Mænd og ikke i Besiddelse af jordisk Gods. Men det vi mangle i den Henseende har Himlen erstattet os

paa anden Maade. Vi have faaet Gaver, der kunne være dig nyttigere paa Overreisen end de 30 Piastre."

„I begynde at blive mig interessante og at vække min Deeltagelse," sagde Capitainen. „Men før jeg tilstaaer Eder hvad I forlange, saa maa jeg først vide, hvad det er for himmelske Gaver I besidde. Lader høre."

„Det skal Du strax erfare," sagde den Ældste. „Jeg kan skjelne en Gjenstand paa en Dagsreises Afstand."

„Og hvilken Gave har du faaet," sagde Capitainen til den anden Dervisch.

„Jeg kan høre lige saa langt som min Broder kan see."

„Og du," sagde Capitainen til den Tredie.

„Jeg er vantro," svarede denne.

„Hvordan, du er vantro", udbrød Capitainen, „og det troer du skulde være Grund til at tage dig frit med. Driv ikke Spot med det Himmelske. Jeg fører et Skib, der hører Sultanen til, og kan ikke tillade, at nogen Vantro følger med det. I tvende kunne reise frit med."

„Tilgiv," sagde de to Dervischer, „vi maae følges ad alle tre. Vi have en alvorlig Opgave at løse, og kun i Forening kunne vi magte den."

„I ere mig snurrige Companer," svarede Capi-

tainen, „men velan, saa følger med Alle, jeg skal vel forsvare det for min Samvittighed."

Dagen efter lettede Skibet Anker under gunstigt Veir.

Capitain Mehemed Kora havde anviist de tre Munke Plads ved Siden af sin egen Kahyt, og ønskede dem om sig, for at lære Noget af dem. Da de nu paa Reisen sad i fortrolig Samtale, afbrød den Ældste pludselig de Andre med de Ord: „See, see!"

„Hvad er det?" spurgte Capitainen forundret.

„Ah, noget Deiligt! Jeg seer Sultanens Datter sidde ved et Vindue i Palladset og brodere," svarede denne.

„Du feiler," raabte den Anden; „nu tabte hun jo netop Naalen, jeg kan høre den klingre paa Gulvet."

Forundret saae Capitainen paa de snurrige Mænd; men den tredie Dervisch sagde: „Jeg troer det ikke; dadler du vel nu, at jeg er vantro?"

„Ingenlunde," svarede Capitainen. „Kom med mig i Kahytten. For Fremtiden er jeg vantro som du."

Aftensang.

Bag den stille, dunkle Skov
Daler skyfri Dagens Fakkel,
I den store Tabernakel
Hendøer sagte Støvets Løv.
Alle Skabninger, sov sødt!
Sov med Hjertet let og rolig!
Eders Engle vaage trolig —
Alle Jordens Børn, sov sødt!

Til den dugbesprængte Eng
Himlens Stjerner venlig smile,
Lammet strækker sig til Hvile
Paa sin friske Blomsterseng.
Alle Skabninger, sov sødt!
Sov med Hjertet let og rolig!
Eders Engle vaage trolig —
Hvert et Jordens Dyr, sov sødt!

Sover rolig, Lam og Fugl,
Hver en Blomst, som Bladet dækker,
Sov til Dagen eder vækker
Atter op i eders Skjul.
Alle Skabninger, sov sødt!
Sov med Hjertet let og rolig!
Eders Engle vaage trolig —
Alle Jordens Børn, sov sødt!

Anmeldelse af Skrifter for Børn,

som ere udkomne i Løbet af Aaret.

1.

Eventyr af H. C. Andersen, ny Udgave.

Hvo af vore unge Læsere kjender ikke Andersens Eventyr, disse vidunderlige Historier, som man kan læse og læse atter, uden at blive træt af dem? Hvo kjender ikke disse Eventyr, af hvilke mange ofte kun paa tvende smaa Sider eller tre afspeile et heelt Livs Indhold? Hvo kjender ikke disse Eventyr, friske og livlige, hjertelige og velsignede? Vist ingen af vore Læsere hører dem nævnes for første Gang, og naar vi her gjøre dem opmærksomme paa en ny Udgave af Eventyrene, der udkommer hos Boghandler Reitzel, den Forlægger, fra hvem saa mange smukke danske Skrifter i de senere Aar ere udgaaede, saa vide vi, at de uden Undtagelse ville høre det med et glad Smiil. Mangen En vil vel ogsaa med en polidsk Mine nikke og sige: „Tak for Underretningen, det du her fortæller os, have vi allerede vidst længe. Og vi vide mere endnu, Eventyrene ere ledsagede af rare Tegninger." Ja, det er ganske sandt; der følger nydelige Tegninger med, og den, som allerede har Andersens Eventyr og kan dem udenad, kan dog glæde sig ved den nye Udgave for Tegningernes Skyld. Men først og fremmest er det dog Indholdet, og det have da ogsaa baade Store og Smaa lyttet til med Begjærlighed, saavel Fattigfolk ved deres lille Lampe, som Fyrster i deres riigtbelyste Sale. Og det ikke

alene i Fædrelandet men ogsaa udenfor dette. Disse Eventyr have gjort længere Reiser end de fleste af os nogensinde komme til. De have været i Tydskland, i Frankrig, i Holland, i England, og allevegne har man kysset paa Fingren og sagt Tak for Visiten.

Forresten haabe vi snart at kunne bringe vore Læsere et nyt Eventyr af Andersen, til Gjengjeld for at Hørren, der for et Aar siden blev skrevet til „Børnevennen" ikke var ganske nyt, da det nu udkom. Lovet det har han idetmindste.

2.

Nordiske Myther af Brynjolf Snorrason og Kristian Arentzen.

„Der regjerede engang i Oldtiden," saadan begynde Udgiverne Bogen, „en viis Konge i Sverrig ved Navn Gylfe. Asernes Vælde fyldte ham med Beundring. Han drog afsted til Asgaard, for at faae rigtig Besked om dem. I Døren stod en Mand og legede med Sværd, syv vare paa engang i Luften. Manden spurgte Kongen om hans Navn; Gylfe sagde, han hed Gangler (Vandreren). Manden fulgte derpaa Kongen ind i Palladset. De kom igjennem mange Sale, og der var en Mængde Mennesker i dem; nogle legede, andre drak, atter andre kæmpede. Kongen stod tilsidst for Odin. Guden spurgte hvad hans Ærinde var. Han svarede, at han var kommen, for at søge Kundskab om Aserne. Og nu spørger han og faaer Svar.

Saaledes omtrent begynder den yngre „Edda" (Oldemoder).

Vi have som den svenske Konge hørt om de mægtige Æser. Og vi ville ligesom han vandre til Asgaard, for at faae Besked om dem."

Saaledes begynde Udgiverne Bogen, og nu fortælle de os i en trohjertet Tone Mythe paa Mythe, atten i Tallet. Vi faae at høre om hvorledes det var i Tidens Begyndelse, om Thors Kampe og Balders Død, om Ygdrasil og Ragnarok, og til Slutning om Gjenfødelsen, og af alt hvad der fortælles taler der en Simpelhed og en Storhed, der forbauser os. Det er som om Teppet rulles op for os for en forsvunden Verden, og ved hvad vi see begeistres vort Sind til store Gjerninger. Og mærkeligt nok, denne vældige Gudeverden kan ikke alene forstaaes af den tænkende Ældre; ogsaa Børn kunne ved at see den ahne hvad der ligger skjult i den. Det er derfor noget saare Fortjenstligt af de tvende Udgivere, at de bringe os disse Myther, og det under en saa flink, saa ganske til Indholdet svarende, Form. Enhver videlysten Dreng eller Pige har Grund til at takke dem derfor og gribe Bogen med Begjærlighed.

„Nyd nu som du nemmede!" siger Odin til Gangler, efter at have fortalt Gjenfødelsen" saaledes slutte Udgiverne Bogen. „Gangler hørte da et stort Gny paa alle Kanter. Han saae sig om; see! han befandt sig ene paa en Slette. Borgen var forsvunden.

Han drog derpaa hjem og fortalte hvad han havde seet og hørt.

Disse Beretninger gik siden fra Mund til Mund.

Saaledes afrundes Rammen, hvori Nordens Mythe passende kunde indesluttes.

Ja, Borgen, det med gyldne Skjolde takte Valhal er forsvunden, og vi staae paa en Slette. Men vi ihukomme Mytherne om Balders Død, om Thors Bedrifter, om Freias gyldne Taarer.

Vi ville fortælle hverandre dem.

De skulle gaae fra Slægt til Slægt som store og begeistrende Minder, saalænge Norden staaer."

Ja, de skulle gaae fra Slægt til Slægt, de Store skulle fortælle dem til de Smaa, og de Smaa voxe op med Tanken om dem, for atter at fortælle dem til de vordende Børn.

Forresten tjener det til deres Underretning, som ville eie disse Mythe, at de faaes hos Boghandler Steen, der har forlagt dem og udstyret dem meget passende.

3.

Peter Parleys Fortællinger,

oversatte af Fru Bojesen.

Peter Parley er en Mand, der har reist meget og har seet sig meget om. Han har været rundt omkring i Europa, i Asien, Afrika, Amerika, Australien, kort sagt, han har været hele Verden omkring. Nu da han er kommen hjem, og har samlet alt hvad han har seet i een Sum, fortæller han Et og Andet, som forekommer ham mærkeligst, til Andre. Især er det for Børn, hvem han har en stor Forkjærlighed for, at han fortæller. Han taler

til dem som en gammel god Ven, siger af og til en lille Spøg, for at give sine Meddelelser Afvexling, og fortæller i det Hele taget saa det er en Lyst at høre paa. Især ere Fortællingerne fra de varmere Lande høist interessante; man tager Deel med Fortælleren i hans Farer og Besværligheder, og naar de ere overstaaede glæder man sig med ham som om man selv var bleven befriet for Farer. Man seer med ham alt hvad der er smukt, og det er da ikke Lidet man faaer at see, thi Guds Storhed fortæller den vide Verden. Man hører med ham hvad Mærkeligt de enkelte Nationer have forud for os, eller hvori de staae tilbage for os, og man bliver opmærksommere, tænksommere og klogere. Og man trættes saalidet ved det han siger, at selv et Barn paa ti Aar, og i den Alder har man gjerne et godt Sovehjerte, selv et Barn paa ti Aar kunde sidde hele Natten og høre, uden at Øinene sknlde saameget som blinke.

Bogen er ledsaget af de nydeligste smaa Landkort og Tegninger, som Øiet slet ikke kan see sig træt i. Saameget er vist, at det er en sjelden Børnebog, hvis Udgivelse gjør den driftige Forlægger, Boghandler Steen, Ære.

Bogen er gjenfortalt efter det Engelske ved Maria Bojesen, og gjenfortalt saaledes, at hvis Peter Parley, der er en Amerikaner og taler Engelsk, kunde forstaae og bedømme Sproget i den danske Udgave, saa vilde han reise anden Gang til Danmark, og det denne Gang ene og alene, for at takke Fru Bojesen. Og det var ikke den ringeste Anerkjendelse, hun kunde faae, thi der er et godt Stykke Vei fra Amerika til Danmark.

4.

Robin Hood.

Ogsaa denne Bog er oversat fra det Engelske af Fru Bojesen, og er stadselig udstyret. Paa det første Blad staaer skrevet:

„Paa hele Englands Ø der findes ei den Mand,
Der ei om Robin Hood og John fortælle kan."

og hvis det er sandt, og det er det dog vist, saa maa Robin Hood jo være en ganske mærkværdig Mand. Hvorved han er mærkelig, det ville vi ikke fortælle Tidsskriftets smaa Læsere, det faaer de at vide, naar de kjøbe Bogen.
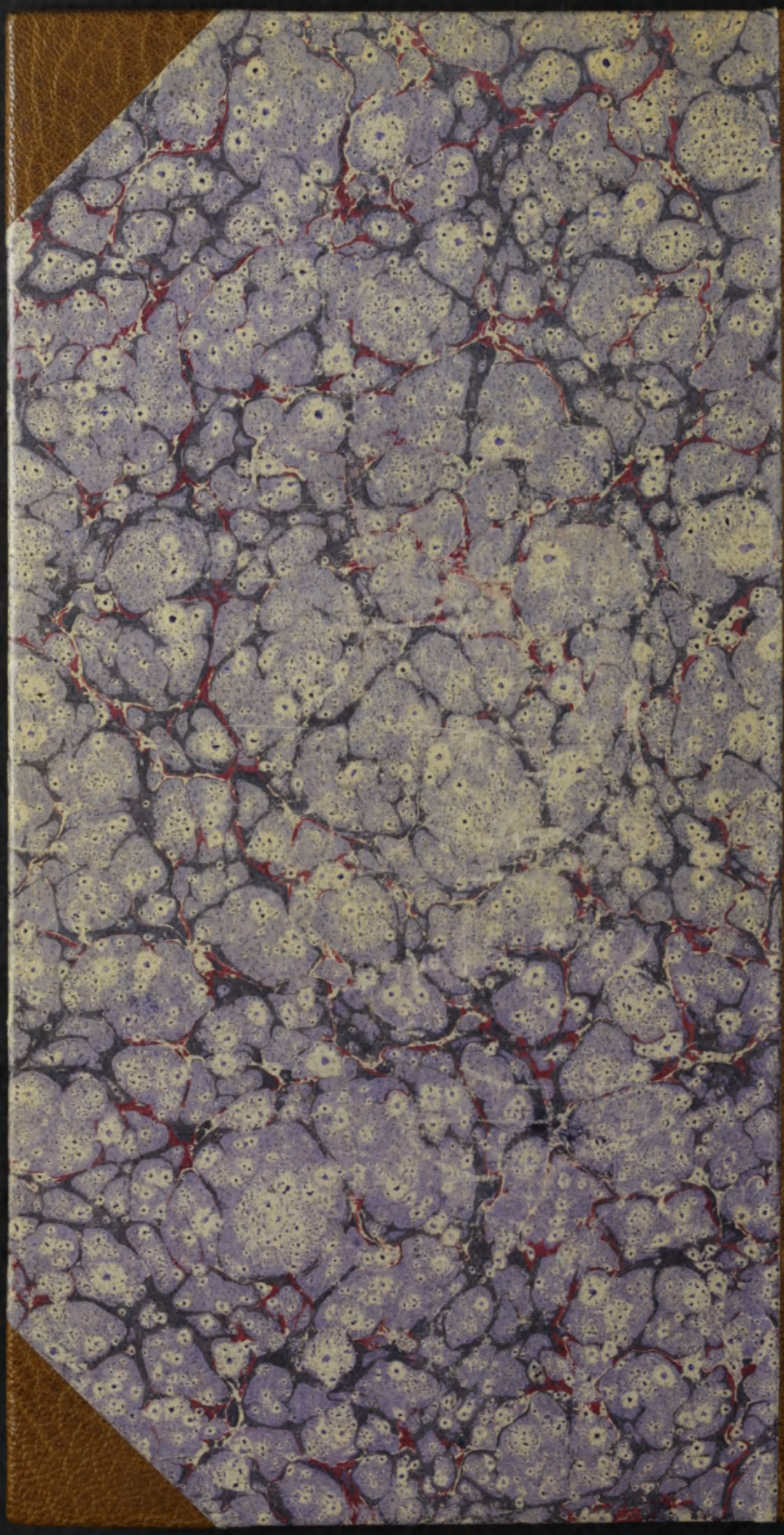
Texten er ledsaget af nogle couleurte Billeder, og paa Bogens Bind staaer Robin Hood forgyldt, og skyder med en forgyldt Bue.